

KIM HÀI

NHỮNG Ô CỬA

Truyện dài

Sáng đen

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Những Ô Cửa Sáng Đèn

Kim Hải

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

Tắc..Tắc..Tắc..Tắc Tắc...Tắc....

Thằng Lũì vẫn đều tay đập hai thanh tre vào nhau. Tiếng gõ rao mì vang lên lúc nhanh lúc chậm như một khúc nhạc không lời. Những tưởng chỉ ai đói bụng thèm mì nước mới hóng nghe tiếng gõ. Nhưng ngay cả lão Phình, chủ xe mì, cũng lắng nghe chăm chú. Thật ra lão Phình dõi theo tiếng gõ để kiểm tra sức bán cũng như nhân viên độc nhất của mình là thằng Lũì. Hết tiếng gõ ngưng một hồi, nghĩa là có khách kêu mì và thằng Lũì đang lắng nghe lời khách dặn dò. Khi ấy, lão Phình bắt đầu lấy tô, thái thịt hoặc mở nắp thùng nước lèo để xem chừng độ sôi. Đếm thầm những lần ngưng gõ, lão sẽ đoán được số tô mì ít nhất phải làm. Nhưng tất nhiên, cũng có lúc tiếng gõ ngưng một lát. Lão chờ đợi.. song tiếng gõ cứ đi xa dần. Lúc thằng Lũì quay vòng trở lại thế nào cũng bị lão Phình mắng cho một trận nên thân vì đã mê chơi hoặc ngủ gục đâu đó. Thằng Lũì không chối cãi được, nó há hốc miệng, nghĩ mãi không ra tại sao lão Phình lại nói trúng phong phóc. Quả là đôi lúc nó quá mệt, mỗi tay lần chân, phải ngồi phịch trước hiên nhà ai đó nghĩ một lát hoặc gà gât ít phút. Cũng có những lúc nó lơ tay gõ vì một đoạn phim hấp dẫn trên truyền hình, hoặc bị cuốn hút bởi tiếng la của lũ nhỏ chơi trò chơi điện tử hay một đám cãi nhau, đánh lộn v.v.. Nhưng đúng là nó chỉ nghĩ tay có chút xiu, vậy mà lão Phình lại biết tất.

Hôm nay, thằng Lũì gõ đến mỗi tay vẫn không dám ngưng. Cả khi có khách kêu mì, hai thanh tre chỉ chậm nhịp hơn một chút để nghe đủ lời dặn dò rồi nhanh chóng rộn rã trở lại. Tất cả chỉ vì Út Đậu, em nó, đang ngồi co ro bên thùng nước rửa tô, cạnh xe mì. Hồi trưa, lúc ngồi lật hành, bỗng Út Đậu xuất hiện như trời giáng. Thằng Lũì tròn tròn muốn rách mắt mà còn không tin thằng Đậu đang đứng trước mặt mình. Cho đến khi Dì Tắm, có họ xa, đẩy thằng Đậu tới sát nó nói:

- Má mày nhờ Dì dẫn nó vô giao cho mày.

Thằng Lũì lắp bắp:

- Má con..? Sao?

- Má mày dặn ráng nuôi em, tập tành cho nó làm ăn. Ở ngoài đói. Trời làm khô hạn cháy lúa, cháy đất, cực lắm, má mày lại bệnh. Dù sao trong này có anh có em.. Kỳ này thằng Đậu vô nên khỏi gọi tiền ra. Thôi, Dì đi đây, chớ gặp ông Phình khó nói chuyện lắm.

Thế rồi Dì Tắm quày quả bỏ đi.

Út Đậu nhìn anh, mặt méo xeo chỉ chực òa khóc. Thằng Lũì vội vàng đỡ cái túi đồ nhẹ hều trên tay em, kéo nó ngồi xuống cạnh mình, an ủi:

- Không sao đâu, Út đừng lo. Để anh hai nói với chú Phình.

Mới nhắc đã thấy lão Phình mồ hôi mồ kê nhễ nhại, khệ nệ ôm bao mì bước vô. Dáng người thấp đậm, cái bụng lớn, gương mặt tròn quây, trông chú giống mấy ông Tàu Chợ Lớn. Chú thường vui vẻ nói với thằng Lũì vào những lúc bán hết sớm:

- Cái tướng tao giống Tàu, bán mì hoành thánh là đúng điệu nên luôn luôn đắt hàng. Bởi món mì hoành thánh này gốc của Tàu mà. Họ gọi là mèn thánh..dân mình đọc là hoành thánh cho dễ nhớ.

Thằng Lũì chẳng biết chú nói có đúng không, nhưng mỗi lần cãi nhau với ông Tư Tẩu cũng bán mì gõ như lão Phình, muôn lần như một, lão Phình rêu rao:

- Tư Tẩu là Việt trăm phần trăm nên mì của lão đâu có ngon bằng tao. Tao gốc gác tổ tiên xưa là Tàu nên mì của tao phải ngon hơn của Tư Tẩu là chuyện chắc. Bằng chứng là xe mì Tư Tẩu ế dài dài..

Ai cũng bán tín bán nghi, chỉ có bác Giáo thối kèn cười khẩy nói trống:

- Nực cười. Nước lèo, thịt thà cùng một chủ mà lại ngon dở khác nhau chỉ nhờ anh gốc Tàu anh gốc Việt. Toàn nói phét một dục.

Mì ngon hơn hay không thằng Lũì không biết được vì có bao giờ nó được nếm mùi vị tô mì do Tư Tẩu nấu, nhưng có một điều nó chắc chắn là lão Phình vui tính và dễ chịu hơn Tư Tẩu nhiều. Lão Phình mặt luôn luôn tươi tỉnh và xuề xòa, còn Tư Tẩu gầy đét như con mắt, mặt mày hay nhăn nhó vì căn bệnh bao tử kinh niên nên thằng Nhấn, gõ mì cho lão, mặc dù khá

bận rộn mà còn sợ.

Chính vì vậy, thằng Lũì hy vọng lão Phình sẽ chấp nhận cho thằng Đậu theo nó phụ việc. Để ÚT Đậu ngồi một mình, thằng Lũì vội vàng chạy đến bên lão Phình, đỡ bao mì, trút vào một cái chậu thau bằng nhôm.

Lão Phình rút cái khăn treo trên sợi giây giăng sát vách lau mặt. Tay lau dừng lại nửa chừng khi lão nhìn thấy ÚT Đậu ngồi khế nép bên bọc quần áo. Lão ngạc nhiên hất hàm hỏi:

- Thằng nhỏ nào đây?

Thằng Lũì lúng túng, ấp úng nhìn lão Phình. Lão Phình bước tới nhìn kỹ ÚT Đậu rồi day sang thằng Lũì hỏi:

- Em mấy phải không? Giống nhau như đúc ...

Lão tiếp tục lau cổ, vừa lau vừa hỏi:

- Nó làm gì ở đây?

Thu hết can đảm, thằng Lũì lí nhí nói:

- Chú Phình à, thằng ÚT Đậu, em con..Nó ...

- Nó làm sao? Mụ Tắm dốt vô phải không?

- Dạ..ở ngoài mẹ con đau. Trời khô hạn, không làm lúa được..Mẹ con nói con dẫn nó tập làm ăn. Chú cho nó theo con. Nó còn nhỏ..

Lão Phình giận giữ la:

- Mẹ mày bất nhân..Con mới mấy tuổi đầu dồn hết vô đây. Tao đâu phải là cái túi gạo. Tao cũng phải nuôi vợ con tao chứ..

ÚT Đậu sợ hãi òa lên khóc. Thằng Lũì luýnh quýnh chạy lại ôm em nước mắt lưng tròng. Lão Phình liếc nhìn, quay mặt đi, dịu giọng:

- Ê, nhà tao đâu có đám mà tụi bây khóc lóc. Cho nó đi đánh giày đi..

Thằng Lũì trệu trạo năn nỉ:

- Chú thương cho nó đi theo con. Không lấy tiền công. Nó phụ gỏ mì sẽ bán được nhiều hơn mà chú.

Lão Phình mềm lòng, quay lại nhìn thằng Đậu, nhả mặt bửu môi:

- Nó ăn chứ làm được chi..

Thằng Lũì năn nỉ:

- Được mà chú. Nó rửa tô, bưng mì. Nó ăn mì dư của khách..

Lão Phình làm thinh. Lão không nỡ từ chối.. Bề nào cũng có người sai vặt.

- Đi rửa hành rồi xắt ra. Trể rồi..

Có nghĩa là lão Phình đã bằng lòng. Thằng Lũì mừng rơn, vội vàng kéo em, nhắc:

- Út cám ơn chú Phình đi. Rồi ÚT lật hành cho anh hai rửa. Lấy cho anh Hai cái rổ nhựa kia kìa

...
Đêm đầu tiên, Út Đậu im ỉm bám tay anh đi miết. Nó nhìn ngang nhìn ngửa, mặt ngơ ngác lẫn chút sợ hãi. Cái chung cư, nơi lão Phình dừng xe mì, cao ngất và to lớn quá làm nó choáng ngợp, ngơ ngẩn như người mất hồn. Cảm giác này thằng Lũì đã trải qua, nó bầu vai em nói nhỏ:

- Vậy là nhỏ đó. Có cái còn to hơn..

Út Đậu yếu ớt hỏi:

- To quá làm em hết hồn. Ai mà ở nhà to quá vậy, họ có mấy người?

Thằng Lũì cười:

- Nhiều nhà. Cả mấy trăm nhà đó..

- Sao ở sát nhau quá anh hai hén? Không như quê mình. Ở trên cao có khác ở dưới đất không, anh hai?

- Hết mì, anh hai dắt ÚT lên trên cho biết. Nhớ rửa tô lè lẹ.

Hai tô mì cuối cùng bán cho khách lâu một. Thằng Lũì nói với lão Phình:

- Con dắt thằng ÚT lên lầu để nó biết đường mai mốt còn đi gỏ.

Lão Phình liếc nhìn chồng tô gọn gàng sắp chồng trong tủ xe thăm khen thằng Đậu tuy nhỏ nhưng gọn gàng, nhanh nhẹn. Lão đưa một tô cho thằng Lũì, tô kia đưa cho ÚT Đậu. Như vậy có nghĩa là lão Phình bằng lòng. Thằng Lũì ra hiệu cho em, nhưng ÚT Đậu đứng im, mặt nhăn nhó, tô mì sóng sánh muốn đổ. Hết hồn, Thằng Lũì vội vàng đưa tay đỡ tô mì. ÚT Đậu xòe mấy ngón tay nóng bỏng, đưa lên miệng mút. Thằng Lũì vừa đi vừa nhắc em:

- Đừng có mút, rờ lỗ tai.

Khi ngoặt qua cánh cửa dẫn lên cầu thang. Thăng Lũì đặt hai tô mì xuống đất cầm tay Út Đậu ,nó thoa nhẹ nhẹ đầu mấy ngón tay ửng đỏ của em,an ủi:

- Không sao đâu. Hồi mới đầu anh hai cũng bị vậy. Riết rồi quen ,bây giờ da tay anh hai dày lắm ,bung nóng mấy cũng được.

Nói xong,nó xoè tay ra ,cạ lồng bàn tay đầy nốt chai vào má Út Đậu. Sự nhớ hai tô mì ,thăng Lũì lại vội vàng bung lên rồi ra hiệu cho Út Đậu theo nó.

Trong khi chờ khách ăn ,thăng Lũì kéo tay em lần theo các bậc thang lên tuốt lầu 4 ,vừa đi vừa hỏi:

- Mọi chừ không ,Út?

Út Đậu vừa thở vừa háo hức trả lời:

- Không..nhưng em thấy ngột ...

Thăng Lũì cười nhạo:

- Làm chi mà ngột. Có phải leo đọt cau đâu..

Nói tới đó ,thăng Lũì làm thinh. Nó chợt nhớ tới vườn cau nhà mình. Những cây cau thẳng đứng ,vút lên trời xanh chan hòa nắng gió.Nó thường cùng lũ bạn quanh xóm chơi trò nhảy ngọn. Mỗi khi có gió ,những thân cau đong đưa nhẹ nhàng vào nhau ,chúng nhào người bám sang ngọn cây cau bên cạnh. Cái cảm giác lâng lâng choáng ngột khi “bay” từ cây cau này sang cây cau khác thật tuyệt vời mà nó không bao giờ còn có được.

Hành lang lầu 4 chạy suốt từ đầu đến cuối lô chung cư. Ngoại trừ ngọn đèn trần hiu hắt tỏa ánh sáng lơ lơ ,còn tất cả các cánh cửa hai bên đều đóng kín. Thăng Đậu có vẻ sợ ,nép người sát anh thì thào:

- Hồng ai mở cửa hết..

- Ừa,khuya rồi mà..Mình tới đầu kia kìa..

Hai anh em đến sát tận bao lơn. Thăng Lũì xốc ngang hông Út Đậu , nâng nó lên. Hai anh em tì ngực lên thành gạch đá rửa nhồm đầu nhìn.

- Thấy không..Cao ngất trời..

Thăng Đậu tròn mắt nhìn xuống. Cái xe mì như đẹp sát đất ,còn lão Phình , ngồi trên chiếc ghế đẩu ,tròn xoay hết viên đá xám dưới ánh đèn đường. Thăng Lũì rút đầu vào ,kéo tay em:

- Thôi , chú Phình đang chờ.. Mình xuống lấy tô không rồi về.Chút nữa ,anh Hai dắt Út coi phố...

Cánh cửa sổ căn nhà đầu cầu thang hé mở.Một bé gái trạc tuổi Út Đậu thò đầu ra đưa mắt tìm.Thấy thăng Lũì, con bé kêu tỏ mở:

- Mẹ ơi , đây rồi ,có rồi.

Khung cửa sổ mở rộng. Hai mẹ con cùng chụm đầu ngó ra ,ánh sáng bao quanh họ như vàng hào quang rực rỡ.

- Cho bác hai tô mì..

- Dạ hết rồi bác ạ.

Cái lắc đầu của thăng Lũì làm con bé thất vọng. Nó nhìn Mẹ:

- Mẹ , con đói quá..Con muốn ăn mì..

Người mẹ nhìn đồng hồ tay, chép miệng:

- Khuya rồi..Hay mẹ pha sữa cho con uống..?

Con bé nũng nịu dụi đầu vào vai mẹ:

- Không ,con chán sữa lắm.Con thích ăn mì

Người mẹ xoa đầu con mắng yêu:

- Con là chúa nhiều chuyện....Thôi ,chờ mẹ thay đồ ,chở con ra kia ăn vậy..

Con bé lúc lắc đầu:

- Không, con không muốn đi..

Người mẹ không lấy thế làm phiền mà vuốt má con âu yếm:

- Ừ ,thì mẹ lấy cà men mua về vậy.Rồi hai mẹ con cùng ăn.

Cánh cửa khép lại. Dãy hành lang trở lại tối lơ mờ.

- Hôm nay đắt hàng..

Đáp lại thăng Lũì là tiếng thút thít nho nhỏ ,nghe ngào.

- Cái gì vậy Út? Em đói hả?

- Em nhớ nhà..em nhớ Máu ...hu hu..

Giọng thằng Lũỉ bỗng trở nên khàn nhạt:

- Ủi ,thôi..bày đặt ...mới có một ngày

Thằng Lũỉ vòng tay ôm em.Nói vậy nhưng lòng nó quặn đau. Con đau vừa lạ lùng vừa quen thuộc như đã chìm sâu bấy lâu nay giờ mới trỗi dậy.

Chương 2

Đêm ở xóm tạm cư không bao giờ yên tĩnh mặc dù đèn đuốc tối thui tối ngất . Chốc chốc lại có tiếng chân người đi ,tiếng xe đạp lộc cộc ,tiếng lục súc ,cả những tiếng cằn nhằn,chửi rủa ,tiếng đập muỗi đom đóp .Tất cả cứ vang vang trong đêm ,giữa khoảng không gian lặng tênh ,hừng hực mùi hôi nồng đặc trưng của những khu nhà tồi tàn ẩm thấp . .

Hai anh em thằng Lũỉ đẩy chiếc xe mì vào thẳng trong căn phòng nhỏ xíu của lão Phình . Nói là căn phòng nhưng thực sự chỉ là một góc của dãy nhà tạm , được ngăn lại bằng một tấm tre đan . Trước kia ,lão Phình để xe ở bên ngoài sát vách,lấn cả đường đi. Lão Phình ở trong phòng cùng với gia tài của lão gồm một cái ra đô bằng nhựa cũ rích ,một cái rương nhỏ khóa kín mít chứa quần áo , một cái bàn xếp nhỏ ,bằng gỗ tạp ,thấp lè tè ,mấy cái ghế và mớ nồi niêu son chảo tô bát .Thằng Lũỉ được ở chung với lão khỏi phải thuê chỗ . Nhưng có một dạo ,dân tạm cư ở phía trong ca cẩm cái xe mì chiếm chỗ lấn đường khiến họ bị va vấp khi đi ngang qua . Thoạt đầu lão Phình phớt lờ . Cho đến một buổi sáng,khi thức dậy ,lão thấy trong lò bếp xe mì một gói phân người thúí hoắc và mùi nước đái khai rinh khắp thùng xe . Bữa đó lão phải tốn không biết bao nhiêu tiền nước và bột giặt để tẩy uế cái xe và phát bịnh luôn vì chửi rủa liên tục đến rách cả họng . Rồi lão đành chịu thua ,đẩy xe vô bên trong cạnh chỗ ngủ . Thằng Lũỉ phải ra ngủ bên ngoài .Lão Phình phụ cho nó mười lăm ngàn tiền thuê chỗ .Thằng Lũỉ bỏ thêm mười lăm ngàn nữa . Tuy phải trả tiền nhưng nó vẫn thích hơn .

Ngoại trừ vách ngăn thành phòng cho lão Phình ,gian nhà tạm thông suốt từ đầu đến cuối ,chứa tám cái giường tre hẹp ché , đặt song song và cách đều nhau .Ở ngoài này nó có cảm giác dễ chịu hơn là chui trong căn phòng nhỏu ám mùi hành phi và nước lèo ,dù bữa nào lão Phình cũng tráng sạch nồi trước khi về .

Cạnh giường thằng Lũỉ là giường Bác Giáo ,chuyên thổi một cái kèn có nhiều lỗ để bán vé số cho khách dạo chơi công viên . Mắt Bác Giáo đau nặng ,gần thấy lò mờ ,xa càng không thấy ,khi đi phải dò đường bằng một cái gậy tre lên nước bóng láng . Đàng kia là giường của chú Lành ,chú Ngô bán bánh giò,bánh chưng nghe đâu quê tận ngoài Bắc .Tiếp đến chỗ của thằng Phiên đánh giày trạc tuổi thằng Lũỉ , rồi đến chị Bé,chị Bê ,hai chị em ruột chuyên mua ve chai quê ở tận Cà Mau , cuối cùng là giường của chị Lãng bán bắp luộc . Mỗi người mỗi việc,tất bật kiếm sống . Người từ sáng sớm bảnh mắt đã ra đi,người trở về nhà lúc tản sáng . Một mỗi , lo toan ,nên ai làmviệc nấy ít khi có dịp chuyện trò , thăm hỏi nhau dù nằm cách nhau chỉ mấy gang tay ,một bức vách . Nhưng mỗi lần có chuyện là y như có gậy gõ cằn nhằn ,chửi mắng nhau . Tuy vậy so với những căn nhà tạm quanh đây , chỗ của thằng Lũỉ ở hiền hòa nhứt . Có lẽ nhờ có bác Giáo . Tuy mắt mờ ,nhưng tai bác rất thính , tư cách đĩnh đạc và giọng nói có uy . Nghe đâu bác là người có chữ nghĩa .Một lần có nhóm người Pháp lạc vào trong khu xóm ,bác ra nói chuyện với họ . Từ đó mọi người tỏ vẻ nể trọng bác ra mặt . Hể có đám say xỉn ,đánh nhau ,chửi lộn ,bác lên tiếng can ngăn là xẹp ngay .Nhưng bác hơi khó tính ,chỉ lắng nghe chớ tuyệt không xen vào chuyện của người khác. Riêng đối với trẻ con lại khác , bác dịu dàng ,thường bình vực hoặc khuyên răn bảo ban này nọ . Vì thế ,được ngủ cạnh giường bác là điều thằng Lũỉ rất hạnh diện . Thằng Phiên xin đổi giường mãi mà đâu có được . Nó năn nỉ chú Lành chú Ngô ,chịu đền một gói thuốc ba số cho họ . Nhưng khi chú Lành lục tục dọn giường ,bác Giáo biết được mắng họ một trận nên thân . Bác nói :

- Hai anh lớn mà không biết suy nghĩ . Phận nghèo phải ăn ở chung chạ nhưng đâu phải vì vậy mà quên chuyện coi nồi coi hướng . Hai anh cứ nhìn lại coi . Chỗ đó có thích hợp không ? Nhìn lại mà coi .

Chú Lành giựt mình nhìn qua nhìn lại một hồi như hiểu ra vội vàng dời mền chiếu trở lại ,mặt bèn lên trong khi chị Lang ,chị Bé cười tủm tỉm .

Thằng Phiên chẳng hiểu chuyện, tức mình vì mất tiền mua gói thuốc ,gặng hỏi . Chú Lành chỉ trả lời cộc lốc :

- Không đổi nữa .

Rồi quăng trả lại gói thuốc .

Thằng Lũ cũng không hiểu tại sao bác Giáo nói có một câu chẳng ý nghĩa gì hết mà chú Lành đã đổi ý . Song chỉ việc đó không cũng đủ để nó phục lẫn bác Giáo và càng ý thức cái chỗ nằm của mình là may mắn biết dường nào .

Ngon đèn lù mù trong phòng lão Phình hắt chút ánh sáng nhờ nhờ ra gian ngoài . Thằng Lũ nhường cho em cái mền mỏng làm gối . Tiếng lão Phình vọng ra :

- Hai đứa nằm chung cho đỡ tốn tiền . Nằm ngược đầu chớ đừng có dồn cục lại

Thằng Lũ cũng biết vậy ,nhưng Út Đậu không chịu ,nó nằm sát bên anh,ôm cứng ngắc ,lục cục hoài vẫn không ngủ .

- Em ruột đó hả ? Mấy tuổi đã tha phượng cầu thực vậy ?

Thằng Lũ giựt mình nhồm dậy làm Út Đậu cũng chồm dậy theo . Nó nhìn sang bên cạnh . Bác Giáo ngồi thu lu trên giường ,hướng về phía nó ,cái đầu gật gù như đang ngủ gục .

- Ai đó anh Hai ?

Út Đậu sề sàng hỏi anh .

- Bác Giáo thối kèn nhiều lỗ đó .

Bác Giáo cười khùng khục trong cổ họng :

- Khẩu cầm ..chớ cái gì mà nhiều lỗ . Thối khẩu cầm ..

- Dạ , khẩu..cầm ...

- Nó mấy tuổi ?

- Dạ nó tuổi con Chuột ..

- 8 tuổi . Mới vô hồi sáng hả ? Cũng gở mì ?Ờ hai anh em chung với nhau đỡ bị ăn hiếp .

Giỏi,bây lớn mà biết làm lụng ,kiếm tiền phụ cha mẹ là có hiểu đó . Người có hiểu trời không phụ đâu . Thôi ngủ đi .

Thằng Lũ thấy hả dạ . Từ trưa đến giờ nó lo rầu trong bụng , và chỉ được nghe toàn lời mắng mỏ của lão Phình . Giờ nghe Bác Giáo an ủi ,nhẹ cả lòng . Nó vò đầu em nói trống :

- Nghe chưa ,bác Giáo khen có hiểu đó .

Út Đậu nằm xuống . Nó nhìn quanh ,lắng nghe những âm thanh lạ lẫm vọng lại . Cũng đêm tối và ánh tù mù của ngọn đèn chong ,nhưng thiếu tiếng gió rung lá lao xao,tiếng ếch nhái rả rã ,tiếng ếch ương oàm oạp sau hè ,thiếu luôn tiếng rên vì đau của má . Nhớ tới má ,nước mắt Út Đậu trào ra ,nó meo máo mà không dám khóc ,nhưng tiếng thổn thức từ trong lồng ngực vẫn vọng ra từng chập . Thằng Lũ chẳng biết làm sao ,cứ ôm em miết . Bỗng từ trong bóng tối một giọng nói vang lên vui vẻ :

- Chu choa ,có đứa nhớ mẹ khóc . Có nín đi không ? Làm cho tớ nhớ mẹ khóc theo là mai chú mày như độn đó .

Giọng thằng Phiên.Vậy mà thằng Lũ tưởng nó đã ngủ say .Thằng Lũ cũng trả lời lại bằng cái giọng vui vẻ :

- Ai khóc ,tao nắc cụt đó chớ bộ ..

Út Đậu nín khóc ngàng . Ngọn đèn trong phòng lão Phình tắt ngấm . Gian phòng tối đen .Hơi thở Út Đậu đều đều . Nó bắt đầu say ngủ vì mệt mỏi cả một ngày . Thằng Lũ yên bụng dang người ra một chút rồi cũng du mình vào giấc ngủ .

Út Đậu bắt đầu theo chung anh gở rao mì .

Tiếng thẻ tre đã đều đặn nhịp nhàng . Lão Phình mua thêm một cặp gỏ cho thằng Lũ nhưng là cặp gỏ bằng sắt ,cầm nặng tay hơn một chút và tiếng gỏ nghe sắc lạnh chứ không trầm và ấm như cặp gỏ gỗ . Lão Phình nói :

- Hai đứa gỏ hai tiếng khác nhau tao mới biết được đứa nào có khách ăn .

Thằng Lũ biết tổng ý lão muốn kiểm soát hai anh em nó dễ dàng hơn .Nó nói nhỏ vào tai Út Đậu trước khi Út Đậu rẽ vào lô chung cư bên tay phải :

- Đừng gỏ lẹ quá mau mỗi tay ,chỉ cốt thiệt đều .

Thằng Lũ hồi hộp ,lo cho em ,sợ có sơ sẩy gì lão Phình sẽ lấy cớ không cho làm .Dù sao ,hai

anh em bên cạnh nhau cũng yên tâm hơn. Vừa đi thẳng Lũì vừa lắng nghe tiếng vọng gõ mì của Út Đậu vọng lại. Mỗi khi tiếng gõ ngưng, nó lo lắng không biết có người kêu mì hay thằng Đậu đang lơ đãng ngó ngang ngó dọc. Lúc tiếng gõ tiếp tục hướng về phía xe mì, thằng Lũì mới thở phào mỉm cười vì biết Út Đậu vừa gặp khách. Cứ thế, chân đi, tay gõ mà bụng nó luôn nghĩ tới em mình.

Thỉnh thoảng khi đảo giáp vòng, nó bắt gặp Út Đậu ở cuối lô chung cư. Trước khi đi ngược lại, thằng Lũì đưa cao thanh sắt, gõ nhịp liên hồi thật mạnh để thằng Đậu chú ý, nháy mắt cười rồi mới quay lưng ngoác sang phía khác.

Bảng đi một lúc vì mãi bụng tô bán hàng, đến khi sức nhớ lại, thằng Lũì không còn nghe tiếng thanh tre gõ nữa. Thời gian ngưng gõ kéo dài khiến thằng Lũì lên ruột. Nó thầm đoán:

- Hôm nay thứ bảy, Ti vi có cải lương. Chết rồi, không chừng nó mê coi.

Nghĩ đến đó thằng Lũì tắt tả đi vòng sang đầu lô bên phải. Nó dừng lại một chút đảo mắt nhìn suốt. Không thấy bóng dáng thằng Đậu đâu cả.

Có tiếng gọi mì trên ban công lầu một. Thằng Lũì đành quay trở về xe mì. Nó lóng tai chờ một tiếng gõ quen thuộc vang lên, nhưng chẳng nghe thấy gì.

- Hay nó lạc đường?

Ý tưởng đó không làm nó yên bụng bởi chung cư chỉ lòng vòng quanh quẩn hơn chục lô nhà. Tìm nhà ai đó thì khó nhưng đi lạc thì không thể. Chắc nó mê coi cải lương ở nhà ai đâu đó rồi. Thế nào lão Phình cũng mắng mỗ. Đầu nó như muốn nổ tung lên trong nỗ lực tìm câu trả lời chống chế cho em.

Xe mì trống không, chẳng thấy lão Phình đâu. Có lẽ lão đi tìm thằng Đậu. Từ hồi làm việc cho lão Phình đến giờ, chuyện này chỉ xảy ra một lần duy nhất. Bữa đó thằng Lũì bị cảm ho. Lão Phình bắt nó uống hai muỗng to thứ nước sền sệt ngọt lừ. Đi gõ được mấy vòng thì thằng Lũì hết thấy đường. Nó ngồi phịch trên một bậc thang ngủ ngon lành cho đến khi lão Phình đi kiểm lay nó dậy. Lão Phình làm ầm trời đòi đuổi nó, may nhờ Bác Giáo nói một câu:

- Loại thuốc ho đó, người lớn mỗi lần uống một muỗng. Nó là con nít, cho nó uống hai muỗng canh, không chừng trúng thuốc ngủ luôn chớ đừng nói ngủ một tiếng.

Lão Phình cãi:

- Không uống vậy, nó ho hoài thì bụng mì ai dám ăn. Tui cũng từng uống như vậy mà có sao đâu.

Tuy nói thế nhưng lão Phình cũng biết lỗi do mình nên không nhắc lại. Còn bữa nay không chừng Út Đậu mê coi truyền hình thì hết bình nổi. Run quá, thằng Lũì bắt chọt gõ mấy tiếng lạnh lẽo chờ đợi.

Mấy phút sau, Lũì thấy thằng Đậu và chú Phình xăm xăm đi về phía xe mì. Lão Phình dáng hấp tấp nhưng không có vẻ giận dữ. Còn Út Đậu đi tay không chạy theo. Thằng Lũì giả dờ kêu to:

- Hai tô mì..hoành thánh..

Vừa nói nó vừa liếc nhìn lão Phình đồng thời đưa mắt quan sát Út Đậu. Thằng Út nhe răng cười trong khi lão Phình cất giọng vui vẻ.

- Thằng út có tổ đãi. Phụ bụng mì để tao nấu cho lẹ.

Thằng Út khoe:

- Anh Hai, ba chục tô. Nó nhỏ mà nó kêu tới ba chục tô.

Thằng Lũì nhìn em kinh ngạc:

- Cái gì, có người ăn tới ba chục tô. Thiệt hông..

Lão Phình cầu nhàu:

- Đứng đó làm chi? Hỏi cà rớn. Phụ trung mì, trung hành coi. Thằng Út rửa lẹ mấy cái tô.

Thằng Lũì cùng em xúm lại phụ lão Phình. Tay lão thoăn thoắt trét thịt lên bánh, nặn thành những viên hoành thánh hình tam giác. Thằng Út nho ùng giọng kể:

- Anh hai có nhớ con nhỏ đòi ăn mì tối hôm trước không? Hôm nay nó kêu em mua ba chục tô mì. Ban nó đông lắm. Đầy nhà. Tốn nhiều tiền lắm anh Hai hỉ!

Hai anh em thằng Lũì và lão Phình lần lượt bê mì lên nhà cô bé. Khi đưa tiền cho lão Phình, bà mẹ nhìn anh em thằng Lũì nói:

- Sinh nhật con gái tui. Cũng có đồ ăn rồi, nhưng nó thích ăn hoành thánh, đòi mua luôn cho nhóm bạn. Ông chịu khó chờ các cháu ăn xong sẽ trả tô.

Lão Phình cảm ơn rồi rút . Mới hơn bảy giờ mà xe mì đã hết trơn . Khoẻ quá . Lão kêu một xi để ngồi nhâm nhi với mấy cục xí quách và cho hai anh em Lũ đi chơi trong khi chờ thu hồi tô .

Thằng Lũ vui như Tết . Út Đậu như vậy là được lòng lão Phình lắm . Lão có tính dị đoan . Lão vẫn chê Tư Tẩu vì mượn thằng Nhẫn gõ mì quá hảm tài nên ể hàng dài dài . Lão nói :

- Cái mặt thằng Nhẫn nhờn hoắt . Cặp mắt đảo lia là đũa không có hậu . Tư Tẩu cũng y chang nên thần tài ghét ..

Hai anh em ngồi bên ngoài một quán cà phê coi phim . Có điều hình như dư âm chuyện bán 30 tô mì vừa rồi vẫn còn nên Út Đậu không buồn để mắt đến những cảnh trên phim mà cứ nhắc đi nhắc lại hoài :

- Anh Hai nè , ngày nào cũng bán được như vậy thì đỡ quá hén !
- Ừ , nhưng đâu có dễ . Chắc nó đãi tiệc chi đó với bạn bè nên mới kêu nhiều dữ vậy .Chớ lần bán nhiều nhứt 8 tô là cho một nhà ở chung cư gì gì nè . Có 4 người ,ăn tám tô .
- Mỗi người ăn hai tô . Giá như nhà hồi nấy mỗi người ăn hai tô thì để coi ,mình sẽ bán được ...mấy nè ...
- sáu ...sáu chục tô .
- Đã ..đã quá ...

Thằng Lũ ký vào đầu em :

- Đừng có ham .Tết Ma rốc mới có chuyện đó . Thôi , nãy giờ lâu rồi ,mình lên chờ lấy tô .

Bữa tiệc vẫn còn tiếp tục . Những giọng nói trong trẻo ,những tiếng cười ,những gương mặt vui cười rạng rỡ trong những bộ đồ màu sắc ,đẹp đẽ dưới ánh đèn ,hoà với tiếng nhạc lời ca vọng ra qua khung cửa sổ làm hai anh em thằng Lũ đứng nhìn mãi . Út Đậu nắm chặt tay anh ,miệng nó mở ra cười theo mỗi khi đám khách nhỏ tuổi bên trong cười đùa . Hai anh em tựa người vào song cửa chờ đợi cho đến khi bà mẹ cô bé chủ nhà nhìn thấy bước ra .Ngoắc thằng Lũ ,người đàn bà chỉ tay vào chồng bát đũa để ở một góc nhà nói :

- Cho bác trả tô . 30 tô ,đếm lại coi có thiếu đũa muỗng không ?

Trong khi thằng Lũ cầm cúi đếm đũa , Út Đậu nhìn quanh quẩn . Bạn bè cô bé đang ríu rít chào từ biệt . Lúc hai đũa trở lại bê tô lượt thứ hai thì mọi người đã về hết . Cô bé vẫn ngồi tại chỗ ,trên bàn la liệt những gói quà . Thấy Út Đậu ,cô bé nhoẻn cười khoe :

- Sinh nhật tui đó .

Bà mẹ cũng cười nói :

- Nó muốn mọi người cùng vui ngày sinh nhật của nó và muốn làm mấy cháu vui vì bán được mì nên mua nhiều đãi các bạn .

Con bé gật đầu cười hỏi :

- Bán được nhiều bạn có vui không ..?

Thằng Đậu gật đầu toét miệng cười không biết phải nói gì .

Khi hai anh em bê chồng tô cuối cùng ra . Cô bé ôm lưng mẹ nũng nịu :

- Má ..Tối nay má phải hun con đúng một trăm cái như đã hứa đó ..
- Học giỏi ngoan ngoãn ,sinh nhật năm sau mẹ sẽ hun con nghìn cái ..

Thằng Lũ vừa đi vừa ngoái nhìn lại .Lẫn trong vùng ánh sáng hắt ra từ ô cửa sổ là những tiếng nói cười trong vắt tràn ngập yêu thương và hạnh phúc .

- Họ sướng quá anh Hai hí !

Thằng Lũ chỉ gật đầu không nói . Hai năm trời gõ mì ,bước chân nó đã lòng vòng qua không biết bao nhiêu ngôi nhà trong khắp hang cùng ngõ hẻm hoặc phố xá và chứng kiến đủ thứ vui buồn khác nhau .Nhưng có điều nó chỉ nhìn với một thái độ bàng quang ,không cảm xúc vì biết chắc chắn rằng đó không phải là cuộc đời của mình . Nhưng không hiểu sao từ hồi Út Đậu vô ở với nó đến nay ,thằng Lũ đâm ra suy nghĩ lung tung .

- Không biết giờ này má đang làm gì anh Hai hé ?

Thằng Lũ buột miệng :

- Giờ này ở quê ai cũng ngủ hết trơn rồi .

Út Đậu cãi lại :

- Nóng như ri đâu có ngủ sớm được . Hể trời nóng là má đem cái chõng ra ngoài sân để dưới giàn cây bông xoá sán đó . Em với má nằm . Mát ới là mát . Nằm ở ngoài em thấy trên trời nhiều sao ới là sao . Có sao biết đi nữa đó anh Hai . Thiệt mà . Mới đầu nó nằm bên này nghe . Em nằm yên chờ .Lâu thiệt lâu ,em phải day đầu qua một chút mới thấy nó . Hồi ở nhà anh có thấy

vậy không anh Hai ?

Thằng Lũì lơ đễnh gật đầu . Tiếng kể của thằng Đậu lúc xa lúc gần :

- Vậy mà má nói em tầm xàm ..

Ừ má cũng đã từng nói nó tầm xàm khi nó nói sao biết đi . Hồi đó ,nó cũng từng nằm như Út Đậu dưới gian hoa xổ sán quen thuộc . Giàn cây có thân leo với những chùm bông màu trắng hồng đỏ tuyệt đẹp . Mẹ thường dùng nó phơi khô sắc lấy nước uống để xổ sán cho hai anh em . Thứ nước sắc lơ lơ ,đắng đắng có màu vàng đất đã khiến cho cái bụng ỏng của nó xẹp nhanh chóng .Sau đó ,nó ăn ít đi và bỏ luôn cái tật bóc đất sét trát vách để nhấm nháp .

Suốt mùa nắng nóng ,hai anh em nó hầu như ngủ thường xuyên dưới giàn hoa đó .Mãi ngồi ở đầu chông phe phẩy cái quạt mo cau . Thằng Đậu nằm gối đầu lên gối má . Còn nó thì cứ nằm ngửa nhìn trời miết .Những ngày có trăng ,ánh sáng giải bàng bạc rắc lên người nó ,em nó , má nó ,cái chông ,mặt sân , hàng trăm trăm đốm vàng lay động . Trên cao , những đọt cau lắc lư bóng sáng như uớt nước . Tiếng ếch nhái ,tiếng côn trùng rí rã ngân nga,rót vào tai nó những âm thanh khi trầm khi bổng.Nó cứ nhìn mãi nhìn mãi ,rồi mắt mờ đi riu lại trong khi cái quạt trên tay má vẫn nhẩn nại phe phẩy để đuổi đàn muỗi vo ve, như tiếng đệm cho bản nhạc bất tận của đêm hè .Có khi giữa khuya , nó giật mình tỉnh giấc . Gió mát lồng lộng làm vườn lá reo lên xào xạc . Trăng giải đầy vườn .Nhưng nó chỉ biết cố thể rồi lại say ngủ ngay trên lưng má cồng vào nhà .

-Anh Hai có nhớ không ?

Thằng Lũì thở ra một hơi dài như đuổi bớt những hình ảnh của quá khứ ra khỏi đầu . Thật không dễ gì quên những ngày vui vẻ như vậy . Nhưng nó không muốn nhớ nữa . Nó sợ nhớ một hồi thì đến lúc phải nhớ tới những ngày khổn khổ khiến nó phải bỏ quê tha phương cầu thực .

Nó đập tay vào cái thùng xe nói :

- Thôi ,sửa soạn về . Đổ hết nước rửa chén xuống chỗ cống kia .

Vừa lúc lão Phình đứng dậy ngà ngà hơi rượu .Lão nói :

- Hai đứa đẩy xe nghe . Tao đi hết vững rồi . Ra ngoài ,tao thưởng cho hai đứa ổ bánh mì ..

Chương 3

Khu xóm tạm cư là một vùng đất trũng . Có khoảng mấy mươi căn nhà như vậy do các chủ đất khai thác cho dân tứ xứ thuê . Tất cả đều là nhà lá phen tre tạm bợ . Căn nhà chỗ anh em thằng Lũì ở , một phần nhìn ra một cái ao bùn rác rưởi ,một phần đối diện với gian nhà có xe mì của ông Tư Tẩu . Tối hôm nay lão Tư Tẩu không bán hàng . Thằng Nhẫn ngồi lơ ngơ ở bậc cửa . Thấy hai anh em thằng Lũì đẩy xe mì về ,thằng Nhẫn đứng phắt dậy chạy lại .

-Hết chưa mà về sớm vậy ?

Vừa nói nó vừa giở cái nắp nồi nước lèo nhìn vào trong .

Hành động đó làm anh em Lũì đang đẩy ngon trớn phải dừng lại . Cái xe sắp quẹo vô cửa nhà đụng mạnh vào vách phen ,may mà nhờ cột cửa chặn lại . Bát chén trong thùng xe chạm nhau loảng xoảng .Lão Phình đi đằng sau,tay xách mấy ổ bánh mì hét to:

- Ê ,hai thằng bày đẩy cái kiểu gì vậy ?

Thằng Nhẫn cười khanh khách trong khi thằng Lũì tức tối chửi thề . Nó định chửi nữa nhưng Út Đậu lỏ mắt nhìn anh nói nhỏ :

- Anh Hai chửi hả ? Má dẫn còn nhỏ không được chửi bày ..

Thằng Lũì trợn mắt muốn chửi nữa nhưng rồi làm thinh . Nó vận sức khiêng đầu xe dịch vô đúng giữa cửa , đẩy tiếp . Thằng Nhẫn nhìn Út Đậu ngạc nhiên :

- Thằng nhóc này là lính mới phải không ? Nhỏ hạt tiêu cỡ này làm ăn ra gì !

Lão Phình chen tới xô mạnh thằng Nhẫn sang một bên cầu nhàu :

- Thúi hoắc . Xê ra . Không có rủ rê đi chơi .

Tiếng bác Giáo khàn khàn hỏi :

- Về sớm vậy ?

Lão Phình cười to trả lời :

- Hết sớm về sớm . Anh Giáo coi ,thằng Đậu nhỏ xíu vậy mà gở bán một hơi hết xe mì . Trời thương mà . Tui nhận giúp anh em nó nên trời giúp lại tui ..

Út Đậu nhe răng cười .Thằng Lũì nghe nói cũng thấy hể hả . Ườa ,thì coi như một mình Út Đậu giỏi giang . Sau này ,nếu có mỗi bán nhiều nó nhường luôn cho Út Đậu lấy tiếng . Cứ thấy Út Đậu cười là thằng Lũì cũng sung sướng vui vẻ theo .

Tiếng Bác Giáo đều đều :

- Ừ ,chuyện gì trời cũng biết , nhưng có trời mà cũng bởi ta nữa . Tư Tẩu đang liệt giường liệt chiếu ở bên . Người trong xóm nói số Tư Tẩu nghèo mạt kiếp vì bệnh .Nhưng gẫm ra là do nhậu nhet say xỉn suốt ngày ,sức nào chịu nổi .

Lão Phình vừa lai rai bưng bưng ,tưởng bác Giáo xỏ xiên mình trừng mắt hỏi :

- Nhậu thì có dính gì tới bệnh . Đó là cách nói của mấy thằng cha không biết nhậu . Tư Tẩu mà bệnh gì ?Chắc hết tiền sợ nợ đòi nên phát bệnh thôi .

Lão Phình chưa dứt câu đã có tiếng la nói ở đằng trước. Tiếng thằng Nhấn lớn nhứt :

- Cứu với ,bà con ơi . Ông Tư xỉu ..xiều ...

Có mấy người trong các căn nhà gần đó rầm rập chạy tới ,va đập vào vách phen làm ngôi nhà như có động đất .

Út Đậu sợ run . Nó lắp bắp :

-Người ta chết phải không anh Hai ?

Miếng bánh mì vẫn còn nguyên trên tay . Thằng Lũì thì quá quen với những cảnh như vậy dặn dò em :

- Hồng sao đâu . Ông xỉu hoài à . Đừng đi ra ngoài .Cứ ở yên đây

Bác Giáo cũng ngồi yên . Giờ này , bác hoàn toàn không nhìn thấy gì . Lão Phình biến mất ngoài cửa . Chị Bé ve chai vừa về tới ,thấy đại quang gánh ,chạy ra.

- Phải chở Tư Tẩu đi bệnh viện .

Tiếng ai đó bàn . Bác Giáo gác gác đầu buông thõng một câu :

- Lên trạm y tế thử coi . Tiền không , giấy tờ dắc lưng cũng không ,làm sao đi bệnh viện .

Có lẽ ai cũng biết đến điều đó nên mọi người chỉ xúm vào cạo gió ,đổ thuốc cho lão . Thằng Nhấn lôi ra một trái chanh vàng khè sót lại trong hộc xe mì đưa chú Bốn tấm quất để giã rượu cho lão Tư Tẩu .

Không biết nhờ trái chanh hay nhờ tài bấm huyệt của chú Bốn mà Tư Tẩu tỉnh lại .

- Thằng Nhấn đâu . Lấy cho tao miếng nước .Sao chua loét hà . ..Mấy trồn đâu mất rồi cái thằng chết đâm chết chém kia ..

-Tỉnh rồi ..Đau yếu gì ..Xỉn quá trúng gió ..

Thằng Nhấn lau bầu :

- Hể mở mắt được là cái miệng mở theo .

Đám người tản mát dần .Chú Bốn đứng dậy,sửa lưng kêu cái rắc , cần nhằn :

- Bữa nay đi trễ , hụi sở hụi . Thét rồi chắc tao kiếm nhà khác thuê quá .

Thằng Nhấn rút đầu le lưỡi :

- Chú Bốn cho tui theo với .

Chú Bốn bủ môi :

- Mày biết làm cái gì mà theo ?

- Thì tui học nghề .

- Làm biếng như mày có mà học suốt đời cũng chưa thành nghề . Gở mì đi .

Nói xong , chú Bốn cười hà hà ,xóc xóc cây lắc làm reo lên những âm thanh rộn ràng . Cây lắc gồm những cái nắp phéng đập giập xỏ lỗ xâu vào một đoạn thép cỡ gần một tấc và được giữ thẳng bằng một cái ngàm gỗ cứng tựa giàn ná thun . Lúc rung,những nắp phéng chạm vào nhau tạo nên một chuỗi âm thanh rộn ràng ,mời gọi ,không lẫn vào đâu được .Thằng Lũì rất thích nhìn chú Bốn rung cây lắc . Bàn tay chú dụi nhiều như làm xiếc . Khi có hứng , chú lắc giống múa . Chỉ có bàn tay chú là cử động ,trong khi cánh tay điều khiển tay lái xe đạp , vậy mà cây lắc vẫn reo lên những tiếng dứt khoát vui vẻ như tiếng rao của chú ,khiến mọi người ai cũng tỉnh ngủ ra .. Bác Giáo nói nửa đùa nửa thật :

- Cái tiếng gõ mì của thằng Lũì khiến người ta thấy đói bụng . Còn tiếng rao với xóc của Bốn tấm quất khiến người ta cảm thấy gân cốt nhức mỏi .

Thằng Lũì thường dồn những cái nút phéng nhặt được ở mấy tiệm nước cho chú Bốn. Từ khi nước ngọt khuyến mãi bằng những hình số lắp ghép bí mật in ở mặt trong nắp chai, người uống giữ lại những chiếc nút phéng mong cơ hội trúng thưởng, nên nút phéng rất hiếm. Mỗi khi thằng Lũì dồn được một ít, chú Bốn mừng lắm cho nó năm trăm đồng mua kem. Lúc rảnh rồi nó thường giúp chú đập dẹp nút phéng và nghe chú kể chuyện về nghề tẩm quất của chú.

- Cái nghề này nó bạc bẽo lắm. Tiền ít mà công sức bỏ ra nhiều. Ế, không có tiền ăn thì đói mệt, lo lắng, nhưng đặc khách cũng rã rời thân thể, nuốt cơm hồng nổi. Đã thế nhiều người còn nhìn mình bằng cặp mắt không thân thiện. Họ sợ mình lừa, trấn lột hoặc trộm cắp của họ. Bởi vậy, chú chỉ muốn đấm bóp cho mấy anh em đập xe, công nhân. Cú trái chiếu bên hè đường là xong. Thỉnh thoảng gặp đồng hương còn được đãi điều thuốc ly nước.

Thằng Lũì không tin lắm, nó dè dặt hỏi:

- Sao có hôm chủ than đấm bóp ngoài đường bị tui du côn quýt tiền công còn bị lột hết tiền, đồng hồ, xe đạp cả vòng lắc?

Chú Bốn thở ra:

- Thì cũng có mặt này mặt khác. Chuyện gì cũng vậy, khó ven đôi đàng.
- Nhưng dù sao có nghề như chú còn ngon chán. Khi nào cũng quần áo đàng hoàng, mang ba ta, đi xe đạp.

- Ừ thì do nghề mà. Đói rã ruột quần áo cũng phải tinh tươm sạch sẽ thì người ta mới cho mình rớ vô người họ chớ.

- Cháu học nghề này được không?

Chú Bốn cười ha hả:

- Nhỏ hạt tiêu như mầy làm sao đấm bóp. Chờ chục năm nữa..Cứ ráng đập nút phéng cho thiệt tròn, chịu khó nhìn, mai một cũng có cơ hội.

Thằng Lũì tò mò:

- Mà sao chú không xài cái gì khác hơn nút phéng. Mỏng le hà, xóc mấy cái là bể Chú Bốn đập vào vai thằng Lũì khen:

- Giỏi, biết quan sát đó chớ. Hồi mà cha chú làm nghề này, đâu có xài cây xóc giống như vậy mà xài cái vòng xóc. Cũng không dùng nút phéng mà dùng những đồng xu cũ bằng đồng có lỗ ở giữa. Hồi đó xu là xu. Người ta thường nói chỉ đáng giá một xu..là ý nói chẳng có giá trị gì.Đâu ai xài xu. Cứ xâu lại mà xóc nghe rôm rã và sạch sẽ lắm.

- Vậy vòng xu đó còn không chú Bốn?

Mắt chú Bốn buồn tênh:

- Làm sao còn khi một đồng xu đáng giá cả chục ngàn.

Thằng Lũì lộ mắt ngạc nhiên:

- Chục ngàn lận? Sao chú nói không có giá trị gì.

- Ừ, vì nó là đồng xu cổ mà. Đồ không xài xưa gọi là đồ cũ rồi thành đồ cổ. Thiên hạ tìm mua. Ba chú mất đi lúc chú còn nhỏ. Đến phiên má chú qua đời, nhà nghèo kiệt. Vậy là chú bán xu để lấy cả đồng tiền sống vài tháng.

- Vậy thì bán cho rồi chớ để làm chi. Dùng nút phéng là của cho không.

Chú Bốn cười buồn.

- Có cái đồ nghề của ông cha không giữ được mà bán đi thì tha phương cầu thực cũng đáng đời rồi.

- Chú tiếc à?..

- Không...sau này chú dùng mấy miếng đồng cắt ra thành vòng tròn giả làm xu. Nhưng bọn trấn lột thấy đồng giống như thấy tiền. Thế là chúng cướp luôn. Tức mình chú xài nút phéng. Mặc công một chút mà chắc ăn.

Thằng Lũì cười:

- Nút phéng cũng quý rồi chú ơi. Chú thấy thiên hạ cấp củm để dành nút phéng lấy thưởng không. Có nút trúng vàng, có nút trúng xe, trúng nhà..

- Vậy là nhiều hơn xu cổ rồi.

- Biết đâu có bữa mình lượm được nút phéng ráp thành chữ, trúng cái nhà to đùng. Khi ấy cháu rước má cháu vô đây ở.

Chú Bốn nheo mắt:

- Không có hộ khẩu coi chừng không nhận được thưởng chớ ở đó mà đưa má vô. Mà mầy như

vậy là có hiểu đó . Chẳng như chú từ ngày bỏ quê đi ,chưa về lại lần nào để thăm mộ cha mẹ . Về quê mà lúi xùi nghèo kiết làng nước người ta chê cười ,nhục lắm

Thằng Lũ không hiểu tại sao trở về quê mà lại nhục . Nghèo thì đã sao . Nhưng đó là luân điệu của người lớn . Ai cũng nói giống nhau ,từ chị Bê,chị Bé ,chú Lành,chú Ngô . Chỉ có nó là muốn về nhà quá trời mà không có cơ hội ,không đủ tiền mua một cái vé xe .Riết rồi ,nó hết mong .Ngày qua ngày ,nỗi nhớ nhà như phai nhạt đi ,chìm lỉm giữa những công việc bộn bề ,vất vả .

Nhưng lạ thiệt . Từ hôm út Đậu vô đây , thằng Lũ đâm nhớ nhà da diết . Bỗng ỉ dung ,dù không nghĩ tới ,những kỷ niệm ngày xưa cứ lần lượt hiện về trong ý nghĩ của nó . Có những chuyện rất nhỏ,mờ nhạt ,bây giờ rõ mồn một như người ta quay phim . Từ chuyện hồi nó còn nhỏ xúi trèo lên cây ổi trượt chân ,ngã xuống , má phải vội vàng bế nó chạy lên trạm xá làng . Chuyện nó dành trái dừa rụng với thằng Xê con bác Năm bán bánh bao . Cả hai đứa cùng nhìn thấy trái dừa rụng một lần ,cùng chạy ra và chụp trái dừa cũng một lần . Chẳng đứa nào chịu là mình tới sau,thấy sau . Cuối cùng má phải dỗ dành đền cho nó một cái bánh ít , vì dù sao thằng Xê cũng là bạn chòm xóm của con . Má nói vậy .Rồi chuyện nó với thằng Xê thì nhau ăn ớt hiểm . Mới nhai trái đầu tiên hai đứa đã thét lên như con gà bị cắt cổ . Người lớn xúm lại mà hai đứa không thể nào nói được ,miệng hả ra ,nước miếng chảy có dòng ,còn chân nhảy như nhảy giầy . May mà bác Năm thấy bả ớt đầy tay thằng Xê . Báo hại bác Năm và má nó phải xoắn cả búi tóc dài ra cho hai đứa chà vô môi vô miệng .Thằng Lũ bùi ngùi . Dù sao đó là những ngày sung sướng .

- Anh Hai ơi ..Ở nhà má cũng hay bị xủ ,má anh Xê phải qua cạo gió hoài .

- Cái gì ?

- Thì má đau hoài . Bác Năm nói má đau như người giả đồ .

- Vậy má nói sao ?

- Má nói tại cái bệnh sản hậu hồi đẻ thằng Út .

- Là tại mầy ..?

Thằng Đậu chột bật khóc hu hu :

- Không phải tại em đâu ..Má ơi .

Thằng Lũ ôm em :

- Thôi thôi ,anh Hai chọc em chút chơi . Lớn rồi ..đi làm ăn xa thì đừng nhớ má nữa . Út giỏi lắm mà .Giỏi còn hơn anh Hai nữa ..

- Khi nào má hết bệnh ,có tiền ,em về ..

- Ừa ,khi nào có tiền nhiều ,anh Hai dám mua một căn nhà ở đây rước má vô lắm ..

Út Đậu ngưng khóc mở to mắt hỏi :

- Thiệt không anh Hai ? Cha ,có tiền nhiều nhiều mình sẽ mua nhà ..Uê mà sao anh Hai không về . Mình có nhà ở quê ..

- Ừa thì mình về quê với má . Muốn vậy Út Đậu phải chịu khó làm việc nè ,đừng khóc nhè ,đừng ..đừng ..nhớ ...nhớ má nữa . Hứa đi ...

Ông Giáo đang ngồi bó gối như tượng trên chông bỗng thở dài ,lấy từ dưới gối ra cái khẩu cầm . Tiếng kèn tha thiết vang lên trong bóng vàng nhợt nhạt của ngọn đèn điện 45 watt ám khói .Chị Bê ở giường đầu kia từng chập khe khẽ hát theo :

- Quê hương là con diều biếc ,tuổi thơ con hát trên đồng ...Quê hương là cầu tre nhỏ ..mẹ về tóc nắng nghiêng che ...

Chương 4

Út Đậu giữ lời hứa không nhắc đến Mẹ , đến chuyện ở quê nữa mà siêng năng làm việc . Thằng Lũ cũng vậy . Nhưng có điều thay đổi .Dạo sau này ,thằng Lũ không còn ham nhìn mấy trò chơi điện tử ,hoặc xem cộp một đoạn phim gay cấn ở mấy quán cà phê .Cả hai anh em không bảo nhau nhưng cùng nỗ lực gỏi rạo mì và đi mời chào khách . Không những đi phía dưới mà còn leo cả lên những tầng chung cư trên cao . Lão Phình tuy hay cản nản nhưng lại khá

rộng rãi mỗi khi bán hết mì sớm . Những đêm như vậy lão thường thưởng cho hai anh em khi thì một ngàn ,năm trăm .Gặp ngày vui về lão chỉ đến hai ngàn gọi là cho uống nước sâm . Số tiền đó ,thằng Lũì gói trong một bọc nylon màu đen dấu kỹ vào ruột cái cột tre làm chân giường mà nó tin là chỗ để của bí mật nhứt của hai anh em . Ban ngày nó không sợ vì thường có mặt ở nhà . Còn ban đêm đã có bác Giáo .

Thỉnh thoảng nó bắt gặp Út Đậu dừng chân ,lơ tay gỏ , đứng lặng nhìn qua khung cửa sổ nhà người . Những lúc ấy nó lảng đi , miếng sắt trên tay nó rao to , nhanh và dòn dã hơn . Dao sau này nó cũng thích nhìn qua những khung cửa sổ .Trước đây nó cũng đã nhìn ,nhưng với đôi mắt tò mò hoặc ngẫu nhiên .Còn bây giờ mọi thứ trong ấy bỗng dưng có vẻ hấp dẫn và ấm áp một cách lạ kỳ . Ở khung cửa này ,bố mẹ con cái ngồi quây quần bên mâm cơm . Ở khung cửa kia , bóng người cha đang cúi xuống dạy con mình tập đọc . Khung cửa nọ , cả gia đình đang xúm nhau tắt bật làm việc . Và khung cửa kia thì đầy những tiếng la mắng , tiếng khóc . Có nước mắt ,có nụ cười hoặc buồn vui ở từng khung cửa mở nhưng ánh sáng vẫn luôn luôn rõ ràng hơn chỗ đứng lén nhìn của hai anh em Lũì . Mỗi buổi tối trên đường về nhà ,hai anh em lại thủ thỉ với nhau về những gì thấy được ở trong nhà người .Những ngôi nhà không quen chỉ được gọi tên bằng những con số . Rồi không biết tự lúc nào hai anh em cùng cảm thấy vui hoặc buồn theo hoàn cảnh của những gia đình ấy .

Có một cánh cửa mà không đêm nào Út Đậu không nhắc đến . Đó là căn nhà lầu một ,nơi có con bé đã một lúc mua dãi bạn 30 tô mì ,đúng ngay vào cái ngày gỏ mì đầu tiên của Út Đậu . Thỉnh thoảng ,những chiều muộn ,con bé kêu mì . Lúc ấy thằng Đậu mừng rỡ và luôn miếng nhắc lão Phình làm cho ngon ,thêm chút thịt ,đừng bỏ ớt vì đây là nhà đã mua 30 tô mì . Lão Phình cũng dễ dãi thêm vào một lát thịt mỏng dính ,nhưng ngần ấy đủ Út Đậu hể hả vui vẻ bê tô đi thiệt nhanh .

Hôm nay ,con bé cũng lại kêu mì . Buổi tối khi lên giường nằm ngủ ,Út Đậu ngần ngừ một lúc rồi nói với anh :

- Anh Hai à , con nhỏ mua mì tên là Mi mi . Tên ngộ ghê .
- Sao Út biết ?
- Thì nó nói mà . Lúc em chờ lấy tô đó . Nó còn khoe với em con búp bê của nó . Nó đút mấy sợi mì cho búp bê ăn rồi nói nhờ mì mà con búp bê của nó lớn lên . Có phải vậy không anh Hai ?

Thằng Lũì cười :

- Út khờ quá .Búp bê đâu phải là người mà biết ăn mì ,mà lớn . Con nhỏ đó xạo thiệt

Út Đậu bối rối chống chế :

- Hồng phải nó xạo đâu . Đôi khi nó dờn chơi... Mà nó có nhiều đồ chơi lắm anh Hai à ,cả chục con búp bê , đủ thứ ,đủ kiểu .Lần nào em cũng thấy nó ngồi với đồng đồ chơi ..

Thằng Lũì dặn em :

- Thì tui con gái hay chơi mấy cái trò như ru em , nấu ăn,bán hàng . Nhưng bữa sau Út cứ đi gỏ một vòng ,chấp sau trở lại lấy tô chớ đừng chơ øm mất thời giờ ..

Thằng Lũì nói đến đó mắt đã rú lại .Vừa xoay người sang một bên tiếng ngáy của nó đã đều đều vang lên .

Út Đậu không nhớ lời dặn của anh . Ngày nào nó cũng kiên nhẫn đứng chờ Mi Mi ăn xong tô mì . Hình như có Út Đậu ,cô bé ăn ngon lành hơn ,vui vẻ hơn . Vì vậy ,người mẹ cũng đon đả với nó . Thỉnh thoảng bà rót mời Út Đậu một ly nước ,có hôm một ly cô ca . Riêng Mi Mi vẫn ngồi ở chỗ của mình sát cửa sổ .Câu chuyện của Mi Mi đa phần nói về những món đồ chơi của nó , những con búp bê có tên tuổi hảnh hoải . Một đôi khi , Mi Mi kể một câu chuyện nào đó trong sách và cho Út Đậu biết tên của nhân vật chính là tên của con búp bê mới nhứt của nó .

Không biết tự bao giờ Út Đậu cũng mở lòng góp vào kho chuyện kể của Mi mi . Nhưng chuyện của Út Đậu là những chuyện có thực . Chuyện bắt ếch ,câu cá ,tắm sông ,mót mía , chuyện trèo hái trộm trái ,lượm trứng chim . Chuyện theo má tập làm cỏ ,gieo mạ ,bó rom ,đập lúa ..

Mi Mi tròn mắt nửa tin nửa ngờ .Chuyện nào đối với nó cũng đều lạ và thích thú như một cuộc phiêu lưu .Nó hỏi :

- Sao bạn sống sướng dữ vậy mà không ở với má lại đi gỏ mì . Anh đi với bạn là anh ruột hay cũng gỏ mì thôi .

Út Đậu nghẹn ngào :

-Tui đâu có muốn vô đây ,nhưng má tui biểu tui vô với anh .Chớ ở ngoài chết chùm .

Mi Mi mở to mắt ngạc nhiên :

- Sao lại chết chùm ? Có ai dọa giết má con bạn hả ? Sao không kêu Công An ..?

Út Đậu gương cười :

- Hồng phải . Ý má tui nói là má tui bệnh ,không kiếm ra tiền . Ở lại là chết đói ..

Nói được câu đó ,Út Đậu thấy nhẹ lòng . Cô bé rung rung nước mắt ,gật đầu ra vẻ hiểu .Út Đậu nói thêm :

- Lúc trước anh hai gửi tiền về mua gạo . Bây giờ có tui nữa . Tui tui để dành tiền về thăm má

. Ngày nào mà cũng có mỗi ba mươi tô như bữa hôm là mau được về quê lắm .

Mi Mi nhìn Út Đậu một hồi rồi bỗng kêu lớn :

- Má ơi ,con muốn ăn thêm một tô mì nữa ..

Người mẹ chạy ra lò mắt nhìn con :

- Con mới ăn .Để chút tối ..kéo ích bụng thương thực đó .

Con bé nhứt quyết nói :

-Con muốn ăn mì ..

Người mẹ do dự một chút rồi nói với Út Đậu :

- Cháu làm cho một tô hoành thánh nhỏ .Ít bánh thôi ..

Cô bé nhoẻn miệng cười trong khi Út Đậu tất tả chạy xuống ,tay liên tục gõ .Biết chuyện ,thằng Lũ chắt lưỡi :

- Tai quen biết nên nó ăn làm phước .

Nghe vậy Út Đậu cảm động lắm . Từ hồi vô gõ mì đến giờ nó chỉ biết có anh Hai chớ không có bạn bè .Cả phòng toàn người lớn ,người già . Thằng Phiến ít gặp .Còn thằng Nhẫn hờ chút là chọc phá dọa nạt nó rất ghét . Chỉ có Mi Mi dễ thương ,mềm mỏng và chưa bao giờ khinh dễ hoặc làm méch lòng nó . Vì vậy mặc cho thằng Lũ nhắc nhở , hôm nào Út Đậu cũng nghĩ chân bên khung cửa sổ nhà MiMi trò chuyện cùng cô bé .

Có điều thằng Lũ hơi bức mình vì càng ngày Út Đậu càng bán được ít hơn .Đôi lúc thằng Lũ phải chia bớt số tô mì mình bán được cho út Đậu . Thỉnh thoảng ,khi lắng thấy tiếng gõ mì của Út Đậu im lặng hơi lâu,thằng Lũ lại quày quả hướng về phía lầu một . Nhưng khi nhìn thấy gương mặt tươi cười và rạng rỡ của Út Đậu ,thằng Lũ không nỡ kêu em , nó chỉ ra dấu bằng những tiếng gõ mạnh tay chát chúa và liên tục . Những lúc đó ,Út Đậu giả lã chạy theo anh sôi nổi :

- Anh Hai à , nó ăn chưa hết tô mì .Bữa nay nó cho em xem nhiều sách có vẽ hình màu đẹp mà cũng mắc cười muốn chết . Nó còn đọc cho em nghe nữa .

Thằng Lũ cộc lốc :

- Chuyện tranh cũng giống như truyền hình những bông hoa nhỏ ,khi nào chẳng mắc cười .

Út Đậu cãi lại :

- Không ,hình mắc cười lắm mà mấy cái hình nói cũng mắc cười . Tui em cười đến nỗi mẹ Mimi phải chạy lên rồi cười theo .

Rồi nó tư lự hỏi tiếp :

- Mà sao em chẳng thấy nó đi chơi hoặc xuống vườn hoa chung cư ngồi ,anh Hai hén ?

- Thì tại con nhà giàu hay xí xọn ,không đi lung tung ..

- Nhưng nó đâu có ỷ giàu với em .

Thằng Lũ không trả lời em vì nó đang lo . Mấy hôm nay bán ế hẳn . Bữa nào cũng khuya lo khuya lác mới về tới nhà . Đôi hôm ,còn đến một phần nổi nước lèo . Thằng Lũ đã đọc được trong mắt lão Phình những tia nhìn nóng nảy bức dọc . Nhưng Út Đậu đâu có biết ,nó vẫn hồ hởi gõ mì và mong chờ tiếng gọi mì từ khung cửa nhỏ quen thuộc .

Sáng thức dậy ,thằng Lũ đã nghe tiếng gậy gõ của lão Phình và lão Tư Tẩu . Số là khi nghe chú Bốn kể có người ở chung cư Hoa Hồng mời chú tới thăm quất ,thằng Nhẫn thầy lay nói tối nay xe mì Tư Tẩu cũng tới chung cư Hoa Hồng bán . Lão Phình đang đứng trông trời chợt nghe bèn nhảy sổ lên . Chung cư Hoa Hồng là lãnh địa của lão . Việc phân tuyến phân vùng tuy chẳng ai viết thành văn bản nhưng là quy ước chung . Như chị Bế thu mua ve chai khu vực Hoàng văn Thụ thì chị Bé lánh ra phía Phú Nhuận . Anh Lành bán bánh chưng bánh giò khu Nguyễn đình Chiểu thì anh Tới tuy ở tận bên trong xa ,lấy bánh ở lò khác , cũng phải biết ý đạp xe về phía kia ,hoặc bán vào những giờ khác để tránh đụng độ . Có lần chị Lang bị một người cùng quê cũng

bán bắp luộc gây gổ,cấn xé nhau chỉ vì tranh bán một mối . Mọi người chẳng can ngăn ,cứ đứng nhìn bàn tán ai đúng ai sai . Mãi cho đến khi Bác Giáo lò dò chống gậy trở về .Nghe tiếng cãi cọ chửi rủa hăm hè nhau ,bác Giáo hơi cây gậy dò đường phang loạn xạ . Đám đông giải tán . Ai về nhà nấy . Chị Lang rầm rức khóc nói bác Giáo không bình người cùng nhà . Bác Giáo nói :

- Ừ thì đã đành trăm người bán vạn người mua , nhưng cũng biết nhường nhau mà sống chứ . Thành phố có trăm phương ngàn chỗ ,hà có chi phải tranh nhau để gây xích mích . Cứ xem người Tàu Chợ Lớn ắt biết . Họ nhường nhịn nhau ,thương yêu nhau ,bảo ban nhau chứ có bao giờ kiện cáo hoặc giành giật nhau ,nhứt là đối với những người

nghèo buôn bán lặt vặt mấy cái bánh bò,cháo quẩy . Vì vậy họ mới làm nên sự nghiệp . Mình phải học cái cách xử thế của họ .

Lão Phình cũng gật gù tán đồng :

- Ừ đồng hương phải thương nhau . Cảnh nghèo phải thương nhau .

Thế mà đến phiên lão Phình ,thì lão không đẹp được cơn phần nộ . Lão túm áo thẳng Nhấn cúi tới trước mặt lão Tư Tẩu.

Thằng Nhấn là chói lói ,đôi mắt một mí nhỏ rí của nó như nhắm tịt lại ,cái miệng mỏng thơn thốt chối :

- Tui nói hồi nào ..Tui nói hồi nào ..

Nhưng Tư Tẩu không chối . Mới tảng sáng lão đã điểm tâm bằng một xị để với chút xá xíu nên ngà ngà . Thấy bộ dạng lão Phình ,Tư Tẩu cười ha hả :

- Anh Phình ơi , cả năm nay anh kiếm ăn ngon lành ở khu đó ,trong khi anh thấy tui đói dài đi hết chỗ này đến chỗ khác . Hồng lẽ anh không thương tui được một chút .Cho tui kiếm chút xá

..

Trong khi lão Phình tức nghẹn chưa thốt nổi lời nào thì Tư tẩu ngưng cười nói tiếp :

- Với lại anh đâu có treo môn bài đóng thuế bán ở đó . Nếu anh xin được ,tui thề chẳng héo lánh đến .

Lão Phình thở hổn hển cúi thẳng Nhấn lăn cù vào lão Tư . Tư Tẩu loạng choạng ngã kênh ra đất ,chai rượu còn non phần tư đổ không còn một giọt . Tư tẩu mặt tím bầm ,lùng lùng đứng dậy tiến tới lão Phình . Lão Phình hét lên :

-Mày dám đánh tao không ? Cả xóm này có ai chấp nhận tranh chỗ giật mối nhau không ? Nếu cần mày xin tao một tiếng tao cho . Bộ thấy có mối 30 tô nên ham hả . Còn khuya ,buôn bán được mất là do trời định . Aên ở như mày có mở tiệm lớn cũng ế như chùa Bà Đanh thôi .

Tư Tẩu bắt đầu tuông ra những lời chửi thề dơ bẩn . Út Đậu cùng thằng Lũì ngồi im re cầm cúi lật rau hành . Thằng Nhấn xè tới bên cạnh nói nhỏ :

- Đố tui bây hai ổng có uýnh nhau không ? Ai thắng ,ai thua ?Cá hai ngàn chủ mày thua ..Dám cá không ?

Thằng Lũì đẩy thằng Nhấn sang một bên ,nó không hiểu nổi tại sao thằng Nhấn không hối hận bức rức vì mọi chuyện bắt đầu từ cái miệng nó mà ra . Nhưng hai lão chủ xe mì gổ thì có vẻ sắp đánh nhau thực sự . Đám con nít mặt mũi nhoe nhoe sắp thành vòng ngoài lò mắt đứng nhìn . Vài người lớn chán ngán ngó sơ rồi tất tả đi làm công việc mình . Mấy cô thợ công nhân ,phu hồ thất nghiệp đứng ngồi lổ nhố bên kia cái hố rác ham nói chuyện với nhau hơn là nhìn đám cãi lộn . Bỗng dưng gió nổi lao xao ,một cơn mưa ập xuống . Lão Phình ,lão Tư Tẩu ngược mắt nhìn trời ,rồi nhìn nhau .Mưa rắc lấm tấm những giọt nước lên mặt hai người làm nguội lạnh cơn giận . Cả hai cùng thốt lên một câu :

- Mưa rồi ..

Họ lại nhìn nhau ,trong đôi mắt cả hai không còn sự giận dữ mà chỉ ánh lên nỗi lo lắng bởi mùa mưa bắt đầu ..

Những cơn mưa đầu mùa luôn luôn khởi đầu vào buổi sáng hoặc buổi trưa . Cơn mưa chỉ thoáng qua phút chốc đủ làm đất bốc hơi ,tỏa mùi hăng hăng pha lẫn mùi trứng ung của bùn rác lưu niên . Sau đó ,trời trở nên trong xanh và nắng gay gắt hơn . Mấy ngày sau mưa lại thành linh ập xuống ,không vào buổi sáng mà chọn đúng buổi chiều khi trời chập choạng ,rồi từ đó mưa đến hoặc sớm hơn hoặc trễ hơn ,bất chợt và dài ngắn không thể nào biết trước . Song có điều ai cũng biết chắc chắn mưa đến là kéo theo những ngày ế ẩm ,khổ nhọc . Những ai bán đêm về khuya hơn ,,những người bán ngày về sớm hơn .Mặt mũi mọi người hốc hác hơn ,nhăn nhó nhiều hơn và im lặng nhiều hơn . Tiếng cười bớt đi thay vào là những câu chửi thề đủ kiểu

Nam Trung Bắc ,tiếng cằn nhằn râm ran đặc trưng cả ba miền . Các con hẻm nhầy nhụa dơ bẩn hôi thối . Trẻ con tắm mưa rồi dang nắng cho đến khi cơn cảm cúm tấn công chúng .Đêm khuya ,tiếng khóc nỉ nhỉ của trẻ sốt ,tiếng ho khan ,hỉ mũi sồn sột ,lẫn tiếng ru đứt giọng của các bà mẹ còm cõi, làm bầu không khí của khu xóm tạm cư trở nên buồn bã ảm đạm hơn .

Út Đậu co chân trên cái chông .Nó đang chăm chỉ lựa bỏ những lá hành dập nát vàng úng từ mớ hành còn lại ngày hôm qua. Thăng Lũì ngồi cạnh một xô nước chúi đầu vào thùng xe rửa chùi bên trong bằng một cái giẻ rách bươm . Hôm qua ,mưa ngập đến gần nửa thùng xe lại sụp hố rác ngoài hẻm khiến trong ngoài thùng xe như nhuộm một lớp bùn mỏng tanh tanh .

Thăng Phiên xách hộp đồ nghề đi ngang qua , chân cà nhắc . Út Đậu hỏi :

- Anh Phiên bị trật chưng phải không ?

Thăng Lũì quay lại ngạc nhiên :

- Sao đi làm sớm ?

Thăng Phiên nhăn nhó :

- Mưa ế thảm hại . Đi sớm vớt vát mấy chỗ bán hàng ăn sáng . Để đến chiều ,mưa tới ,lội nước mệt nghỉ ,ai ngu chi đánh bóng giầy ..Chán chẳng muốn đi .

Vừa nói thăng Phiên vừa uể oải ngồi xề xuống mặt chông ,tiện tay ngắt phụ hành cho Út Đậu . Út Đậu thắc mắc .:

- Em cứ tưởng trời mưa ,giày dơ phải thuê đánh giày chứ . Ai mà cũng đánh giày chắc anh làm mệt nghỉ há ?

Thăng Phiên hứ một tiếng lớn :

- Nói như Út có mà giàu . Hôm qua ế muốn chết,sàng qua khu Hoàng văn Thụ bị băng tụi đánh giày Tân Bình đuổi,mất toi tiền công đánh giày . Tụi nó còn dọa lấy đồ nghề .

Thăng Lũì thở dài tỏ vẻ biết chuyện :

- Tụi mình lơ ngơ ở quê lên nên dễ bị ăn hiếp . Hồi mới vô ,làm bể tô hoài ,chú Phình dọa đuổi . Lúc đó tao tui quá cũng định đi đánh giày ,nhưng may chú Phình không đuổi . Nhưng đôi lúc thấy mầy dặt hàng tao cũng ham lắm .

Thăng Phiên đứng lên :

- Ở đó mà ham . Nè Út Đậu là sướng nhứt nghe . Mới vô làm bán được một lần ba mươi tô mì . Kiện tương đó .

- Kiện tương là gì hở anh Phiên .?

Thăng Phiên đã ra khỏi nhà . Út Đậu day qua hỏi anh Hai ,nhưng thăng Lũì chăm chú lau rửa không trả lời . .

Chiều . Xe mì mới bán lai rai được mười tô thì một cơn giông ập xuống . Lão Phình vội vàng giương mái che ,tấn mấy cục đá chẹn bánh xe sau khi đã cẩn thận đẩy xe mì ép sát tường bên hông chung cư . Chẳng mấy chốc mưa rơi mạnh kèm theo sấm chớp ầm ầm . Cái áo mưa mỏng le không che hết thân hình béo mập của lão khiến hai ống quần ướt nước đến thắt lưng . Chiếc nón lá mà lão cẩn thận mang đi lúc chiều cứ thỉnh thoảng rung lên như muốn rời khỏi đầu lão bay đi . Nhưng ướt và lạnh không làm lão lo lắng bằng lúc nhìn thấy mực nước ở miệng cống đang sùng sục dâng lên ,tràn đầy . Nước mưa không chảy xuống miệng cống nữa mà trái lại như từ miệng cống trào ra . Các ngõ của chung cư bắt đầu dập dềnh nước lẫn với rác bùn bẩn đen ngòm . Nước càng lên,mưa càng to lão càng ngao ngán . Như vậy thì bán chác được gì . Đêm nay xe mì lại ế dài . Cho dù chốc nữa đây ,mưa tạnh nhưng thời điểm nhiều khách ăn nhứt đã qua , lão khó tiêu thụ nổi hết ngần ấy mì .

Mưa vẫn rơi đều đặn . Mặt đường giống như một giòng sông nhỏ đầy bong bóng nước . Co ro vì lạnh ,lão Phình nép sát vào một chái hiên lán mưa và gió ,để mặc xe mì tro vợ lạnh lẽo như một cái bóng đơn độc âm thầm .

Ở trong chung cư ,thăng Lũì dựa vào một góc lan can cầu thang nhìn ra mưa .. Mưa như thế này nếu có người gọi mì cũng chẳng thể nấu và bê được . Người mua và người bán đều biết vậy . Phải chờ cho cơn mưa dịu đi . Nhưng hiện tại ,mưa vẫn dữ dội đổ xuống . Cũng may ,anh em nó có chỗ trú trong cầu thang , còn lão Phình hẳn đang dầm người trong mưa lạnh . Tay nó theo thói quen thỉnh thoảng gõ lên vài tiếng lắc cắc rời rạc. Út Đậu thì mừng rỡ và khoẻ khoẻ khi được nghỉ tay . Nó đang đứng dựa vào cửa sổ nhà Mi mi trò chuyện . Con bé có cơ man nào là sách bày đầy bàn . Nó nhìn theo bàn tay nhỏ xíu của MiMi đang lật từng trang sách . Chốc chốc cô bé lại ngẩng đầu nhìn Út Đậu chu miệng hỏi :

- Chuyện này bạn đọc chưa ? Đô rê Môn nè . Mặc cười chết luôn . Mỗi khi Mimi sắp khóc , Mẹ gọi Mimi là Đô rê Méo chị của Đô rê Môn . Mi Mi mặc cười quá hết khóc luôn . Còn con nhỏ này là Bê - ta - ni khoái làm sếp , bạn phải làm cái này , mẹ phải làm cái đó , bố phải làm cái nọ , đâm mọi chuyện tùm lum hết . Còn Nan- cy chuyện gì cũng biết mà té ra chẳng biết gì ráo nè . ..Trời ơi , bạn đọc đi thì biết ..Mi mi kể không hay đâu . Mi mi cho bạn mượn . Đọc rồi mình cùng cười mọi thích .. Đây nè ...

Út Đậu rút rê đưa tay sờ vào những cuốn sách có hình vẽ màu rực rỡ , thơm thơm mùi giấy mới . Nó cầm lên , đặt xuống bệ cửa , lật từng tờ . Những hình , những chữ . Có hình nó đoán biết , có hình nó chẳng biết nói gì vì đầy chữ mà nó thì chưa đến lớp ngày nào . Nhưng nó vẫn cứ lật từng trang , từng trang , trong khi miệng Mi mi liếng thoảng :

- Bạn thích chuyện đó không ? Bốn anh em nhà Đan tông đó . Đã thích ăn cướp mà lại vừa dốt vừa dần nên cứ bị Lóc- ki Lúc bắt bỏ tù hoài . Bạn coi nè , bốn anh em xúm lại tờ thông báo làm như rành lắm , còn đọc nữa chớ , nhưng để ngược , ngó cái mặt bốn đứa nè , ngu thiệt là ngu . Mẹ nói hồi Mi mi chưa đi học cũng vậy . Cầm quyển sách lật ngược lật xuôi ..Mẹ nói người không biết chữ , dốt nát , không hiểu biết , dễ làm điều xấu ..như anh em Đan tông ...

Mimi cười khanh khách . Mắt Út Đậu nổ hoa . Những hình vẽ chạy qua chạy lại . Mặt nóng bừng . Nó cố gắng hiểu các hình vẽ để cười với Mi mi nhưng không thể . Nó cầm cuốn sách này rồi nhặt cuốn sách kia . Có một điều chắc chắn là nó không lật ngược cuốn sách vì nhờ có những hình vẽ người , vật . Do đó cô bé không biết cứ luôn miệng giục Út Đậu đọc . Vừa xấu hổ , vừa thất vọng , Út Đậu thả rơi cuốn sách vào bên trong . Mi mi nhún mặt :

- Sao bạn không đọc ? Đọc đi chớ . Thôi cuốn đó rớt rồi , bạn đọc Đô rê méo nè , Đô rê méo cời máy thời gian vào rừng khủng long . Cho bạn mượn đọc trước đó . Đọc lẹ đi rồi trả lại cho Mimi đọc ..

Út Đậu không thể mở miệng nói là mình không biết chữ . Từ xấu hổ , buồn bực chuyển sang cáu kỉnh , Út Đậu xua tay cố trả lời bằng một giọng bất cần :

- Hay gì quyển sách đó . Tui đọc rồi , đọc chục lần rồi .

Nói xong , nó quay lưng đi thẳng về phía thẳng Lũỉ bỏ mặc Mi mi miệng méo xệch vì ngạc nhiên lẫn bực tức .

Ra đến cầu thang , Út Đậu lặng lẽ ngồi xuống bên anh . Lần đầu tiên trong cuộc đời , Út Đậu cảm thấy có gì đó ngăn trở tình bạn giữa nó với con bé tốt bụng kia . Có gì đó khác biệt tựa như ngày và đêm vậy . Nó rùng mình dựa sát vào người thẳng Lũỉ .

- Không nói chuyện nữa à ?

Thằng Lũỉ hỏi chớ có mà không tỏ vẻ chờ đợi câu trả lời . Nó đang lo lắng vì cơn mưa vẫn chưa có dấu hiệu giảm bớt .

Chương 5

Lão Phình quyết định dời chỗ bán . Chủ tớ thay phiên đẩy xe mì lưu động dọc theo những đường phố ít bị ngập nước . Út Đậu đi bên cạnh lóc cóc gỏ . Những lúc cơn mưa chưa tới , xe mì tạm dừng đôi phút bên lề phố . Hai anh em quanh quẩn gần xe để phòng mấy chú Công An dẹp lề đường . . Phố xá tấp nập , xe cộ ồn ào . Rất nhiều cửa hàng , đồ đạc bày biện lộng lẫy , quyến rũ . Quán xá âm ỉ nhạc trống , tiếng hát . Đèn trắng , đèn màu chớp tắt , sáng chói như ban ngày . Vậy mà hai anh em thằng Lũỉ không thấy vui thích . Chúng nhớ những khung cửa ấm cúng ở chung cư . Thỉnh thoảng xe mì dừng lại , lợi dụng phút rảnh rỗi , chúng dõi mắt nhìn vào những khung cửa mở hai bên đường . Nhưng , những khung cửa hoặc lạnh tanh tối đen , hoặc sáng màu xa lạ hoặc khép kín câm nín , cách biệt với cảm nghĩ bình dị trong tâm hồn hai đứa trẻ xa nhà .

Trời lại đổ mưa . Lão Phình nép vào mái hiên một cửa hàng bán sách báo . Thằng Lũỉ và Út Đậu đứng dịch về một phía . Người chủ quán cẩn thận phủ lên sạp báo một tấm ny lông trong và dẫn gió bằng một thanh gỗ dài . Thằng Lũỉ nhìn thấy mấy tập truyện tranh treo lủng lẳng bằng một cái kẹp sắt cột nổi trên một sợi giây phía trong , sức nhớ , khều Út Đậu hỏi :

- Phải xe mì còn ở chung cư thì Út khỏi bị ướt mà còn được nghe kể chuyện trong sách nữa hí . Hồng biết con nhỏ có nhớ hoành thánh bắt má nó đi mua không ?

Út Đậu làm thinh . Nó cũng nhớ Mi Mi , nhớ tiếng cười và những câu chuyện của Mi Mi kể . Những câu chuyện làm Út Đậu thấy vui quá chừng , và khiến nó quên bớt đi nỗi buồn nhớ nhà , nhớ má . Nhưng giờ đây điều đó không cần thiết nữa , bởi chắc chắn nếu Út Đậu tiếp tục trò chuyện với Mi Mi thì chẳng mấy chốc cô bé sẽ khám phá ra Út Đậu là một thằng bé dốt nát , khoác lác . Không biết một con chữ mà Út Đậu dám nói là đã đọc những cuốn sách đó hàng chục lần . Mi Mi lại nói , những kẻ dốt nát dễ thành người xấu . Mỗi lần nhớ tới câu nói đó là Út Đậu thấy ngực từng tức và cổ họng nghẹn ẹn . Út Đậu cầu mong lão Phình sẽ kiếm được một chỗ bán khác tốt hơn , đắt hàng hơn , để Út Đậu mãi mãi không trở lại đó nữa .

- Bữa nào có tiền , anh Hai sẽ mua cho em cái truyện tranh kia kìa . Đẹp thiệt â . Hình con nhỏ ở cái bìa sao giống con bé 30 tô mì của Út ghê .

Câu nói đùa của thằng Lũ khiến Út Đậu nổi tức . Nó xằng tiếng :

- Không mua ..

Rồi nó nói tiếp , giọng ầm ức :

- Biết đọc đâu mà mua sách ..

Thằng Lũ vẫn vô tư vỗ vai em :

- Thì em đem đọc chung với Mi Mi . Út nói là nó đọc chuyện cho Út nghe mà .

- Không ?

Út Đậu hét lên , bỏ chỗ đứng đi dọc theo mái hiên mặc cho mưa ướt áo , tay gỏ rao dồn dập . Lão Phình chắc lười :

- Cái thằng siêng ghê ..

Trong khi thằng Lũ há hốc mồm nhìn theo bóng Út Đậu mà không hiểu tại sao Út Đậu giận dữ ..

Lần đầu tiên Út Đậu không nói chuyện với anh cho đến khi lên giường ngủ . Mặc dù thằng Lũ cố tình gạn hỏi . Bác Giáo thấy lạ hỏi :

- Nó bình hả ?

Út Đậu nhắm mắt giả say ngủ , thằng Lũ đành trả lời cho qua :

- Út ngủ rồi bác à ? Trời mưa mát nên ngủ ngon .

- Ừa , con nít ăn ngủ dễ . Chỉ người già như bác mới thao thức đêm này tới đêm khác .

Thằng Lũ cũng buồn ngủ lắm rồi , nó chỉ hỏi được một câu : Sao vậy bác ? là mắt đã riu lại .

Gần sáng cả nhà trở thức dậy bởi những tiếng động , tiếng rên , tiếng va đập ầm ỉ của cánh cửa . Cúp điện . Lão Phình kêu rêu ròi vội vàng thắp sáng cây đèn dầu trong phòng bụng ra .

Hai anh em chú Ngô chú Lành đang dìu nhau vô giường , tiếng rên của một trong hai người nổi lên cùng với tiếng cọt kẹt của cái chõng tre . Bác Giáo ngồi dậy hỏi :

- Đứa nào bình ? Trúng gió hả ?

Aùnh đèn của lão Phình hắt lên khuôn mặt của chú Ngô đủ để thấy những vết trầy trụa bầm tím .

Thằng Phien đang nằm bên cạnh chồm dậy la bài hải :

- Trời đất , chú Ngô bị xe tông .

- Xe nào tông ? Có bề gì không ?

Mỗi người một câu . Chú Lành đặt chú Ngô nằm xuống , ngồi thõng chân bên cạnh , đầu cúi gục sát ngực .

Lão Phình sốt ruột dí đèn sát giường chú Ngô hỏi chú Lành :

- Có gì mà làm thinh hoài vậy ?

Chú Lành nổi lên khóc . Tiếng khóc của chú làm cả phòng hoảng hốt . Mọi người xúm lại . Chưa bao giờ họ thấy chú Lành kêu than chứ đừng nói là khóc . Hai anh em từ ngoài miền Bắc xa xôi vào Nam kiếm sống . Họ khoẻ mạnh , có giọng rao tốt và theo nhóm bán bánh giò ở một lò tận Gò Vấp , chở đi bán khắp nơi . Đêm nào hai anh em cũng đi bán tới gần sáng mới quay về , rồi ngủ say đến quá trưa mới dậy , chả làm phiền hoặc to tiếng với ai . Vậy mà đêm nay , trông họ như vừa gặp phải một chuyện gì ghê gớm lắm .

- Mấy bác mấy chị ơi , sao cái kiếp tha phương nó khổ thế này ?

Câu than của anh Lành khiến chị Bê chị Bé sụt sùi . Bác Giáo ho một tiếng , hỏi :

- Khổ làm sao ? Ở đây toàn là những người cố cùng hoàn cảnh như hai anh em bây . Có gì thổ

lộ với nhau thì mới đỡ khổ chớ .

Chú Lành uất ức nói :

- Từ hồi vô đây , tụi cháu đâu có chọc ghẹo gì ai . Vì nghĩ mình nghèo , nặng gánh gia đình nên dắc díu nhau kiếm ăn qua ngày ,chớ chẳng mong gì làm giàu tranh cướp của ai . Cũng người cùng làng ,đồng hương cả , vậy mà chúng bắt tụi cháu vào nhóm của chúng ,đuổi dọa những người bán hàng cô thế ,để chia nhau khu bán . Cứ thấy chỗ nào dất hàng là chúng xốc tới . Nhóm mạnh đuổi nhóm yếu , người mạnh đuổi người cô lẽ . Tụi cháu nghĩ tình quen quen khuyên lơn chúng . Không ngờ chúng trở mặt xua tụi cháu đi chỗ khác, triệt đường làm ăn ,đánh đập , cướp cả tiền lẫn xe của chú Ngô .Thiệt khốn nạn qua.ừ

Chị Lang tức tối :

- Hai anh chịu thua à ? Phải kêu Công An chứ ,đánh người ,cướp của thế này ..

- Thôi thôi,tránh voi chẳng xấu mặt nào . Chúng nhè đêm mưa , hẻm vắng ,đánh trộm rồi bỏ chạy .Chúng có đâu thưa với gởi . Đó là chưa kể mình là dân tạm cư trái phép . May trời xui dất khiến thế nào mà tối nay tôi gặp chú ấy. Có người ,chúng mới tha .Nếu không ,chú ấy chết bở chết bụi rồi mà không ai hay biết Tiếng chú Ngô lại rên rĩ đau đớn .

Bác Giáo chắc lưỡi :

- Chuyện đâu còn đó . Phải xem thằng Ngô bị thương chỗ nào .?

Chị Bê lấy trong thúng ve chai một mẫu nến thắp thêm lên . Gương mặt chú Ngô sưng vù ,gây hai cái răng . Lão Phình lăm bầm :

- Đập mặt vào gi đồng xe đây mà ..Thằng Lũ đâu ,lấy củ gừng trong cái thúng ,thêm nhúm muối giã chung cho tao .

Chú Lành lau rửa nhẹ vết bầm máu trên mặt chú Ngô . Chị Lang xoa dầu lên mấy chỗ bầm sưng ở tay chân .Thằng Phien nhanh chóng kiếm một miếng giẻ sạch cho lão Phình bọc muối gừng đắp vào chỗ răng miệng . Cả nhà xúm lại ,mỗi người một tay . Chú Ngô đã hết rên ,mắt húp híp nhìn mọi người cười như mếu . Chú Lành chấp hai tay cảm ơn liên tục . Bác Giáo chép miệng :

- Cám ơn gì „nhiều điều phũ lấy giá gương mà .. nghèo không thương nhau thì ai thương mình .

Từ đó tới sáng ,không ai nằm ngủ cả . Dưới ánh đèn dầu và mẫu nến cháy gần hết, mỗi người mỗi chuyện ,kể lể về cuộc đời họ , về những lần vấp ngã ,bị nạn ,bị hiếp đáp và cả những lần được nâng đỡ, ủi an , sung sướng . Tụi nhỏ ngồi lóng tai nghe . Cả Út Đậu cũng nép vào vai thằng Lũ .Chúng loáng thoáng nhận ra rằng ,trong cuộc sống ,đôi lúc có những khó khăn , đau đớn ,tủi nhục nhưng luôn luôn vẫn có một ai đó giúp đỡ ủi an ,chia sẻ ...

Những cơn mưa đêm càng ngày càng kéo dài hơn ,không như mọi năm . Kế hoạch trở lại khu bán cũ vì vậy cũng kéo dài theo . Nhiều khi lão Phình nghĩ bán luôn hai ngày liên tiếp . Hai anh em thằng Lũ được nghĩ mà không sung sướng . Thiệt ra thằng Lũ không xa lạ gì cái cảnh dất ế thất thường của việc buôn bán . Tất cả những người sống ở đây đều cùng cảnh vậy . Ngay cả các anh chị làm nghề cũng có lúc làm suốt đêm thức trắng mắt ,lúc ngồi trơ chờ đợi mà lo cho những ngày sắp tới nếu không kiếm được việc gì khác . Nhưng dạo này thằng Lũ không chỉ một mình . Cạnh nó còn có út Đậu .Ngoài việc kiếm sống đủ cho hai anh em ,thằng Lũ còn phải gởi tiền về cho má nó chữa bệnh và kiếm đủ tiền để hai anh em nó về thăm quê một chuyến như đã hứa với Út Đậu . Khi còn ở một mình , chuyện về thăm nhà đối với thằng Lũ thiệt quá xa vời . Nó không biết ngày nào và cũng không dám nghĩ đến . Nhưng từ ngày út Đậu vô đây , nó nung nấu một nỗi mong ước quay về nhà . Có điều nỗi mong đó hình như không phải cho bản thân nó mà cho em nó . Cứ mỗi lần thấy cảnh một gia đình đầm ấm mẹ cha , hoặc cảnh mẹ con âu yếm nhau ,nó lại nghĩ tới út Đậu ,cảm thấy thương em vô kể . Mặt thằng út dù có đen lèm ,đôi mắt út Đậu dầu có già dặn đi vì cơn áo mưu sinh ,thằng Lũ vẫn nhìn thấy nét ngây thơ trên vầng trán ,trên dáng co rọ ,cái miệng mếu trong cơn mơ của em mình . Lòng nó quặn thắt một nỗi ước mong cháy bỏng có ngày được nhìn thấy Út Đậu cười tươi trong vòng tay của má .

Hôm nay ,từ sáng sớm ,lão Phình đã đi vắng . Thằng Lũ đun sôi lại nồi nước lèo hôm qua nấu lẫn với nắm mì sót lại . Bác Giáo chống gậy ra đi sau khi lau sạch sẽ cái kén và cẩn thận bỏ nó vào trong cái túi nhỏ đeo trước ngực . Nghe mùi nước lèo bốc lên ,bác khịt mũi đánh hơi rồi nói :

- Ngó bộ nó muốn chưa rồi nghe . Nấu sôi kỹ không thì đau bụng đó .

Thằng Lũì dạ một tiếng nhỏ . Nó biết vì thấy nước lèo có màu hơi đục. Có lẽ do nước mưa vô nhiều . Nhưng anh em nó chỉ có chút đó lót dạ . Nó không dám bỏ tiền ra mua một ổ bánh mì không . Đâu có biết được ế hàng đến khi nào . Nước lèo sôi sùng sục ,thằng Lũì mới quay lại tìm em ,nhưng Út Đậu biến đâu mất . Mấy hôm nay, sáng nào cũng vậy ,Út Đậu bỏ đi cả tiếng đồng hồ . Thằng Lũì dụi than rồi đứng dậy tìm em . Thằng Phiền xách thùng đồ nghề bước ra cửa . Ngang qua thằng Lũì nó nói nhỏ :

- Hình như Út Đậu đi theo thằng Nhẫn chơi

Thằng Lũì trợn mắt vừa ngạc nhiên vừa lo ngại . Từ hồi nào đến giờ nó vẫn không ưa cái thằng gian giảo và có cái miệng thêu lẻo lảy . Tuy chỉ lớn hơn thằng Lũì khoảng một tuổi nhưng thằng Nhẫn lòi đời và học đòi khá nhiều điều xấu từ lũ trẻ bụi đời trong xóm . Hồi nó mới tới làm việc cho Lão Tư Tẩu , cũng là lúc thằng Lũì vô gỏ mì cho lão Phình , thằng Nhẫn còn non choẹt bởi cái dáng gầy còm .Nó từng là bạn của thằng Lũì một thời gian . Rồi cũng vì người lớn ,lão tư Tẩu và lão Phình xích mích gây gổ nhau khiến hai đứa nhỏ trở thành hai phe . Sống chung với Tư Tẩu ,thằng Nhẫn đâm lầy cái hỗn hào chửi tục của lão . Lão lại đối xử với thằng Nhẫn không ra gì ,suốt ngày đánh mắng . Từ đó thằng Nhẫn trở thành một người khác . Nó tàn nhẫn hơn ,độc ác hơn , hỗn hào hơn . Càng ngày nó càng dễ thấm nhuần những thói hư tật xấu của đủ hạng người trên đường phố . Nó học cái xấu dễ như chơi ,còn cái tốt nó như không tin tưởng . Bác Giáo khuyên răn mãi không được đành lắc đầu :

- Cái điều này ,đến lớn nó trở thành Tư Tẩu thứ hai đây .

Chỉ có điều Tư Tẩu say rượu ,còn thằng Nhẫn không say rượu . Nó nhân lúc lão say để ăn cắp tiền hoặc gạt gẫm lão . Chỉ có chú Bốn giác hơi là trị nó được ,nhưng chú ấy đâu có thời giờ . Nó khép nép trước chú Bốn bởi nó đang chờ đợi chú Bốn truyền lại mấy ngón nghề đấm bóp .

Nay nghe Út Đậu đánh ban với thằng Nhẫn,thằng Lũì gai người . Nó tức tốc đi ra tìm ,nhưng đụng phải lão Phình . Lão dúm cho thằng Lũì một bao rau lớn nói :

- Lặt rau đi ,chiều bán . Chơi hoài có mà chết đói ..

Khí thằng Lũì lặt xong bao rau,Út Đậu mới xăm xăm từ ngoài đi vào .

Thằng Lũì giận em ghê lắm nhưng cố dằn . Mãi nó mới hỏi :

- Sáng út đi đâu vậy ? Anh Hai nấu mì không thấy Út về ăn .

Út Đậu làm thỉnh một chút mới nói :

- Anh Nhẫn đãi em ăn bánh mì ..

- Tại sao nó đãi Út ? Nó kẹo kéo lắm mà !

- Tại bữa trước chú Ngô cho em cái bánh giò , em chia cho anh một nửa ,nên anh đãi lại .

Thằng Lũì giận quá . Như vậy có nghĩa là Út Đậu và thằng Nhẫn thân nhau rồi . Tức mình thằng Lũì mắng em :

- Anh hai đã nói Út Đậu đừng chơi với thằng Nhẫn . Út Đậu không thấy nó nói tục hoai ,lại hay gây chuyện với mọi người sao ?

Út Đậu khó chịu cãi lại :

- Aùnh đâu có gì . Đâu có chửi em . Aùnh còn nói anh ở gần quê với mình đó . Mình ở An Hòa ,anh ở An Hậu . Em rủ anh khi nào về quê mình đi chung cho vui . Aùnh cười ghé tay em nữa .

Thằng Lũì không dằn được la :

- Vậy là Út kể mình để dành tiền ,cả chỗ cất tiền nữa chứ gì ? Thằng đó nhiều âm mưu lắm .

Sao Út ngu quá vậy ?

Út Đậu cãi :

- Em có thấy anh âm mưu gì đâu ? Má nói đừng có nghi ngờ oan cho người khác mà mang tội .

Thằng Lũì tức càn hông nhưng không nói được . Nó tức tốc đi kiếm thằng Nhẫn . Thằng Nhẫn đang ngồi chơi tiến lên với đám đệ tử của vợ chồng Sáu Tẩy , kể chuyện môn cho mấy người sống nghề đi xin thuê con nít. Thấy thằng Lũì xăm xăm bước tới ,thằng Nhẫn hỏi lạ làng :

- Kiếm út Đậu hả ? Nó về rồi .

- Không ,tao kiếm mày .

- Chờ chút .

Thằng Nhẫn quật bài xuống . Nó thua trắng . Khạc nước miếng vô bàn tay , nó dùng ngón tay chấm , xoa xoa lên mắt ,rồi vươn vai đứng dậy nói .:

- Sáng mai ,tao tới gở . Bữa nay xui quá .

Nó liếc sang thằng Lũì cười cười :

- Cứ gặp ai dính dáng tới lão Phình là xui tuốt .

Thằng Lũì cố nhìn ,hỏi nhỏ nhẹ .

- Út Đậu nói gì với mày ? Chắc nó than thở gì đó . Nhưng nó còn phải lo làm ăn cho nên mày đừng rủ nó đi chơi .

Thằng Nhẫn đá mạnh bịch ny lông rác vào vách một gian nhà trọ . Nó nói trống không nhìn thằng Lũì .

- Đây chẳng rủ ai hết . Ai không chê thì tới .Tứ hảilà...là ...huynh đệ mà .

Thằng Lũì đi theo :

- Nhưng nó là con nít ,chưa biết chi . Ham vui . Tao cảnh cáo mày không được rủ nó đi theo .

Thằng Nhẫn cười to :

- Vậy mày về biểu em mày đừng theo tao .Để mà .

Thằng Lũì đứng một chỗ . Dù sao thằng Nhẫn cũng có lý . Út Đậu không theo ,cũng như nó đã không theo thì có chuyện gì đáng lo đâu .

Thằng Nhẫn đi được một khúc quay lại nói :

- Cực khổ hoài . Khi nào rảnh mày phải để cho nó được bay nhảy một chút chớ . Bộ bỏ tù nó à ?

Nói xong , thằng Nhẫn cười rú lên dọt chạy .

Út Đậu đứng đàng xa nhìn theo thằng Lũì . Nó hơi sợ vì anh hai nghiêm , và vì anh hai thương nó . Nhưng quả thật cả tháng nay nó buồn lắm . Xa nhà ,nhớ mẹ ,không bạn bè ,suốt ngày lủi lủi làm việc giữa những con người xa lạ lạnh lùng ,nó mong tìm được chút ấm áp bên bé Mi mi ,người bạn đầu tiên mà nó có được . Cái khung cửa sáng đèn trên lầu một chung cư kia giống như hình ảnh một gia đình nhỏ bé mà nó ước mơ ,trong đó có người mẹ dịu dàng ,có tình bạn đầm thắm . Nhưng giờ đây ,nó thất vọng tràn trề bởi nỗi xấu hổ mơ hồ ,bởi nỗi sợ bị rẽ khinh ,bởi chút ý thức nhỏ bé về thân phận quê mùa thất học của mình . Giấc mơ tan vỡ . Út Đậu trở lại là thằng bé nhà quê đang phiêu bạt kiếm sống . Vì thế ,thằng Nhẫn là đứa mà nó muốn gặp chứ không phải anh hai cặm cui của nó . Với thằng Nhẫn ,nó cảm thấy vui vui vì những trò đùa bông lơn ,vì cách nói chuyện bất cần đời ,lạ lùng , và cả vì thói xấu dễ tiêm nhiễm .Thằng Nhẫn là một cực trái ngược của Mimi và Út Đậu bị cuốn hút một cách tự nguyện .Với thằng Nhẫn ,Út Đậu có thể nói đủ thú cũng như thằng Nhẫn đã nói đủ thú với nó .Thằng Lũì thì suốt ngày nhắc nhở nó siêng năng làm việc ,tránh cái này tránh cái nọ ,đừng chơi với đứa này ,đứa kia . Vậy mà có một chuyện Út Đậu muốn nói như chuyện tui bạn ở quê,những lần chăn trâu,tát ao bắt cá ,mót mía ,lượm củi , chuyện má làm bánh khoai mì không đường hồi Tết ,chuyện cái vườn có ba cây cau ,một cây dừa và những cây đu đủ còm cỏi mà như cái rừng nhỏ vui chơi của nó với đám bạn hàng xómbiết bao nhiêu chuyện để nhớ ,để nhắc , nhưng không hiểu tại sao thằng Lũì lại lảng tránh .Út Đậu đâu có biết là anh hai nó nhiều đêm trằn trọc vì những lời kể lể của nó .Nỗi nhớ nhà nung nấu luôn luôn làm con người yếu đuối ,riêu rã .Do đó ,thằng Lũì muốn ít nhớ tới chừng nào hay chừng đó . . Trái lại ,Út Đậu có thể nói hàng giờ với thằng Nhẫn về những lần đi trộm ổi nhà bà Diệu , khéo mắng cầu nhà ông Tư ,những trái ổi xanh lè đầy hột cứng như đá ,những trái mắng cầu xanh bốc mùi hăng hăng đủ cả tuần không chịu chín mà thậm sì như da khô cá tràu . Thằng Nhẫn lim dim ngồi nghe ,thỉnh thoảng chửi thề mấy tiếng hoặc xen vào những câu chuyện không đầu không đuôi .

- Ba tao quanh năm làm mướn ,kiếm đâu ra tiền may cho tao được bộ đồ mới . Vậy mà tao chúa thích mặc áo quần mới . Có lần ra chợ rờ thử mấy cái áo của lão bán đồ sida ,tao chỉ muốn nhảy vô đồng quần áo mà ngồi . Trời đất nó mát ,nó mềm ,nó dịu nhiều . Còn mấy cái quần cái áo của tao thì dày mo ,cứng còng . Phơi già nắng một chút là nó cứa vào người rất như bị dựa vô cây vông .

- Ừa , đồ mới thì bao giờ chẳng mát .Em cũng thích lắm . Bữa em vô đây nè . Má cho em một cái áo mới ,em sướng quá mới chịu đi .

- Vậy là mày giàu ...

- Không ,má em cắt sửa từ cái áo dài của má em hồi lấy chồng . Má nói vậy ..

- Vậy là mày mặc đồ con gái rồi ..

- Nhưng may kiểu con trai mà .

Út Đậu cãi trong khi thằng Nhẫn nhú mày :

- Tao cũng có một đứa em gái .Nó tên Hoa . Tên đẹp ghê hả .. Má tao chết sớm nên chẳng còn áo dài .Ba tao không biết may ,ba mùa tám tiết tui tao mặc chung đồ . Đánh lộn nhau hoài . Có một bữa nó đòi ba tao mua cho nó một cái kẹp . Đó là bữa mà nó mới được đến mấy bó mía .

- Trời , một gói vậy . Em cũng đi một nhưng được toàn mía non mà còn bị rượt đuổi chạy có cờ nữa .

- Ừ ,đó cũng là do tao ,tao tới gần chòi xay mía ,làm giả như coi rồi rút từng cây liệng ra xa ...

Út Đậu chép miệng :

- Vậy mà em không biết . Đồng mía cao như núi nhưng em đâu có dám tới . À ờ rồi chắc lần đó em anh có kẹp đẹp,anh có đồ mới phải không ?

Thằng Nhẫn ngửa mặt nhìn trời . Một chốc ,nó nói :

- Đồ mới cái con khỉ . Ba tao đổi gạo ráo . Oảng nói mấy thứ đó đâu có nuôi sống được ai . Tội nghiệp ,con nhỏ khóc hết nước mắt ,khóc dài dài cả đêm ,sáng khóc tiếp tục ..

- Rồi ba anh mua chó ?

- Không ,ổng lấy kéo cắt phăng đuôi tóc dài của con nhỏ rồi nói : tóc ngắn khỏi kẹp ..

Thằng Nhẫn ngưng nửa chừng .. Nó không thể nào nói tiếp . Câu chuyện tưởng xa lắm rồi vậy mà bây giờ vẫn làm nó tức ngực . Út Đậu hỏi nhỏ :

- Em anh chắc khóc dữ ..

Thằng Nhẫn vươn tay vớt cái lon cô ca lên mái một căn nhà . Tiếng lanh canh chói tai như tiếng ré khóc của một đứa nhỏ bị mất bánh .

- Tao không biết ...Nhưng chắc hết khóc rồi ...

Út Đậu lộ mặt nhìn ,thằng Nhẫn điềm nhiên nói tiếp :

- Sáng sớm hôm đó tao ra thẳng chợ ,chôm một cái kẹp ,chôm một cái áo sơ mi si đa . Cái kẹp tao gửi thằng bạn đưa cho em tao . Rồi tao bỏ nhà đi một mạch ra huyện ,nhảy tàu vô đây ...

Út Đậu thắc mắc :

- Tóc ngắn đâu cần kẹp nữa ,anh đưa kẹp làm chi ?

Thằng Nhẫn cười khẩy :

- Có nhìn cũng mừng chứ . Con gái là vậy đó . Bữa nào có tiền ,tao mua gởi cho nó bộ đồ thun bông .Chắc nó vui nhảy tung tới trời .

Út Đậu mần thình . Nó nhớ tới Mi mi .Con bé có mái tóc ngắn bum bê mà vẫn kẹp nơ . Con bé biết đọc sách,có cuộc sống quá sung sướng hẳn chẳng bao giờ phải khóc vì một đòi hỏi nhỏ bé . Càng nghĩ Út Đậu càng cảm thấy mình thua sút Mi Mi một trời một vực . Nhưng không hiểu sao nó vẫn thèm muốn được trở lại khu chung cư đó ,được đứng bên cánh cửa sổ sáng đèn đó ,được nghe tiếng kêu mè cùng tiếng cười ,giọng nói của Mimi khi liếng thoắng kể chuyện theo sách . Nỗi bức bối trong lòng khiến nó bức rức muốn nói ra điều bí mật của mình .,Nó bắt đầu kể ,chậm rãi ,ngắt quãng :

- Anh Nhẫn có nhớ... con nhỏ ...30 tô mè không?...Từ bữa quen ,nó coi em như bạn ..Nó cũng hiền lành ,không làm phách ,làm lố kiểu con nhà giàu

Thằng Nhẫn nheo mắt :

- Thần tài của lão Phình phải hông ? Làm chủ tau tức muốn chết ..

- Bữa nào nó cũng ăn mè . Đôi khi nó mua giùm .Nó biết tui em nghèo ,dành dụm tiền .. về thăm quê ..Tội nghiệp ,nó có chuyện gì cũng kể cho em nghe .Mà má nó cũng cưng nó . Thì em cũng biết mình là dân quê ,bán mè gỗ chó làm gì . Nhưng tủi lắm ..Nó có học biết chữ giỏi giang . Nó kể chuyện trong sách ..Rồi nó biểu em đọc đi . Nó cho mượn sách ..Em có biết chữ nào đâu . Vậy mà em dám nói với nó là sách nó em đọc rồi đọc đến chín mươi lần ,không cần đọc nữa . Nói xong ,em biết mình không bằng nó ,thua xa nó ,mắc cỡ nên nói láo với nó .Nó mà biết được thì ... Làm bạn như vậy chỉ tổ họ khinh mình mà thôi ..

Thằng Nhẫn gục đầu :

- Làm chi thì làm nhưng không để ai khinh mình ..Mầy cứ nói là biết đọc đi . Đồ ba cái truyện tranh .Dòm hình là kể chuyện được chứ gì .. Có tiền không ?

- Tiền ?..Em làm gì có ?..Mà để làm chi ?

- Thì mầy mua truyện , coi trước ,kể thử ,rồi cứ vậy mà hiên ngang kể cho nó nghe chứ mắc mớ gì mà sợ ..

- Có được không anh Nhẫn ?

- Có gì mà không được . Tao coi phim tiếng mỹ tiếng tây tao còn hiểu được huống chi ba cái

chuyện . Cứ thấy hình là hiểu được tuốt . Có tiền tao dắt đi mua ...

- Nhưng em lấy đâu ra.

Thằng Nhẫn cười ré lên ,đôi mắt híp của nó ánh lên cái nhìn láu cá quen thuộc :

- Đờ khờ . Muốn có tiền để ợt ..

Chương 6

Thằng Lũì nhìn trước nhìn sau . Gian nhà trống trơn ,chỉ có bác Giáo nằm khệnh im lặng . Lão Phình có chuyện đi từ sáng sớm . Nghe nói có người bà con gần vô lập nghiệp tận Hóc Môn vườn trầu ,sắn ế hàng ,lão Phình đi với ý định xem thử ở miệt đó làm ăn ra sao , lão nói như vậy với bác Giáo . Bác Giáo cười khẩy phê bình :

- Già rồi ,đùng bưng quá ,có ngày hụt hơi . Cứ theo nghề quen . Nghề nào cũng sống được nếu chịu khó .

Lão Phình nhăn mặt :

- Thì cũng phải biết học hỏi kinh nghiệm làm ăn của người khác,chớ mì gỏ mấy năm rồi mà cứ nghèo hoài chẳng góc đầu lên nổi .

Thằng Lũì nghe chuyện đâm sợ . Lão Phình mà bỏ xe mì không biết anh em nó sẽ về đâu . Lần đầu tiên kể từ khi đi gỏ mì cho lão Phình ,kể cả khi lão Phình dọa đuổi thằng Lũì cũng không lo bằng giờ .

Bên ngoài , gió nổi lay phay . Mặt trời núp đầu mất , phía đông giăng giăng một màn mây ùng đục . Có tiếng ai nói ở nhà bên vắng lại :

- Sắp chuyển sang mưa sáng rồi .

Mưa sáng . Thằng Lũì khắp khởi mừng thầm . Nếu hết mưa đêm ,mì gỏ đắt hàng lại ,lão Phình sẽ đẩy xe về chỗ chung cư cũ . Nó sẽ cố gắng rao bán .Rồi anh em nó sẽ có tiền thưởng ..Mà Út Đậu cũng vui vì gặp lại con bé 30 tô mì .Nghĩ đến đây thằng Lũì hơi thắc mắc không hiểu sao dạo này Út Đậu tuyệt nhiên không nhắc đến con bé Mi Mi đó ,cũng không nhắc những chuyện ở quê . Chẳng bù lúc trước nhưt là khi mới vô ,đêm nào Út Đậu cũng kể cho thằng Lũì nghe ,kể cho tới khi ngủ thiếp đi .Có thể Út Đậu đã bớt nhớ nhà . Nghĩ vậy ,thằng Lũì cũng thấy yên lòng dù dạo sau này Út Đậu đi chơi nhiều,đánh bạn khắp xóm . Chị Bê nói với thằng Lũì :

- Chị gặp út Đậu đi chơi với tụi thằng Nhẫn đầu hẻm .Út Đậu ngó bộ bớt mít ướt rồi .. Nhưng nói mà nói nghe , thằng Nhẫn không tốt đâu . Có lần nó dám ăn cắp cả cuộn giấy đồng của chị Bê đó . Chị bắt được tại trận mà nó còn leo lẻo cái miệng .

Thằng Phiên chen vô :

- Tại ông Tư Tẩu bỏ đói nó hoài nên nó sanh tật .

- Mì dư cả đồng sao không cho nó ăn ?

Thằng Phiên cười :

- Thằng nó số con rệp . Bán mì nhưng hể nuốt mấy sợi mì thì ói ra mật xanh mật vàng . Nó đòi ăn cơm ,ăn bánh mì ..thì phải lấy tiền công ra ăn .Mấy cho đủ .

Chị Bê bủ môi :

- Tại nó không đói. Chớ đói thì đất cũng cạn nữa ùng nói tới mì . Nghe nói Tây nó ăn toàn mì không ,đùng có mà chê .

Thằng Lũì đã chùi rửa sạch sẽ thùng nước lèo cùng cái mấy cái mâm nhỏ sáng loáng . Cảm thấy mỗi lưng nó leo lên cái chổng nằm giăng tay giang chân . Kể từ khi có Út Đậu nằm chung , nó không thể ngủ thoải mái được . Cái chổng chật hẹp mà Út Đậu lại hay đạp nên nó cứ phải nằm nghiêng một bên . Khu vực này quá ẩm thấp và lầy lội dù trời có mưa hay nắng . Vì vậy chẳng ai dám nằm xuống đất . Có lần nó nghe chú Ngô kể ở miệt Thủ Đức ,nhà trọ tường xây,gạch bông , người thuê thoải mái nằm dưới đất ,nghe mà ham . Nó nói cho lão Phình biết, lão hứ một tiếng :

- Dám bỏ ra ba trăm ngàn một tháng thì có ngay .

Thằng Lũì le lưỡi ,quên ngay cái chỗ ở ngon lành đó .

Nằm một chút ,thằng Lũi ngo ngoay nghiêng người sang một bên ,vuốt vuốt cái chân giường chỗ nó đầu tiên . Nó muốn đem lại số tiền nó đã dành dụm . Chắc Dì Tắm sắp ghé lại lấy tiền cho má nó chữa bệnh .Khoảng hai tháng một lần .Bữa này là tháng thứ ba rồi . Nhóm dây ,nó đi ra vói tay khép cánh cửa lại . Gian phòng mờ tối. Thằng Lũi yên chí nhấc giường lên thò tay vào chân giường ,rút ra một gói ny long cuộn tròn cỡ bằng một cục pin đại . Vặn ngòi dưới đất ,lưng quay ra phía cửa ,thằng Lũi mở gói tiền lăm nhăm đếm . Những tờ giấy năm trăm,hai trăm, một ngàn , phẳng phiu bày ra trên tấm ny long trải căng trên đùi nó . Nó đếm tới ,đếm lui ,điêng người khi nhớ ra có một tờ giấy hai chục ngàn mới toanh mà nó đổi được của chị Lang. Tờ bạc được để ngay chính giữa gói tiền giờ không còn nữa . Thằng Lũi,lật tìm từng tờ ,tung cả bao ny long lên, sờ túi trên áo,vuốt dọc cái quần đùi đang mặc như thể có mấy cái túi vô hình để hy vọng tờ giấy bạc nằm ở đó . Nó nhìn thiết kỷ từng đồng , không muốn tin vào mắt mình. Nhưng đó là tờ giấy hai mươi ngàn cơ mà . Ai lấy của nó , hoặc giả chị Lang chưa đưa cho nó chẳng ? Nhưng dù viện ra cả trăm ngàn lý do nó vẫn không thể không nhận ra rằng tờ bạc đã biến mất .. Thằng Lũi quẩn tròn số tiền còn lại ,ngồi thần thờ ,tiết ngẩn ngơ ,nước mắt lưng tròng . Càng nghĩ ,thằng Lũi càng uất ức . Cố hy vọng thêm một lần cuối ,thằng Lũy nghiêng chông ,thò tay vào cái chân tre rỗng .Thất vọng ,nó thả cái giường nghe bịch một tiếng . Bác Giáo ngạc nhiên ngồi dậy . Ai đã lấy tiền của nó ?Sao không lấy hết mà chỉ lựa lấy tờ bạc có giá trị lớn nhất. Thằng Nhẫn . Cái tên đó vừa bật ra trong đầu thì máu ở ngực thằng Lũi như dâng lên, nóng rùng rục .Út Đậu đã đại dột cho thằng Nhẫn biết anh em nó có dành tiền về quê . Mới nghĩ tới đó thằng Lũi đứng bật dậy:

- Đúng là nó rồi , đồ ăn cắp .

Thằng Nhẫn đang vội vàng trở về .Hồi sáng trời mù mù nó cứ tưởng còn sớm ,ai ngờ thành linh mặt trời lộ ra chói chang nó mới biết đã muộn lắm rồi . Kiểu này lão Tư Tẩu thế nào cũng quật cho nó mấy cái củi . Nhưng hôm nay nó chẳng lo lắm .Suốt buổi sáng nó đã dẫn Út Đậu ra tận sạp sách cũ , gần chợ . Ở đó người bán đồ đồng những cuốn truyện tranh nhàu nát ,những tạp chí in hình các ca sĩ ,người mẫu, diễn viên lòe

loet .Trước khi sà vào lựa ,nó đã kịp bắt Út Đậu mua cho một ổ bánh mì thịt to tướng . Nó vừa ngồi vừa ăn vừa chỉ chỗ cuốn này cuốn khác . Út Đậu thì tối mắt tối mũi trước rừng tranh truyện . Nó nhìn đồng sách mà tức tối muốn khóc . Giá như nó chỉ biết đọc vài chữ thôi . Ừ chỉ vài chữ thôi thì hay biết mấy . Nó sẽ chọn mua cuốn nào đẹp rồi đem đến chỗ Mimi ,đọc kể cho cô bé nghe . Chợt nó thấy hình con mèo Đô rê môn giống y cuốn sách Mimi đưa cho nó coi . Nó cầm lên ,lật vài tờ vói cảm giác khá quen thuộc . Khấp khởi mừng ,nó lấy thêm mấy quyển nữa . Thằng Nhẫn nhắc :

- Thôi ,hỏi bao nhiêu tiền . Đừng mua hết .Để tiền mình mua cà rem ăn .

Út Đậu ngần ngừ . Nhưng thằng Nhẫn đã nhanh tay đón số tiền thối lại rồi thần nhiên bỏ vào túi mình .

- Mai mình đi nữa . Tiền bạc mà làm gì .Đọc được truyện rồi tao sẽ dẫn mày đến chỗ chung cư ,mày cứ việc hiên ngang vô gặp con bé Mì 30 tô đó . Sướng nhé .

Út Đậu cảm thấy vui thiệt . Nó ôm mấy cuốn sách ép vào ngực .Chưa bao giờ nó được sở hữu trong tay một quyển sách chớ đừng nói đến một lần năm cuốn như thế này . Vậy là nó sẽ chẳng còn là đứa nói láo .Nó sẽ đọc không những mười lần mà hai mươi,ba mươi lần một cuốn ...

- Mình kiếm chỗ đọc sách đi anh Nhẫn .

Thằng Nhẫn nhăn mặt :

- Trưa rồi .Mày cứ coi trước đi .Giờ tao phải về lo lật rau rửa giá .Trể chút nữa lão Tư Tẩu dám làm mắu tao lắm .

Nói xong nó co chân chạy lẹ . Út Đậu một mình thong thả bước,nó không vội vì biết hôm nay lão Phình nghĩ bán . Đến một góc vắng ,nó ngồi xuống ,đặt mấy quyển truyện lên gối lật từng tờ ngắm nhìn từng cái tranh hình một .

Thằng Lũi bắt gặp thằng Nhẫn ngay tại chỗ cái ao rác trước nhà . Không nói không rằng nó lao vào dãn lấy áo thằng Nhẫn rít lên :

- Trả lại tiền cho tao .

Bị bất ngờ thằng Nhẫn trượt chân trên đồng bùn chẹp nhẹp ,ngã ngời chống gọng ,mấy tờ giấy bạc trong túi lộ ra . Thằng Lũi nhìn thấy càng đoan chắc thằng Nhẫn đã ăn cắp tiền của mình và vừa đi đánh bạc hoặc ăn hàng về . Thế là nó nhào vào chụp lấy những tờ bạc . Thằng

Nhẫn chưa hoàn hồn nhưng thấy thằng Lũ lấy tiền thì tiếc của . Nó chỉ ngần ngại đôi chút vì biết chắc đó là tiền của anh em thằng Nhẫn ,nhưng tiền vô túi nó rồi là của nó ,không thể để cho thằng Lũ lấy lại .Quên cả đau nó chồm lên giựt lại . Hai đứa dòn cục vào nhau ,đánh đấm la hét . Miệng thằng Nhẫn to nhưt . Cả xóm chạy lại . Toàn là con nít và mấy bà mấy cô thất nghiệp . Họ ngồi chồm hổm hoặc đứng sau bụi nhỏ trốn mắt nhìn. Lũ trẻ thì la hét hoa chân múa tay cổ vũ . Một đứa kiếm đầu ra hai que tre gõ vào nhau lộp cộp . Đứa khác nện cái vỏ hộp sữa bò lên một cục đá kêu lừng xềng . Cho đến khi bác Giáo chống gậy lục cục bước ra hét :

- Đứa nào đánh lộn rùm beng đó .? Muốn phá làng phá xóm hả ?. Công An khu vực lại thì có sức ra phường nộp phạt hoặc cuốn gói về quê không đây ?

Bác Giáo chỉ nói mấy lời mà đám đông lắng ra dần .Đầu tiên là người lớn .Chỉ còn lũ trẻ con nhưng chúng cũng nán lại giây lát rồi bỏ đi chầu rìa ở những nơi hấp dẫn hơn như chỗ nhóm xì dách hoặc quán cà phê chiếu phim .Chỉ còn thằng Nhẫn và thằng Lũ đã rời nhau ,mỗi đứa ngồi mỗi phía thở dốc .

- Trả lại tiền cho tao . Đồ ăn cướp ..

Thằng Nhẫn vừa nói vừa thở hỗn hển ..

Bác Giáo hướng mắt về phía thằng Lũ . Mắt bác không thấy rõ nhưng tai bác thính hết cỡ . Từ lúc thằng Lũ đang ngồi đếm tiền bỗng bật dậy chạy ra ngoài ,bác biết mà chưa hiểu ,nhưng khi nghe tiếng đánh nhau là bác hiểu ra hết . Hẳn phải có gì thằng Lũ mới nổi nóng đánh nhau, chứ từ hồi ở chung một nhà trọ với bác , thằng Lũ vẫn là đứa chăm chỉ và hiền tính nhưt xóm .

Nghĩ vậy bác ôn tồn nói :

- Hai đứa vô đây bác hỏi .

Thằng Lũ làm thỉnh bước vô nhà .Thằng Nhẫn ngần ngừ giây lát cũng bước vô ,dạng ngênh ngang . Nó nghĩ nó vô can .Lấy tiền là thằng Út Đậu lấy . Mà Út Đậu cũng đâu có lấy tiền thằng Lũ ,nó chỉ lấy phần tiền công của nó mà thôi . Vì vậy thằng Nhẫn vênh váo nhìn thằng Lũ ,miệng lầm bầm :

- Tao địch sợ .

- Nào ,tại sao hai đứa đánh nhau ?

Thằng Lũ phân trần :

- Con có tờ giấy hai chục nghìn mới . Chị Lang đổi rõ ràng . Vậy mà mất . Nó lấy chớ ai ...

Thằng Nhẫn chen vào cãi :

- Mày có tận mắt thấy tao lấy không mà nói ?

- Tao mà tận mắt thấy à ? Tao thấy thì mày làm sao lấy được .

- Mày không thấy mà dám nói tao lấy .Có ra toà án cũng phải có bằng cứ nghe mậy . Nếu không là vô tội . Phải không bác Giáo ?

Thằng Lũ là lên :

- Nó lấy đó bác Giáo . Túi nó còn đầy tiền kia à .

- Đó là tiền của tao .

- Tiền của tao .

- Tiền của tao .

Hai gương mặt đỏ bừng lại chúi vào nhau . Bác Giáo giông cái gậy xuống nền nhà thỉnh thích .

- Lũ . Cháu bình tĩnh coi . Mất tiền cũng là mất rồi . Không biết ai lấy . Vì vậy cháu chớ nghi ngờ ai vội . Nếu ai mất cái gì cũng nghi ngờ người gần mình nhưt thì còn ra gì nữa . Việc trước tiên cháu phải tự trách mình là không cẩn thận . Rút kinh nghiệm . Còn ai lấy , sẽ biết thôi . Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra mà .

Thằng Nhẫn được thể cười lớn :

- Nghe chưa . Bữa sau có tiền cột luôn vô lưng quần là hết mất nghe con . Để lung tung mất đáng đời ...

Bác Giáo nạt ngang :

- Thôi ..Hai đứa còn nhỏ .Mà còn nhỏ đừng bắt chước người lớn thù hằn ,nghi ngờ nhau . Đứa nào cũng từ quê ra ,kiếm cơm nuôi miệng ,nuôi cha mẹ anh em . Còn nhỏ mà phải gánh cái gánh của người lớn là cực lắm rồi .Sống giữa bao người lạ mà không biết tin nhau , thương nhau,đùm bọc nhau thì sống làm sao được .

Thằng Nhẫn khịt mũi :

-Uùi ông già thích dạy đời .

Thằng Lũì ghen ngào :

- Nó lấy cắp tiền công sức của anh em cháu

Thằng Nhẫn quay ngoắt người bước ra cửa :

- Đờ hăm . Đứa nào lấy hả ? Anh em mầy hỏi nhau đi ..

Thằng Lũì há hốc miệng ngồi bịch xuống đất òa khóc . Bác Giáo nhíp cây gậy nhẹ nhàng lên mặt đất . Giọng bác nhỏ lại chỉ vừa đủ hai bác cháu nghe :

- Thôi cháu à . Con người không phải tự dung mà xấu đi hoặc tốt lên . Có những hoàn cảnh ,cuộc sống khiến người ta thay tâm đổi tính . Dễ cũng ở đó mà khó cũng ở đó .Nếu cháu cứ giận ghét hằn thù rết thì lấy chỗ đâu cho cái tình nó nảy nở . Nói trắng ra hề bụng ai thù ghét nhiều thì tình thương ,tình yêu giảm đi ,có khi không còn nữa .Bởi vậy đạo lý làm người luôn lấy tình thương yêu làm gốc cho mọi sự .

Thằng Lũì nghe một tai ,còn tai kia lắng nghe tiếng nói tự trong lòng .Trái tim nó vẫn còn đầy ắp nỗi buồn phiền ,giận tức . Nếu Út Đậu có làm chuyện đó cũng do thằng Nhẫn xúi mà ra . Rồi tiếp theo nó phải làm sao với Út Đậu . Khi Út Đậu vào đây,nó đã tự hứa với lòng ỏ không để cho Út Đậu trở thành người xấu , và cũng không để Út Đậu buồn . Vậy mà giờ đây Út Đậu đã thâm nhiễm tính xấu của thằng Nhẫn .Mà đâu có lâu la gì ,chỉ mới một tháng mưa .

Trời đổ xuống một cơn mưa sầm sập . Út Đậu từ ngoài chạy về như cơn lốc . Đầu nó ướt ,người ỏ trần . Cái áo cuộn thành một gói nhỏ trước ngực . Nó dùng áo gói mấy quyển truyện tranh .

-Mưa to quá anh Hai ..

Thằng Lũì mím môi không trả lời cho đến khi Út Đậu lấy từ trong cái áo ra mấy quyển truyện tranh . Dùng áo lau sơ qua đầu tóc ,xong Út Đậu ngồi thụp xuống say sưa sầm soi mấy cuốn truyện . Thằng Lũì tức ngen . Chỉ với mấy cuốn truyện cũ này mà thằng Đậu đã lấy đến hai mươi ngàn . Thằng Nhẫn chỉ ít cũng quen trên mười ngàn . Nó hiểu thằng Nhẫn quá mà . Càng nghĩ càng xót tiếc ,thằng Lũì cầm mấy tập sách vút xuống đất :

- Út ..Út có biết làm bao nhiêu lâu mới có chừng ấy tiền không ? Sao út không xin anh hai mà nghe lời thằng Nhẫn xúi ăn cắp . Hồi nào đến giờ Út đâu có xấu như vậy . Sao Út lại ăn cắp tiền ?

Thằng Lũì nói một hơi thì cơn giận xẹp xuống . Út Đậu chùng hững nhìn anh rồi nhìn mấy cuốn truyện lăm lem đất . Nó có lên lấy tiền ,nhưng đó là tiền của nó . Nó cũng đi làm việc ,cũng gỏ mì và bán được nhiều mì . Nó chỉ mua mấy cuốn truyện chớ không làm điều gì xấu .Vậy sao anh Hai lại giận ? Anh Hai không thông cảm với nó như thằng Nhẫn . Anh Hai chẳng lắng nghe nó tâm sự và cũng chẳng nhắc gì đến nhà đến má . Thằng Nhẫn nói anh Hai mầy đi lâu nên quên nhà ,quên cha mẹ ,anh chị em rồi . Vậy là thằng Nhẫn nói đúng . Anh Hai không thương nó .Vậy nó không cần ở đây nữa . Nó sẽ ra đi .Thằng Nhẫn từng nói .

-Ai không thương mình nữa thì mình sống với họ làm chi . Vì vậy tao không ở nhà ,đi bụi .Hề gì đâu ,tao vẫn sống nhận mà ..

Đúng rồi , nó cũng chẳng cần anh hai,chẳng cần mấy cuốn sách ,chẳng cần làm bạn với Mimi ,chẳng cần ai hết nữa ...

Nghĩ tới đó Út Đậu khóc ré lên rồi bỏ chạy ra ngoài trời mưa .

Cánh cửa sập lại đánh rầm một tiếng . Bác Giáo hỏi :

- Đứa nào vừa ra đó ?

Thằng Nhẫn lăm bầm :

- Kệ nó .Phải để nó chừa tật đó đi . Ghét nhứt là tật lấy lòng lọng mà không nói ..

Nói như vậy có nghĩa trong lòng thằng Nhẫn đã tha thứ cho em . Nó cúi xuống lượm mấy cuốn truyện lên ,lấy cái áo ướt lau sạch chỗ bị bẩn rồi đặt ngay ngắn trên đầu giường .

Quá buổi chiều ,trời hết mưa từ lâu mà Út Đậu vẫn chưa trở về . Thằng Lũì lo lắng hốt hải đi tìm . Lão Phình mắng mỏ :

- Đờ mê chơi .Cái lũ con nít hề không có việc gì làm là chạy rong .

Út Đậu không chạy rong mà nó bỏ đi thực sự . Thằng Lũì mắt đỏ hoe chạy hết xóm nhà này đến xóm nhà khác . Thằng Nhẫn đi bán hàng nên nó không thể rủ Út Đậu đi theo . Vậy Út Đậu đi đâu . Không lẽ nó đi bụi . Nó ngơ ngơ ngáo ngáo kiểu đó không chừng bị mấy tên mà cô ép hút chích hoặc dẫn đi ăn xin . Sợ quá ,thằng Lũì quay ngược về nhà . Bác Giáo nhòm dậy hỏi :

- Tìm thấy nó không ?

Thằng Lũì òa lên khóc . Lão Phình bên trong phòng vội chạy ra hỏi dồn :

- Thăng út bị xe tông hả ?

Bác Giáo chắc lười :

- Thăng út bị anh mắng bỏ đi rồi . Thiệt là đại . Biết nó đi đâu mà tìm đây ?

Lão Phình ngáp một tiếng rõ to ,giọng nhừa nhựa :

- Oái ,ngủ đi . Nó đi một hồi ắt về . Cọp chết ba năm cũng quay đầu về núi . Con nít bây chừ khó dạy . Nói động một chút là chàm tự ái . Hồi xưa ,tao bị bà chị Ba đánh sưng đít mà không dám hó hé . Nói lại nửa lời là ông già tao bỏ đói ba ngày ..VẬY ĐÓ . Mày đừng lo ,hết tức rồi về ..Thôi ngủ đi .Chong đèn hao dầu tốn điện .

- Nói xong lão bỏ đi vào trong phòng .Chưa đầy một phút ,tiếng ngáy dồn dập của lão Phình rít lên từng hồi như cái kèn của bác Giáo bị dính nước miếng . Bác Giáo lằm bằm :

- Coi có ai nhờ đi tìm giùm . Nó là con nít ...

- Khởi tìm .Tui đem nó về rồi .

Thằng Phiên tay xách thùng đồ nghề ,tay dắt Út Đậu . Thăng Lũ đứng bật dậy ,chỉ một bước là đến bên Út Đậu ,lắc vai em ,miệng méo xeo nửa khóc nửa cười .

- Út ,út đi đâu,anh hai kiểm quá trời . Aên chi chưa ?

Thằng út mình trần đen nhẻm bởi nắng táp và bụi bẩn ,rầm rức khóc . Thăng Lũ nắm tay em nhỏ nhẹ :

- Út đi tắm rồi vô ăn cơm . Anh Hai mua cho em ổ bánh mì thịt ngon lắm nè .Chú Phình còn cho bánh ít nữa . Anh Hai không ăn để dành Út luôn .

Út Đậu òa lên khóc . Suốt buổi đi lang thang vừa khát vừa đói ,nó đã giận anh Hai vô cùng .Nó quyết sẽ không về nhà ,không gặp anh Hai ,nhảy tàu nhảy xe về quê với má .Nó thương má,nghe lời má vô với anh Hai ,vậy mà anh Hai không biết thương nó .Út Đậu đi vật vờ qua hết con đường này đến con đường khác . Đến một công viên nhỏ , nó gặp thằng Phiên đang ngồi ăn cà rem . Nếu không khát bỏng họng Út Đậu cũng không muốn gặp người quen ,nhưng cây cà rem của thằng Phiên như có ma lực kéo Út Đậu đến gần . Thấy nó với bộ dạng tang thương như vậy ,thằng Phiên hết hồn hỏi :

- Uê ,Út Đậu ,thằng Lũ đâu mà Út đi ở đây ? Có phải út đi lạc không ? Thôi ngồi đây chờ anh đánh xong đôi giày này rồi về . Khát quá trời .À mà Út khát không ? Aên cà rem nghe ?

Nó đưa cho Út Đậu cây cà rem đang ăn dở ,Út Đậu không khách khí . Aên xong cây cà rem thằng Phiên cũng vừa giao cho khách đôi giày .

- Thôi,đi về ..

- Không ,Út không về đâu .

Thằng Phiên nhìn Út Đậu . Nó chợt hiểu ra cười :

- A,biết rồi ..Chắc Út giận anh Hai đi bụi phải không ?Có chuyện gì vậy ?

Út Đậu tặc tực kể lại mọi chuyện . Nghe xong ,thằng Phiên gật đầu .

- Ừ ,thì công nhận đó là tiền của hai anh em chung . Út lấy bớt phần của mình thì không phải Út ăn cắp của ai hết .

Út Đậu tức tưởi :

- Vậy mà anh Hai làm như Út ăn cắp ...

- Nhưng công bình mà nói Út có lỗi . Tại sao út không nói cho anh Hai biết . Út lấy tiền là do thằng Nhẫn xúi ,tiền dư lại đưa cho thằng Nhẫn ..Thằng đó cầm tiền thì đừng có hòng nó trả lại ? Sao Út không nói anh Hai mua cho . Út biết đó ,làm ra tiền cực lắm ,phải gổ mì mỗi tay ,phải đi mỗi chùng ,còn bị la bị mắng . Anh em Út đi làm để có tiền gửi về nhà . Út xài hết chứng tỏ Út không thương má ..

Thằng út mở miệng định cãi nhưng nó vừa hiểu ra là mình có điều sai trái .

- Út Đậu đừng có nghe lời mấy đứa ba láp mà đi bụi . Trời đất , như anh đây nè ,nghe bạn bè xúi bậy trốn nhà đi bụi . Tưởng vui lắm ,ai dè đến khi hết tiền ,mấy thằng bạn trở mặt ,cố gì tịch thu hết . Lang thang miết ở ga Sài Gòn ,bị mấy tên ma cô dụ . Tụi nó cho anh ăn cơm được hai bữa thì bắt đi giặt đồ ,móc túi . Không làm tụi nó đánh anh ,giờ cũng còn theo .

Vừa nói thằng Phiên vừa kéo áo cho Út Đậu thấy theo ngang theo dọc trên lưng .

Út Đậu sờ sờ e dè hỏi :

- Rồi làm sao anh trốn ra được ,làm nghề đánh giày ?

Thằng Phiên quàng tay ra sau lưng xoa xoa vết sẹo kể tiếp :

- Bị đánh hoài ,người anh ốm o như con cò ma ,nên tới đâu cũng bị người ta dòm ngó,xua

đuổi . Khổ lắm .. Đến ngày nọ ,anh bị bệnh chẳng làm ăn gì được ,tụi nó đuổi anh mà không cho lấy một đồng ,chỉ mỗi bộ quần áo mặc trên người .

Kể tới đây thằng Phiên làm thình . Câu chuyện cũ nhắc lại mà sao cứ cảm thấy như mới xảy ra hôm qua . Nó nuốt ực cục nghẹn ở cổ rồi nói nhanh :

- Anh tưởng mình sắp chết nên gào khóc suốt đêm . Một bà tốt bụng đi buôn chuyến cảm thương cho anh ít tiền biểu mua vé tàu trở về nhà . Nhưng anh đâu dám về . Trước đó anh có quen với một đứa đánh giày quê ở đâu tận Cà Mau . Anh tìm đến nó .Thế là nó dạy anh làm nghề này . Lúc đầu làm chung . Sau anh sắm đồ nghề làm riêng .

Câu chuyện đời thằng Phiên làm Út Đậu mũi lòng . Mắt đỏ hoe nó hỏi :

- Sao anh không về nhà ? Ở nhà phải sướng hơn không ?
- Đó ,Út thấy không ? Có gặp nạn mới thấy không đâu bằng nhà mình ,không ai bằng cha mẹ anh em của mình . Đi bụi chỉ là chuyện bất đắc dĩ ,chuyện đại đột .Mai một để dành được nhiều tiền , anh cũng về quê với ba mẹ . Còn bây giờ , mậu xìn ,về làm chi ,nhục lắm .

- Em với anh Lũ cũng để dành tiền về thăm nhà đó ...

Mới nói tới đó Út Đậu nín ngang . Nó chợt hiểu ra rằng mình vừa làm một việc bậy bạ .Nước mắt hối hận chảy tràn ,nó để mặc cho thằng Phiên kéo tay dắt về nhà . Giờ đây trước mặt thằng Lũ ,nghe giọng nói nhẹ nhàng không chút gì trách móc ,nó nhẹ cả lòng . Ngoan ngoãn ,nó cầm bộ quần áo trắng Lũ vừa đưa , ra sau hè ,vục gáo múc nước tắm . Thay bộ đồ sạch ,nó trèo lên giường ,ngồi bên cạnh thằng Lũ ,nhai ngấu nghiến ổ bánh mì đầy thịt ,rồi ăn tiếp ba cái bánh ít ngọt lừ ,thơm mùi lá gai . Thỏa dạ thỏa lòng ,nó nằm xuống giường nói với anh :

- Út cố bán hàng nhiều ,để dành tiền . Anh Hai đừng buồn ...

Nói chưa hết câu nó đã thiếp đi .

Thằng Lũ ngồi nhìn em ngủ . Nó tự nhủ với lòng ngày mai sẽ kiếm mua cho Út Đậu một tập truyện tranh nhiều màu , mới nguyên .

Thằng Phiên đi ngang qua dòm Út Đậu ngủ lắc đầu nói :

- Không biết nó ham gì mấy cái truyện . Có biết chữ đâu mà đọc . Cái thằng Nhẫn chuyên dụ khi con nít .Có ngày phải tấn cho nó một trận cho nó tởn .

Bác Giáo nãy giờ theo dõi câu chuyện giữa hai anh em thằng Lũ ,mỉm cười bác nói :

- Đứng có xúi đánh nhau . Con người phải có ham cái này cái kia mới mau tiến bộ . Có ham sách thì mới chịu học . Biết đâu nhờ vậy mà thằng út sẽ khá hơn tụi bây đó ..

Thằng Lũ nghe nói cảm thấy vui vui . Ừ nhỉ ,biết đâu đấy , Út Đậu sẽ giỏi giang ,nhiều chữ ,đi làm thư ký nầy nọ . Anh em nó sẽ thoát ra được cuộc sống cơ cực nghèo khổ này . Biết đâu đấy ,mai kia ...

Trời lại đổ mưa . Thằng Lũ ép sát vào người Út Đậu ngủ . Gần sáng ,nó chiêm bao thấy hai anh em quần áo thơm tạt ,tay xách cặp táp ,đầu đội mũ ,thênh thang về quê Chúng leo lên tận ngọn cây cau già nhứt vườn ,thả xuống cho bầy con nít dưới sân những cuốn truyện vẽ hình rực rỡ . Má nó đang đan giỏ ở hiên nhà ngược nhìn các con cười rạng rỡ .

Chương 7

Năm nay thời tiết lạ lùng . Mưa miền Nam mà dầm dề dai dẳng như ở miền Trung . Khu xóm trọ ngập ngụa ,lầy lội . Mấy ao rác lênh bênh bùn đất . Những lúc triều cường ,nước thông thống dâng lên ngập hẻm , tràn vào nhà khiến mặt gạch bám đầy bùn bẩn . Người lớn kháo nhau đó là do hiện tượng En ni nô (El Nino) gì đó . Ai cũng than vãn lo lắng vì buồn bán ế ẩm ,vì căn bệnh cảm ho dễ lây lan cứ tấn công hết con nít ,ông già tới thanh niên trai tráng . Tuy nhiên ,tất cả đều không đáng sợ bằng những tin tức từ quê đưa vào . Mưa lũ đã cuốn trôi chút ước mơ nhỏ bé của những con người cùng khổ . Mỗi khi chị Bê chị Bé trở về ,bao giờ các chị cũng để dành lại một hai tờ báo nói về cảnh lũ lụt khắp nơi . Mọi người trong phòng xúm lại hồi hộp lắng nghe . Bác Giáo là người hay chữ nhưng lại không thể đọc báo được vì mắt mờ . Chỉ có chú Ngô ,chị Bê chị Bé đọc lấp vấp . Chị Bê nói hồi nhỏ cũng học đến lớp ba ,nhưng sau bỏ học riết rồi quên mất chữ . Nhưng dù không thông suốt ,mọi người cũng hiểu được lũ đang tấn công ở đâu ,

đang lên hay đang xuống .

- Ông trời thiết không công bằng . Bão lũ cứ nhè mấy vùng quê nghèo mà tấn công .

Thằng Lũi rụt rè hỏi :

- Chị coi An Hậu có bị lụt không . ?

- -An Hậu ở đâu ?

Bác Giáo đỡ lời :

- Thuộc Tam Quan ,Bình Định đó mà ..Xứ đàn bà con gái múa roi đi quyền ..

Mọi khi chỉ câu nói đó đã khơi mào cho một cuộc trò chuyện rôm rã ,vui vẻ . Nhưng bữa nay chẳng ai để ý . Ai cũng châu đầu vào tờ báo ,trong đó có anh em thằng Lũi dù chúng chẳng đọc được chữ gì.

Xếp tờ báo lại ,chị Bê tư lự nói :

- Người ta đi cứu trợ hà rầm .Mà sao chưa nghe tin tức chi ở nhà . Cầu trời cho tai qua nạn khỏi .Ở dưới có mỗi ông bà già với thằng em út .Lỡ có chuyện gì không biết nó có gánh nổi không ?

Chị Lang rơm rớm nước mắt . Quê chị ở Cà Mau,nhà sát biển . Nghe nói vùng đó bị nặng .Nhưng cho đến giờ này chị vẫn chưa có tin tức gì . Hôm nay chị nghĩ bán đêm ,phần vì mệt mỏi phần vì muốn nghe ngóng tin nhà . Thằng Lũi thương chị Lang vì chị hiền ,ít nói và rộng tính . Thỉnh thoảng dắt hàng , chị hay mua cho nó lúc cái bánh bò ,lúc cái bánh bao chỉ ,hôm ế hàng , còn ít bắp ,chị phân phối cho đám trẻ hàng xóm . Chị thường nói :

-Thằng út nhà chị bằng cỡ tuổi em ,nhưng nó khờ lắm , đi đâu cũng sợ . Anh Hai đi lấy vợ xa xứ , cũng nghèo rớt mồng tơi .Nhà có mỗi hai công ruộng mướn ,ba má chị làm ,thằng út phụ kiếm chút gạo . Chị muốn cho nó đi học nhưng lực bất tòng tâm ..

Lần nào nhắc tới gia đình ,chị Lang cũng rơm rớm nước mắt . Chị trẻ và rất có duyên ,nhiều anh thích lắm . Anh Ngô có lần thì thăm với thằng Lũi :

- Anh mến chị Lang lắm ,nhưng anh không dám .

Thằng Phiên đốc vồ :

- Để em nói giùm anh .

Anh Ngô cười cười ,tưởng thằng Phiên nói chơi,ai dè nó nói thiệt . Chị Lang nghe xong chỉ mỉm cười lắc lắc đầu :

- Chị nặng gánh gia đình lắm . Bao giờ cha mẹ chị khuất núi ,chị trả được nợ cho nhà , thằng út nhà chị lớn có công ăn việc làm ,chị mới lấy chồng .

Thằng Phiên le lưỡi nói với thằng Lũi :

- Nói vậy chắc đến già chị Lang cũng chưa chịu lấy chồng .

Bây giờ thấy chị Lang lo lắng khổ sở ,thằng Lũi muốn an ủi mà chẳng biết phải nói chi . Nó cố mãi mới tìm ra được một câu :

- Hay chị Lang về quê thử .

- Về quê .Làm sao mà về được ?

Chị Lang thần thờ lập lại bằng cái giọng thất vọng nào lòng . Út Đậu giật áo thằng Lũi :

- Tại sao chỉ không về được hả anh Hai ?

Thằng Lũi không biết . Nó không thể hiểu được những người lớn .Ai cũng tự buôn bán chợ đầu như nó làm công ăn cơm chủ . Vì vậy tuy không có tiền nhưng một vé tàu,vé xe ,nhứt định họ có thể mua được . Vậy mà chẳng ai chịu về ,dù ai cũng nói họ nhớ quê quay quắt . Út Đậu đoán :

- Chắc tại họ lớn rồi .

Thằng Lũi cũng nghĩ thế .

Trước khi đi ngủ,lão Phình nhắc :

- Nghỉ vậy đủ dỗi rồi . Ngày mai bán lại .Tụi bây phải ráng gỏ rao cho nhiều . Chuyến này mà còn ế dài dài thì chắc giải nghệ luôn . Tào về chết già ở quê cho nó sướng cái hồn .

Út Đậu sợ quá hỏi anh :

- Bộ đẹp tiêm hả anh Hai ?

Bác Giáo nằm bên cạnh,tai thính , nghe hết . Bác cười nhẹ nói :

- Hai đứa yên tâm ngủ đi . Lão Phình là con cáo già trong nghề . Để gì lão bỏ cuộc . Mấy hôm nay lão đi biệt ,biết làm chi không ? Đi kiếm địa điểm bán đó . Giờ chắc có rồi . Ngày mai tin chắc là không ế đâu . Ngủ đi .

Câu nói của bác Giáo làm hai anh em thẳng Lũì an lòng . Thằng Lũì quay người vỗ vai em nhắc :

- Thôi ngủ đi ,mai còn đi bán .

Chương 8

Xe mì vừa về tới đầu ngõ thì bị khựng lại bởi một đám đông lơ nhố .

- Có chuyện chi rồi .

Lão Phình lầu bầu . Cũng như các khu xóm lao động khác , chỉ cần một tiếng la ,tiếng khóc thất thường là cả xóm đổ ra đường . Giờ này xóm tạm cư coi như khá đầy đủ mọi người nên khúc hẻm lơ nhố trẻ con ,người lớn tụ năm tụ ba bàn tán . Hai anh em thẳng Lũì phải ạch mãi mới đẩy được cái xe tới cửa nhà .

Chú Bốn giác hơi đứng trước cửa nhà thở ra :

- Tưởng xe Ông Tư về .. Không biết bán ở đâu mà về trễ quá vậy ?

- Có chuyện gì vậy Bốn ? Lão Tư thường về khuya lắm .

- Coi như tui mất toi buổi tối ,chẳng làm ăn gì được .

Mỗi người một câu xì xào . lão Phình mệt quá chẳng buồn đứng lại đi tuốt vào trong nhà . Chị Bê chị Bé ngồi chồm hổm trên giường bàn tán . Bác Giáo cũng phá lệ không nằm ,lưng dựa vào vách . Lão Phình khựng lại hỏi :

- Nè có chuyện chi ? Cháy nhà hả ?

Hai anh em thẳng Lũì khệ nệ khiêng sô đựng chén bát vô tới .

- Trời lại không thương dân nghèo rồi .

- Mà sao ?

Thằng Lũì lẳng tai nghe .

- Người quê thẳng Nhẫn vô báo ,lũ cuốn trôi nhà cửa gia đình thẳng Nhẫn mất rồi .

- Cái gì ?

Thằng Lũì bất giác nắm chặt tay em . Nó nhớ tới câu nói của Út Đậu :An Hậu kế bên An Hòa . Ôai trời ,nếu An Hậu bị lũ ,thì An Hòa quê nó như thế nào đây ? Má nó bình hoạn có tản cư đi được không ? Mà tản cư đi đâu,nhà cửa ra sao ? Hèn gì chẳng thấy Dì Tắm vô lấy tiền như mọi lần .

Thằng Lũì sợ đến nhủn người ,mặt mày tái mét ,chẳng nghe được mọi người đang nói chuyện gì nữa . . Út Đậu tuy chưa hiểu hết ,nhưng chỉ nghe chuyện thẳng Nhẫn nó cũng bồn chồn trong bụng . Giật tay anh ,Út Đậu nói :

- Anh Nhẫn làm sao hử anh hai ?

Lão Phình đang hỏi chị Bê dồn dập . Quê lão cũng gần đó :

- Nghe nói lũ tới Bình Thuận rồi ? Có biết đích xác chỗ nào bị không ? Năm ngoái tui nó cũng đồn ầu làm tui sợ quá . Đừng có nghe đồn . Phải chính thức người ở quê ra kể chuyện kia .

Bác Giáo thở dài an ủi mọi người :

- Đừng có nhốn nháo . Xã huyện chớ không phải miếng ruộng mà chỗ này bị ,nhất thiết chỗ kia cũng bị y như vậy . Có xã ngập nặng có xã ngập nhẹ . Nơi mưa ,nơi nắng .Phải bình tĩnh ,bình tĩnh ..

Bác Giáo chưa nói hết câu thì bên ngoài đã vọng vào tiếng khóc la của thẳng Nhẫn .

- Thằng Nhẫn về rồi .

Lão Phình lấm bầm . Cả nhà đều chạy ra . Thằng Nhẫn ngồi dưới đất khóc lu loa . Lão tư Tẩu đứng ngơ ngờ bên cạnh phân bua :

- Tui có linh tính mà . Năm nay lũ nặng . Mới tuần trước tui nói nó đừng có ăn hàng ,đánh bạc để dành tiền về quê . Nó nói với tui đợi khi nào nó trúng số độc đắc lĩnh rinh mới về . Đó ,giờ đây có tiền vạn thì cũng huề . Còn ai nữa mà về .

Chú Bốn lay thẳng Nhẫn :

- Thôi ,chuyện gì cũng có số .Mà khối người khổ chớ đâu phải mình mình . Năm này rồi đến

năm khác ,biết tới lượt ai đây .

Lão Tư Tẩu cũng nói thêm :

- Trời kêu ai nấy dạ .Cứ để nó khóc cho thỏa .

Giọng nói của lão Tư Tẩu dịu dàng không ngờ . Nói xong lão quay lưng xách mấy cái xô ,cái thùng đựng chén vô nhà . Mọi ngày ,đó là công việc của thằng Nhẫn .

Thằng Nhẫn đang khóc bỗng im bật . Đầu gục xuống gối .Chỉ thấy cái lưng nó rung động như bị ai lắc nhẹ . Có tiếng đàn bà chanh chua :

-Oái ,cái thằng đi bụi lâu năm , bỏ cha bỏ nhà có tiếc gì đâu mà khóc . .

Vài người hòa theo mắng mỏ đay nghiến ,toàn những người đã từng bị thằng Nhẫn phá phách trên chóc .Có một số người liên tưởng đến gia đình ,lòng mơ hồ nổi lo âu có thể đến lượt mình thì chép miệng thở dài than vãn cho số phận . Quá khuya mọi người tản ra . Thằng Nhẫn vẫn ngồi nguyên chỗ cũ . Út Đậu tiến tới gần run run hỏi :

- Anh Nhẫn,Út Đậu đây nè . Bác Giáo nói đôi khi chỉ tin đồn ..

Thằng Nhẫn ngẩng đầu lên nắm tay Út Đậu khóc nức :

- Ba anh ..Ba anh ..Bé Hoa ..Anh định bụng sẽ gởi về cho nó bộ đồ . Vậy mà cứ lần chần ..Giờ thì hết rồi ..

Út Đậu khóc hu hu ..Thằng Lũì chùng lòng đứng im bên cạnh . Suốt bao năm tháng hai đứa chưa nói được với nhau câu nói thân tình mà chỉ có chửi mắng ,gây gổ rửa xả . Bây giờ nó muốn an ủi thằng Nhẫn mấy câu mà sao miệng ngờ ngợ thế nào ấy . Bác Giáo lập cập ngồi xuống quờ tay nắm vai thằng Nhẫn .

- Thôi vô nhà đi cháu . Gió máy .Vô nhà đi ,chuyện đâu còn đó . Ngày mai rồi tính .

Chú Bốn một bên,thằng Lũì ,Út Đậu một bên dắt thằng Nhẫn vô giường,ấn nó nằm xuống .

Ai về nhà nấy . Khu xóm trở lại im lìm ,nhưng dưới bóng tối của những mái lá ,rất nhiều con tim vẫn thổn thức ,lo âu về bao bất trắc rủi ro không biết sẽ giáng xuống lúc nào lên cuộc sống khổ nghèo của họ .

Thằng Lũì thức dậy cùng lúc với tiếng la mắng cần nhần của chú Ngô . Trời còn sớm lắm .Con hẻm tối lù mù . Thằng Lũì quờ quạng bước ra .

- Hết chỗ ngồi rồi hay sao mà ngồi đây ?Xỉn hả ?

Chú Ngô dắc xe đạp vô nhà . Mùi bánh giò còn vương vất bay ra từ cái giỏ chứa toàn lá gói bánh .

- Thằng Nhẫn đó chú Ngô ..Sao nó dậy sớm vậy cà ?...

Nói chưa hết câu lại đến phiên chú Lành la . Thằng Lũì chạy ra ngoài kéo tay thằng Nhẫn dậy . Người nó lạnh tanh như ướp đá . Sau khi nghe kể sơ câu chuyện,chú Ngô kéo thằng Nhẫn vô trong nhà ,đẩy nó lên giường thằng Lũì . Chú Lành lấy một cái bánh giò còn lại ,bóc lá , ép thằng Nhẫn ăn . Thoạt đầu thằng Nhẫn đẩy cái bánh ra ,một chập sau có lẽ quá đói ,nó cầm bánh từ từ ăn hết rồi không nói không rằng chùi người xuống chiếu mắt nhắm lại .

Chú Ngô chép miệng :

- Người hại không đáng sợ bằng trời hại . Con người nhỏ bé tựa hạt cát . Tội nghiệp

Chú Lành lắc đầu :

- Cái thằng này nó chẳng khổ lâu đâu . Cứ coi tính tình nó thế thì biết .Ba bảy ngày là nó quên tất ,bắt đầu phá làng phá xóm .

Thằng Lũì cũng nghĩ như vậy . Mọi người đều nghĩ như vậy . Chỉ có Út Đậu là nghĩ khác . Nhìn thằng Nhẫn ngủ say ,Út Đậu nói :

- Tội anh Nhẫn ghê . Aùnh thương ba ảnh em ảnh dữ lắm . Tại ba ảnh hết ,nên ảnh mới đi bụi ..

Thằng Lũì nghĩ bụng ;

- Út Đậu thiệt dễ tin . Đúng là con nít .

Nhưng mọi người đã lầm . Út Đậu nói đúng .Giữa trưa hôm sau,thằng Nhẫn báo với lão Tư Tẩu là nó nghĩ việc . Mặc cho lão Tư la lối om sòm ,thằng Nhẫn vẫn nói nhỏ với cái giọng không giống như thằng Nhẫn hằng ngày .:

- Bác Tư . Tui cảm ơn bác nhiều lắm ,nhưng tui phải về quê ,phải tìm ba tui,em tui . Nếu họ chết ,tui chôn cất cho họ . Nếu họ sống ,tui thăm họ rồi sẽ trở vô đây . Tui chỉ xin bác ít tiền về xe . Chỉ tiền xe thôi .

Lão Tư Tẩu giật run vì nghĩ đến xe mì buổi chiều không ai rao bán . Lão hét lên khản giọng ;

- Bà con coi nè . Nó muốn nghỉ mà không báo trước . Tui làm sao bán mì . Có gì cũng phải để thời giờ tao thu xếp mướn người khác chớ . Mày nghỉ kiểu đó ,đồng xu tao cũng không đưa để coi mày đi đâu được . Giỏi sao không biết để dành tiền . Aên xài phá phách cho đã ..Giờ thì xin ..

Lão Tư Tẩu lại làm cho cả xóm chộn rộn . Bác Giáo lạch cạch cái gậy bước ra .Cả những người bán đêm cũng dờ giấc , dụi ghèn ,chân thấp chân cao ra ngoài . Thằng Nhẫn ngồi xụi lơ ,cái bọc ny long dựng quần áo bên cạnh . Mặt nó tái xanh, mắt thâm quầng lơ lảo nhìn mọi người , đôi môi mím lại .

Út Đậu lại gần thằng Nhẫn ngen ngào hỏi :

- Anh Nhẫn về nhà hả ? Phải đó ,anh về đi ..

Lão Tư Tẩu lại rít lên :

- Đồ ăn ở mà không có tình có nghĩa . Mình cưu mang nó lúc nó bơ vơ . Bây giờ nó bỏ đi để mình chết nợ chết nần ...

Bác Giáo hăng giọng :

- Anh Tư nè . Thằng Nhẫn như con cháu trong nhà . Bây giờ nó gặp nạn ,không lẽ mình bỏ nó . Ai trong chúng ta cũng đều xa quê tha phương cầu thực . Lòng luôn đau đáu muốn về quê ,nhưng vì nghèo nên cố nén,cố chịu đựng . Cháu Nhẫn cũng vậy . Còn nhỏ mà phải xa gia đình cực lắm .Bây giờ lại mất cả gia đình ,thử hỏi sao mà nó không khổ cho được . Nếu là tui ,là anh thì mình cũng phải về thôi .

- Thì nó cứ về , còn đưa tiền cho nó về tui làm chi có . Xe mì chiều này mà không bán hết tui có nước tự vận .

- Tui có đề nghị này ,một mình chú Tư lo thì cũng ngặt .Bà con mình mỗi người một ít ,góp cho cháu nó về .

Có giọng người lớn tiếng nói :

- Chẳng biết gia đình tui ra sao đây . Còn phải lo gửi về nhà nữa ,lấy đâu ra . Ai cũng có cảnh riêng .

- Biết nó có về thiệt không ,hay lấy tiền rồi nhập vô mấy sòng bài .

- Kệ ,nó đáng con cháu .Thương người như thương thân .Của ít lòng nhiều,tích tiểu thành đại mà ..

Trong khi mọi người xì xào bàn tán ,thằng Lũì kéo tay Út Đậu vô nhà ,nói nhỏ :

- Út nè ,mình có chút tiền để dành , cho thằng Nhẫn nghe . Tội nó quá ..

Út Đậu gật đầu sốt sắng :

- Dạ , anh Hai lấy đi .

Thằng Lũì nhắc cái chân giường rút cái bao ny long ra . Những tờ giấy bạc phẳng phiu ,cuộn tròn ,quen thuộc nằm gọn trong lòng tay thằng Lũì . Nhắm mắt nó cũng biết rõ từng tờ . Ngày nào nó cũng đếm ,cũng tưởng tượng đến ngày dẫn em về quê thăm má . Số tiền này đưa cho thằng Nhẫn thì không biết đến hôm nào anh em nó mới thực hiện được niềm mong ước của mình . Thằng Lũì nắm chặt cuộn tiền đứng im một hồi . Út Đậu vừa xếp lại tấm ny long ,vừa thỏ thẻ nói :

- Rồi mình sẽ cố rao mì thiệt nhiều ,để dành lại tiền ,anh hai hén .

Thằng Lũì nói những ngón tay ,đưa gói tiền cho Út Đậu nói :

- Út Đậu ra đưa cho thằng Nhẫn đi .

- Anh Hai đưa đi .

- Không , Út Đậu thân với nó mà . Cứ đưa đi .

- Anh Hai đi với út

Thằng Nhẫn vẫn còn đứng đó ,mặt cúi xuống ,không nhìn mọi người xung quanh. Thằng Lũì dẫn Út Đậu đến bên thằng Nhẫn . Út Đậu nói :

- Anh Nhẫn lấy tiền này mua vé xe về nhà đi . Anh Lũì nói em đưa cho anh đó .

Thằng Nhẫn đẩy tay Út Đậu :

- Không . Bữa nọ anh đã dụ em lấy tiền rồi . Để dành về thăm má . Anh không lấy của em đâu .

Thằng Lũì nói :

- Mày cứ cầm đi . Cầu sao cho ba với em mày tản cư được ...

Thằng Nhẫn ôm mặt òa khóc . Mọi người xung quanh yên lặng nhìn . Có người sụt sùi đưa tay chùi mắt . Thế rồi mỗi người vài ngàn ,gom góp đưa cho thằng Nhẫn . Lão tư Tẩu trong nhà cầm lòng không đậu chạy ra vừa đưa tờ giấy hai chục ngàn vừa nói :

- Đây ,lo mà về đến nơi đến chốn . Cũng đừng lo quá ,không phải hể lữ về thì ai cũng chết cả đâu .

Bác Giáo cảm động nói :

- Tui biết mà , dân mình nghèo nhưng tình nghĩa lắm . Cái miệng có khi ác nhưng tâm thì chẳng bao giờ ác hết .

Lão Phình đem ra một cái áo mưa ,đưa cho thằng Nhẫn :

- Cái này cần . Àu mới toanh đó ,tao chưa dám mặc . Ngoài đó mưa dai như đĩa .

Chú Bốn bùi ngùi :

- Thôi đi đi cho sớm . May mắn nghe .

Thằng Nhẫn khóc nức lên rồi bước đi . Nó không ngoảnh lại nhưng thằng Lũ biết là tâm hồn nó vẫn còn quyến luyến nơi đây . Út Đậu hỏi khẽ :

-Rồi anh có vô lại không anh Hai ?

Thằng Lũ trả lời giọng đầy nước mắt :

- Anh Hai không biết .Nhưng anh Hai cầu cho nó gặp lại ba với em gái nó .

Mọi người nhìn theo thằng Nhẫn cho đến khi nó đi khuất sau khúc quanh . Sáng nay trời không mưa .

Trong thành phố trời trở nắng chang chang . Nhưng ngược lại ,tin lữ bay về tới tấp . Báo chí ,đài truyền thanh truyền hình hôm nào cũng đưa tin ,hình. Lũ ở miền Tây,ở Cà Mau ,ở miền Trung ,miền Bắc ,cứ như lữ là một cái máy chạy xoay vòng . Tinh thần của những người dân tạm cư chao đảo . Phần lớn họ từ những vùng quê sâu ,nghèo khổ hội tụ về đây , họ đã từng sống với lữ ,biết lữ nên giờ đây ai nấy cũng đều phấp phồng ngóng tin nhà . Cứ đêm đêm nghe tiếng khóc vọng là ai cũng biết tai ương đã ập xuống một gia đình .Giờ đây ít ai tò mò túa ra đường ngoại trừ đám trẻ con . Đa phần ,họ lặng lẽ ở yên tại chỗ của mình mà lo lắng ,suy nghĩ về những ngày sắp tới .

Trời nắng nên lão Phình trở về chung cư cũ để bán mì . Khi xe mì vừa yên chỗ ,thằng Lũ nói với em :

- Bây giờ Út gặp bạn rồi nhen .

Nhưng Út Đậu không tỏ vẻ vui mừng . Nó quau quọ nói với thằng Lũ :

- Em với anh hai đổi chỗ bán . Em không thích đi lò đó đâu .

Thằng Lũ ngạc nhiên :

- Uê ,sao vậy . Út không tới thăm bạn hả ? Còn đọc truyện tranh nữa .

Út Đậu đỏ mặt ,nước mắt lưng tròng ,nó nói nhất gừng :

- Có biết đọc đâu mà đọc chung .

Nói xong ,nó vội vàng bỏ đi một nước ,hai thanh tre nhịp chát chúa làm thằng Lũ giật mình chạy theo nhắc :

- Nè ,gỏ vừa vừa thôi ..gảy ,là xui lắm đó .

Thằng Lũ suy nghĩ hoài . Té ra là Út Đậu mặc cảm vì mìn không biết chữ . Nhưng coi truyện tranh thì đâu cần đọc chữ .Hình vẽ rõ ràng là vậy . Chính út Đậu dám lấy tiền để dành mua truyện tranh rồi giở ra coi hằng ngày mà . Có điều bây giờ thằng Lũ mới nghiệm ra là chưa bao giờ Út Đậu giải thích hoặc kể cho nó nghe những gì mà Út Đậu coi được trong mấy cuốn truyện để ở nhà .

Thằng Lũ chỉ buồn cho em không được đi học như những đứa trẻ khác . Phần nó ,nó chẳng còn tơ tưởng đến chuyện đi học từ lâu lắm rồi . Từng ngày nó chỉ tích lũy được chút tiền ,gởi về nuôi má ,nuôi em . Ước mong duy nhất của nó là một mai kia có tiền về quê ,dựng được căn nhà ,khỏi phiêu bạt xứ người kiếm ăn từng bữa . Nói cho ngay ,thỉnh thoảng ,mỗi khi bác Giáo nói chuyện trong sách ,hoặc kể chuyện Tây Tàu ,nó ngồi nghe cũng say mê , khâm phục , rồi ước mơ ,nhưng đó cũng chỉ là mơ ước tựa như nghe chuyện đời xưa mà thôi .

Giờ đây câu nói của Út Đậu làm nó giật mình . Rõ ràng hai anh em nó chưa bao giờ đọc được một chữ .

Thằng Lũ vừa đi vừa suy nghĩ ,bước lên tầng một lúc nào không hay .

- Mì .. Ban Út Đậu ...

Cánh cửa sổ mở tung . Một cái đầu xinh xắn thò ra ,cái nơ tóc lấp lánh ánh bạc dưới ánh đèn . Thằng Lũ chạy trờ tới .Con bé 30 tô mì nhìn nó . Nụ cười khượng trên môi . Thằng Lũ đơn đã :

- Dạ ,mì đây ..

- Út Đậu ..

Thằng Lũì tự nhiên thấy bối rối . Nó nói cho qua :

- Út Đậu đang mắc tay phụ bên dưới . Chút nữa nó mới đi rao ..

Người mẹ từ trong nhà bước ra nói :

- Lâu quá ,không thấy bán . Con bé này cứ bắt bác phải chờ đi ăn mì ,nhưng ra đến nơi chẳng ăn được bao nhiêu . Chắc nó ăn được là nhờ cái cậu bé xúu kia nói chuyện vui ..Làm cho bác hai tô đặc biệt đi .

Đột nhiên con bé trở chứng :

-Con không ăn đâu .

Người mẹ ngạc nhiên :

- Coi kìa ,bữa nào cũng ngóng . Bây giờ có mì thì lại nhỏng nhẽo ..

Rồi bà quay lại thằng Lũì :

- Cậu cứ làm đi . Con bé này nhiều chuyện quá ...

Thằng Lũì quay trở xuống . Út Đậu cũng vừa mang bát dơ về xe . Thằng Lũì kêu :

- Hai tô đặc biệt .

Rồi nó quay qua Út Đậu nói nhỏ :

- Út bụng mì lên cho bạn nghe . Con bé nó sẽ không chịu mua mì nếu không có Út bán .

Nói nhỏ như vậy không ngờ lão Phình nghe được .

- Ừ ,mối quen thằng út phải bán chứ . Buôn bán là nhờ mối .Sao lại bỏ . Hai tô này tao làm đặc biệt ngon . Mau bụng lên cho họ .

Út Đậu ngần ngừ . Thằng Lũì đưa mắt ra hiệu ,nó đưa cho Út Đậu một tô ,tự bê một tô ,nói to ,cốt cho lão Phình nghe và cũng để yên lòng út Đậu :

- Anh hai đi với Út . Để khi không có Út thì có anh Hai ...

Mặt Mi Mi tươi lên khi thấy Út Đậu . Nó đặt tô mì trước mặt hít lấy hít để .

- Ngon quá ,thơm quá .

Bà mẹ cười tươi :

- Cái con nhỏ , vậy mà nói không ăn . Hai cháu đứng chơi với Mi Mi chờ lấy tô . Nó trông cháu lắm đó . Cả tháng rồi không bán ở đây phải không ?

Thằng Lũì nói với em :

- Út đứng đây để anh Hai đi rao ..

Út Đậu đứng một mình . Bụng nó nửa vui nửa buồn . Khung cửa sổ quen thuộc vẫn tràn ngập ánh đèn . Con bé vẫn ngồi ở chỗ cố định cũ , gương mặt tươi tắn hạnh phúc . Trên bàn chất ngay ngắn mấy con búp bê và cả đồng truyện hình màu rực rỡ tuyệt đẹp . Mi Mi vừa ăn vừa hỏi Út Đậu như giữa hai đứa chưa có ngày nào không gặp nhau :

- Mì ngon quá . Bạn Đậu nè ,vừa rồi có ra nhiều tập truyện lắm nghe . Đạo này Mi mi coi truyện chữ nhiều hơn .Thích nhất là truyện “ Những ngôi nhà trên thảo nguyên “. Truyện hình có chiếu rồi ,nhưng đọc sách Mi mi vẫn còn thích . Thích ơì là thích . Giá như nhà bạn ở gần ,Mi Mi với bạn cùng đọc ,cam đoan là bạn cũng thích mê . Mẹ Mi mi còn đọc cuốn đó nữa là .Phải không Mẹ ?

Út Đậu âm ừ nghe kể mà lòng buồn bã . Chưa bao giờ nó muốn mình biết chữ , biết đọc như bây giờ . Niềm ước ao đó còn lớn hơn nỗi mặc cảm về sự ngu dốt của mình . Ành hạnh phúc trong mắt ,trên mặt Mi mi khiến út Đậu không thể không bị hấp dẫn . Nó đến sát khung cửa và bắt đầu đưa tay sờ lên những bìa sách óng ả ,trơn láng

- Cháu học tới lớp mấy rồi ?

Út Đậu ngược mắt nhìn . Mẹ Mi Mi đang mỉm cười nhìn Út Đậu ,trên tay bà có mấy quyển sách nhỏ .

- Nè ,bác tặng cháu mấy cuốn sách này để đọc cho vui . Nếu cháu đọc hết rồi ,có thể lấy sách của Mi mi về đọc . Mi mi thích kể chuyện sách lắm . Bác lựa toàn những cuốn hay và bổ ích .

Đừng có mua sách bày bạ .Đọc có hại .

Mi mi đã ăn xong tô mì , bé với tay đưa cho Út Đậu thêm mấy cuốn nữa ,cười nói :

- Bạn Đậu đọc mấy cuốn này trước nè . Đằng sau có đồ vui , có câu lạc bộ nữa .

Út Đậu không nói được tiếng nào . Mấy cuốn sách trĩu nặng trên tay . Nửa muốn bỏ đi ,nửa muốn đứng lại bên khung cửa sổ sáng đèn này để nghe cô bé kể về những chuyện đã đọc được . Hình như trong những cuốn sách ấy có tất cả những gì mà Út Đậu nghĩ tới : gia đình ,làng quê

anh em,ban bè , ước mơ , nỗi nhớ , nỗi thương ,niềm vui , buồn khổ . Chỉ mới nghe kể mà Út Đậu đã thốn thức ,vui cười,hạnh phúc với những nhân vật trong sách . Giả như nó tự đọc được thì nỗi vui ấy chắc chắn sẽ nâng lên gấp bội bởi cảm giác được ngang hàng với Mi Mi ,được dàng hoàng nói chuyện ,trao đổi những điều đọc được trong sách vở mà không phải thẹn thùng vì thua sút cô bé .

Nhưng giờ đây,những cuốn sách đang làm cho Út Đậu bối rối xấu hổ . Chợt nhớ đến lời nói dối hôm nào ,nó lén liếc nhìn Mi Mi .Miệng cô bé mím lại như đang chế nhạo nó. Không nói được một lời cảm ơn, Út Đậu quay lưng bước nhanh xuống cầu thang.

Nửa đêm ,khi lên giường ngủ ,thằng Lũì vẫn thấy Út Đậu loay hoay với những tập truyện . Nó biết đó là sách truyện của mẹ Mi mi cho ,nhưng chưa nhìn kỹ . Sà người xuống giường ,thằng Lũì vuốt nhẹ lên bìa mấy cuốn sách chép miệng :

- Sách mới,đẹp ghê .

Thằng Phiên lò cò đến gần ,ghé mắt nhìn vào:

- Cha , Út Đậu có nhiều sách quá há ?

Rồi nó nheo mắt đùa :

- Không biết chữ mà mua sách chi dữ vậy ? Bộ để dành bán ve chai hả ?

Thằng Lũì quay lại dấm vào bụng thằng Phiên một cái nhẹ :

- Nè ,đừng có chọc phá em tao . Có sách mới có chữ chớ . Có chữ mà không có sách thì huề trớt .

- Nói sai rồi bồ . Biết chữ mới khó chớ sách thì dễ ẹt . Đi đâu mà chẳng thấy giấy đầy chữ xé xã như rác .

- Nhưng đây là sách ,là truyện ..

Bác Giáo la :

- Om sòm quá .

Thằng Phiên cố nói :

- Bác Giáo ,tui nói có đúng không ? . Phải biết chữ thì mới mua sách đọc chớ . Không biết chữ mô tê gì thì mua sách làm chi .

Bác Giáo ậm ừ .

- Thì tất nhiên rồi . Phải biết chữ mới đọc sách . Chuyện vậy mà cũng gây gổ . Thôi ngủ đi .

Út Đậu chợt co người lại . Mấy quyển sách rơi lả tả . Kéo cái chăn mỏng trùm đầu . Nó khóc lặng lẽ .

Thằng Lũì không biết phải an ủi em ra làm sao . Biết chữ , chuyện mới nghe chẳng có gì đáng lo bằng lo làm sao có tiền mua thuốc mua gạo . Sống trong nghèo khổ từ nhỏ ,nên khi vừa biết suy nghĩ ,thằng Lũì chỉ mong một điều là đủ no ba bữa ,còn những chuyện khác nói cho vui mà thôi . Vì vậy trước nỗi khổ tâm của em mình thằng Lũì không biết phải làm gì . Nó không ngủ được ,trở mình hoài làm cái chổng kê kèn kẹt . Mãi đến khi chú Lành đạp xe trở về nó mới thiếp đi . Tảng sáng ,thằng Lũì thức dậy lò dò ra ngoài đi tiểu . Trời mưa lất phất . Lúc trở vào ,bác Giáo ngồi thu lu trên giường ,vai khoác tấm chăn mỏng .

- Cháu bệnh hả ?

Thằng Lũì ngồi lên mé sát giường bác Giáo . Nó trả lời nho nhỏ :

- Dạ không . Cháu đi tiểu mà ..

- Ờ , người già ngủ ít . Còn nhỏ phải ngủ nhiều mới đủ sức . Thấy trong mình khó chịu phải nói cho người lớn biết .Đừng có để bệnh nặng ..

Thằng Lũì buột miệng :

-Đau ồm ồm đầu bác . Chẳng là Út Đậu ...

-Út Đậu làm sao ? Ờ , dạo sau này bác thấy nó lạ lắm ngen . Không như hồi mới vô ..

Thằng Lũì rơm rớm nước mắt . Nó cần có một ai đó để trút bớt nỗi lo lắng của mình . Nó nói :

- Bác Giáo ơi . Thằng út nó không biết chữ . Nó buồn . Cháu phải làm sao đây ?

Bác Giáo bật cười :

- Không biết chữ phải học chớ sao .

- Nhưng làm sao học được .

- Kiếm thầy mà học . Phải tới trường tới lớp thôi .

Thằng Lũì làm thinh . Tới trường ,tới lớp . Chuyện đó sao quá xa vời với anh em nó . Thiệt ra nó cũng không lạ gì trường học . Xe mì lão Phình đã dừng lại trước biết bao ngôi trường . Hằng

ngày , mỗi sáng ,mỗi chiều ,trên đường phố học trò lũ lượt tung tăng . Và hằng đêm ,trong những khung cửa sáng , các cô bé ,cậu bé cầm cúi học bài bên mẹ bên cha . Nhưng những gì nó thấy ít làm nó xao động lâu vì xem đó như là điều hiển nhiên tựa như nhìn thấy những vật dụng bóng lộn ,những bữa ăn sang trọng trong nhà ai đó có cuộc sống rất khác mình .

Không ngờ ,giờ đây ,chính Út Đậu lại mong muốn một cuộc sống khác ,cái ước muốn xa lạ ,khó thể với tới . Tất cả chỉ tại con bé 30 tô mì ,và cũng tại Út Đậu học đòi . Càng nghĩ nó càng giận em ,mặc dù sâu trong lòng ,nó vẫn mong ước một mai,Út Đậu đọc được quyển sách trên giường kia . Ừ nhỉ,nếu Út Đậu đọc được tất cả những cuốn sách kia ..Chỉ nghĩ không thôi mà tìm nó đã ngập tràn nỗi vui rộn ràng ,rất lạ .

Nãy giờ bác Giáo cũng ngồi im suy nghĩ .Từ hôm Út Đậu lấy tiền của anh mua sách đến nay ,bác Giáo đã biết Út Đậu có ý thích sách ,ham đọc . Một đứa trẻ yêu thích sách tất nhiên nó sẽ dễ dàng học được nếu có người chỉ dạy . Bác tiếc cho mình , có chữ nghĩa nhưng mắt lại quá mờ ,không thể tự đọc được thì nói chi đến việc dạy tụi nhỏ . Bác cũng nghe có nhiều vùng mở lớp học tình thương miễn phí ,nhưng cả khu tam cư này toàn là nhà cửa tự phát nên không có lớp . Vả lại ,nếu có ,tụi nhỏ cũng làm sao đi học khi chúng phải lao động vừa kiếm sống vừa phải gởi tiền về cho bố mẹ ở quê . Giá như bác có được một cái kính lão tốt ,họa may bác có thể dạy cho chúng dăm ba chữ khi chúng rảnh rỗi . Khổ nỗi ,bác không phải là một kẻ ăn xin mà chỉ muốn đánh đổi nghề thuật để lấy miếng cơm . Nhưng tài thối kèn của bác thì tầm thường , già nua ,hơi ngắn ,mà ngoại hình tang thương . Vì vậy ,tiền thu được chỉ đủ đắp đổi qua ngày .Nhưng bác chẳng quan tâm ,bác chẳng cần kính mà cũng chẳng cần tương lai bởi tự biết cuộc đời mình còn rất ngắn ngủi .

- Hồi trước bác có đi học ở trường không ?

Bác Giáo ngậm ngùi :

- Ừ ,thời của bác ,học nhiều . Có điều bác chẳng thành tài,thành danh ,rồi thảm họa gia đình ,nên bác mới tha phương cầu thực như vậy ...

Thằng Lũ chẳng hiểu hết được lời bác nói ,nó chỉ chắc chắn là bác biết chữ ,nhiều chữ nữa . Mừng rỡ ,nó nắm tay bác lắc lắc :

- Hay bác Giáo dạy cho Út Đậu đi . Út Đậu chỉ cần đọc được mấy cuốn truyện đó thôi.

Bác Giáo cười hiu hắt :

- Mắt bác có thấy được chữ chi đâu mà dạy . Giá có một cái kính tốt ,biết đâu bác còn lọ mọ dạy dăm ba chữ cho ai muốn học ,bác đâu có tiếc công .

Thằng Lũ thất vọng . Vậy là hết đường . Nó nhìn em .Út Đậu vẫn còn say ngủ . Bên ngoài ,trời mới hưng hửng . Thằng Lũ kéo cái chăn mỏng đắp lên người em . Chưa bao giờ nó thấy thương Út Đậu như bây giờ . Tội nghiệp thằng nhỏ ,lẽ ra Út không nên làm bạn với con nhỏ 30 tô mì . Chợt nhớ tới câu hát ru của mẹ :” Gối rơm thủ phận gối rơm ...” .bỗng dưng ,thằng Lũ cảm thấy tức tối ,nhưng không phải tức Út Đậu hoặc tức con bé 30 tô mì mà tức chính mình .

Út Đậu trở mình thức dậy . Nhìn thấy thằng Lũ ngồi ở cuối giường nhìn mình ,nó nhoẻn miệng cười :

- Trời đất , em ngủ quên . Sáng bừng rồi phải không anh Hai .?

Nụ cười ngây thơ của út Đậu khiến thằng Lũ nhẹ lòng . Nó cũng cười đáp lại :

- Hết mưa rồi .

Chương 9

Chị Lang bán bắp quê ở tận Cà Mau . Hồi chị mới đến ,chẳng ai có thể ngờ được đó là một cô gái quanh năm suốt tháng quần quật ngoài đồng ruộng . Trắng trẻo,xinh đẹp ,thon mảnh ,chị Lành là hoa khôi của xóm nhà thuê này .Tính chị hiền lành ,ít nói . Ai bảo gì cũng cười nhẹ .Chú Bốn giác hơi cứ chắc lưỡi :

- Người như vậy mà phải tha phương cầu thực .

Chú Lành,chú Ngô bớt chửi thề hoặc to tiếng khi có mặt chị Lang . Nghề bán bắp cũng là do chú Ngô bày cho . Trước đó , chị Lang sáng đi chiều về ở chợ thuê người . Ai kêu gì làm đó . Ngày có ngày không ,bị chèn ép đủ kiểu . Có người bán chiếc xe đạp hư . Chú Ngô mua về sửa lại rồi cho chị Lang mượn lãnh bắp nấu bán .

- Nghề này chỉ bán từ sáng đến chiều tối . Khởi bán khuya . Đàn bà con gái đi khuya rất nguy hiểm .

Chú Ngô nói vậy . Thằng Lũì đôi khi giả vờ trách móc :

- Quen với chú lâu vậy mà chú không cho mượn xe bán bắp .

Chú Ngô cốc đầu thằng Lũì cười :

- Để lão Phình bới mồ nhà chú lên phải không ? Giúp người chưa có việc chớ giúp chi người thừa việc .

Thằng Lũì tuy còn nhỏ nhưng biết chú Ngô có tình ý với chị Lang . Nó cũng mến chú Ngô vì chú hay cho nó khi thì cái bánh giò ,lúc cái bánh chưng . Vì vậy đôi khi thấy chú Ngô bức bối quá ,nó tìm cách nói vô :

- Chị Lang ơi, chú Ngô tốt quá há ? Tốt nhất xóm .

Chị Lang mỉm cười ,nhưng mắt thì buồn rười rượi .

Tuy bán được hàng nhưng chẳng khi nào chị Lang có tiền . Nhìn bữa cơm của chị Lang mà thảm . Ba mùa tám tiết mì gói ,mà là mì trần ,không bao bì , bán kí lô . Chú Ngô cũng biết vậy nên kín đáo đặt bên gối chị lúc cái bánh giò hoặc cái xôi khúc . Mỗi khi bán được hàng ,chú còn mua cho chị cả cái thun hoa buộc tóc hoặc cái khẩu trang to tướng .

- Để chị Lang che mặt khi đi bán hàng . Đừng để tụi côn đồ không biết mình xấu đẹp ra sao thì an toàn hơn .

Chú nói như vậy khi thấy thằng Phình cứ lom lom nhìn món quà .

Cho đến bây giờ không ai biết được một chút gì về gia đình chị Lang ,nhưng ai cũng rõ là tất cả số tiền làm được ,chị đều gửi về Cà Mau . Cứ tháng tháng một người đàn bà lớn tuổi quê mùa chân đất tất tả đến lấy tiền rồi lại tất tả ra đi không để lại dù là một ánh nhìn lên người ở trong căn nhà .

- Thiệt trái với bản tính người Nam .

Chú Lành phê bình .

Thỉnh thoảng một đôi lần ,chị Lang đi cùng người đàn bà đó và lần nào trở về mắt cũng đỏ hoe ,sưng húp .

Tin lũ dữ càng làm cho chị Lang lo hơn . Người chị hốc hác . Tối nghe tiếng chị thở dài ,trần trở như một người già .

Lũ dữ khiến mọi người ai cũng lo lắng .Hàng họ ế ẩm nên chẳng ai còn hơi sức đâu hỏi thăm người khác . Nhà chú Ngô chú Lành tận ngoài Quảng Bình bị trốc mái ,sập đổ . Nhà lão Phình ,nghe nói nước ngập ngập giương . Chị Bê ,chị Bé chưa nghe tin nhà nên lúc nào cũng như người ngồi trên lửa,chú Bốn thở ra kêu “ làng tao ai cũng trắng tay” . Thằng Lũì thì đứng ngồi vì Dì Tắm đã quá ngày mà chưa thấy vô lấy tiền như mọi bận . Chỉ có bác Giáo , trung tâm thu gom hết những lời thở than ,khóc lóc của tất cả mọi người . Nhiều lời nhiều chữ như bác cũng chỉ biết an ủi và khuyên mọi người hãy hy vọng vào ngày mai . Ngày mai ,lũ sẽ rút,bão sẽ qua,mưa sẽ tạnh và mọi việc đâu lại vào đấy .

Trời lại mưa không theo lẽ lối gì cả .Sáng chiều tối ,hể mây kéo là có mưa . Mưa từng đợt dài ngắn to nhỏ khác nhau . Có khi trời đang nắng mà mưa vẫn rơi nặng hạt ,nước ngập đường .

Sáng nay ,trời mới hừng hửng thì cơn mưa đến .Những hạt mưa to tướng nện xuống mặt đất tung tóe như giã gạo . Thăng Lũì và Út Đậu ngồi chồm hổm ở ngạch cửa nhìn ra ngoài . Lão tư Tẩu đã mướn một người đàn ông lớn tuổi ,gầy gò ,tên là Vung ,gỗ mì thay thăng Nhẫn . Ông Vung đang chăm chú thái hành . Ông làm chậm ,không ngược mặt lên ,bắt chấp những hạt mưa làm bắn tung bùn đất vô nhà .

Út Đậu nói nhỏ :

- Hổng biết anh Nhẫn có kiếm được ba với em ảnh không mà sao chẳng thấy ảnh vô?
- Bây chừ có vô cũng chẳng nước non gì . Lão Tẩu đã có người gỗ mì rồi .
- Nhưng anh hai nói chắc chắn rồi ảnh sẽ vô mà .

Thăng Lũì gục đầu :

- Ừ,thì anh Hai nghĩ vậy .Nếu thăng Nhẫn không vô thì thôi ,chớ vô thì nhứt định cũng ghé lại

Chú Ngô lò dò từ trong bước ra thò đầu nhìn mưa .

- Bữa qua không mưa . bữa nay lại mưa, tự nhiên không ngủ được .
- Sao chú không ngủ được ?

Út Đậu hỏi .

- Chú nhớ nhà . Bộ Út không nhớ sao ? A chú biết rồi ,Út Đậu nhớ con bé 30 tô mì thôi .

Nói xong chú Ngô cười lớn ,lấy tay búng mũi Út Đậu . Út Đậu xấu hổ ,giận dỗi bỏ vô giường .

Chú Ngô đi theo . Nhìn thấy mấy cuốn truyện ở đầu giường , chú Ngô vươn tay cầm lấy một cuốn hỏi Út Đậu :

- Cha ,Út Đậu giỏi . Đọc được hết cuốn này hả ?

Út Đậu đỏ mặt ,lắc đầu không nói . Thăng Lũì bước tới gần . Chú Ngô đang đánh vần từng chữ trên bìa cuốn sách . Thăng Lũì ngạc nhiên nhìn . Chú Ngô ngưng ngịu phân trần :

- Thế mới biết ngọc kia không dũa không mài,cũng thành vô dụng cũng hoài ngọc đi . Hồi nhỏ chú học tới lớp ba rồi . Sau đó nhà nghèo , không đi học nữa . Mấy chục năm chẳng đọc ,chẳng viết , nên quên gần hết . Đọc chậm còn hơn em bé tập nói .

Nhưng thăng Lũì không màng đến câu nói của chú Ngô. Trong đầu nó xuất hiện một ý nghĩ . Nó sượng rơn ,thiếu điều muốn nhảy cồm lên .

- Chú Ngô à .. Chú dạy cho Út Đậu đánh vần đọc sách đi . Làm ơn đi chú .

Chú Ngô trợn mắt :

- Hạ ,tao mà làm thầy dạy chữ hả ? Có biết gì đâu mà dạy .

Thăng Lũì năn nỉ :

- Chỉ cần đọc như chú là được rồi ..

Út Đậu hoang mang . Nó hết nhìn anh Hai rồi nhìn chú Ngô . Tiếng Bác Giáo trầm trầm chen vào :

- Ừ ,phải đấy . Biết tới đâu chỉ tới đó là quý rồi . Coi như nhổ cỏ xới đất lên liếp sẵn . Mai một có cơ duyên, có ý chí ,tự nó sẽ bón phân gieo hạt sau . Mắt bác yếu quá . Cứ dạy đi ,Út Đậu ham học lắm . Có gì bác phụ .

Chú Ngô ngồi thừ người bối rối ,trong khi thăng Lũì rồi rít nhắc em :

- Út cám ơn chú Ngô,cám ơn bác Giáo đi . Mọi việc buổi sáng để anh Hai làm . Út Đậu cứ học cho đến khi đọc được sách .

Chú Ngô cuối cùng cũng cười toe .

- Học thì học . Muốn học thì chú sợ gì mà không chịu .Nhưng nói trước là chú biết gì bày đó ,không được hỏi lung tung .

Út Đậu vui sướng gật đầu . Nó liên tưởng đến cái ngày nó thuật lại một câu chuyện trong sách cho Mi mi nghe . Hoặc sẽ cùng đọc chung với Mi Mi mà không còn sợ hãi lo lắng vì phải che dấu cái dốt của mình .

Bác Giáo cũng cười . Chưa bao giờ thấy gương mặt bác dịu dàng và vui vẻ đến vậy . Bác nói :

- Anh cứ dạy cho Út Đậu mấy chữ cái trước , a bê xê ê ... rồi hãy tập đánh vần tuần tự .

Chú Ngô gật đầu :

- Cái đó thì chú đây rành . Ví dụ a,bê ,bê a ba,a xê ,xê a ca ...Học liền hả Út ?

Bác Giáo xua tay :

- Phải chuẩn bị ,bút ,giấy chớ .

Chú Ngô cười khà .

- Khỏi , ngày xưa đi học nghèo quá cứ dùng đất làm giấy ,que tre làm bút . Vậy mà vẫn đọc được .

Dù vậy ,thằng Lũ suy nghĩ ngày mai nó sẽ mua cho Út Đậu một cây viết chì và một quyển tập .

Buổi chiều hôm đó , Út Đậu mạnh dạn trở về gõ mì ở lô chung cư quen thuộc . Khung cửa sổ sáng rõ ánh đèn . Mi Mi vẫn ngồi ở sát cửa . Cái nơ kim tuyến lấp lánh bạc . Út Đậu nhip hai thanh tre mạnh hơn mọi ngày . Con bé thò đầu ra ,kêu to :

- Bạn Đậu .

Út Đậu đến bên .Theo thói quen ,con bé kêu một tô mì . Nhưng lần này Út Đậu không vội vàng quày đi . Nó nhón chân nhìn về phía chồng sách truyện trên bàn . Những con chữ như mọi lần vẫn bí mật ngậm tăm trước mắt Út Đậu . Song Út Đậu không buồn bởi nó tin rằng chẳng bao lâu nữa cánh cửa bí mật ấy sẽ mở ra ,và nó sẽ bước vào thăm thú mọi ngõ ngách .

- Bạn Đậu à . Để Mi mi đọc cho bạn nghe một đoạn chuyện này nghe . Hay lắm . Mẹ Mi mi bắt mi mi học thuộc lòng đó . Bữa nào Mi mi nói mẹ chép ra để bạn Đậu cũng học thuộc .

Út Đậu nhìn vào những giòng chữ dày đen rừng mình . Làm sao mình có thể học thuộc ngần ấy chữ ?Mãi suy nghĩ con bé Mi Mi đã liếng thoảng đọc rất nhanh .Có lẽ nó đọc theo trí nhớ hơn là bằng cách nhận mặt chữ .

-“..Con ơi! Hiện thời không một đứa trẻ nào mà không đi học . Con hãy nghĩ đến những người thợ làm lưng cặm cùi cả ngày ,tối đến còn phải cắp sách đi học ,những cô thiếu nữ suốt tuần lễ bị giam giữ trong xưởng ,chủ nhật đến cùng rũ nhau đi học ,những binh lính hết giờ luyện tập cũng đem ra học viết . Cho đến những trẻ mù ,trẻ câm,chúng cũng đều học cả

Cổ lên con ơi, lấy sách vở làm khí giới ,lấy lớp học làm quân đội ,lấy thể giới làm bãi chiến trường ,coi sự ngu dốt là cừu địch và lấy sự văn minh của nhân loại làm cuộc khai hoàn ,con phải phấn đấu luôn luôn và chớ hề làm tên lính hèn nhất .”

Út Đậu lẳng lặng đứng nghe . Có điều nó hiểu,có điều không hiểu . Thế nhưng bài đọc như tiếp cho nó một sức mạnh vô hình, củng cố cho nó ý chí phải học để đọc được sách như Mi mi .

Mi Mi đọc xong ,đóng sách lại mỉm cười hỏi Út Đậu :

- Nói nhỏ nghe . Bạn Đậu có biết tại sao mẹ Mi Mi bắt mi mi học thuộc đoạn truyện đó không ? Mẹ muốn dạy Mi Mi dù có gì đi nữa cũng phải học đó .

Út Đậu gật đầu :

- Ừa .Nhưng Mi mi học giỏi rồi . Đọc sách gì cũng được .

- Không ,chừng đó chưa đủ đâu . Má nói bẻ học rộng mình mông ,còn hơn biển ,còn hơn bầu trời .Phải học hoài học hoài ...Mi Mi là một tên lính ,bạn Đậu cũng là một tên lính ,mình sắp chung một hàng như thế này nè .

Mi Mi dựng đứng những con búp bê cho nó sắp thành hàng một . Có con lớn kêu ,có con mập mập ,con ốm nhom ,con còn ngậm núm vú chỉ bò chớ không đứng được . Mi Mi cười sặc sụa làm Út Đậu cũng cười theo .

Mẹ Mi Mi từ nhà sau bước lên cười :

- Ăn no mì rồi cười hả ?

Con bé như sức nhớ kêu lên :

-À ,Mi Mi đói rồi ,bạn Đậu nấu bán cho tô mì đi .

Út Đậu bước xuống cầu thang ,vừa đi vừa suy nghĩ . Nó không muốn mình tỏ vẻ hèn nhất trước mặt Mi Mi . Nó nghĩ đến nát óc cũng không hiểu tại sao nó phải là một người lính ..Nhưng nó sẽ học với chú Ngô ,sẽ sắp hàng chung với Mi Mi . Nghĩ đến đó nó thấy lòng nhẹ bồng .

Chú Ngô vừa rửa mặt xong đã thấy Út Đậu ngồi chò hỏ ở ngách cửa nhìn mình . Nó làm gì mà nhìn mình dữ vậy . Chợt nhớ còn một cái bánh chưng bán ế hồi hôm , chú Ngô cầm lấy đưa cho Út Đậu .

- Ăn đi . Còn có một cái .

Út Đậu cầm bánh ,không ăn vẫn ngồi nhìn chú Ngô như chờ đợi . Tức mình ,chú Ngô bước tới cốc nhẹ vào đầu nó nói :

- Sao không ăn mà ..

Chú ngưng ngang câu nói khi nhìn thấy trên đùi Út Đậu quyển vở và cây bút chì . Chú sức nhớ lời hứa của mình hôm trước . Bối rối , chú đứng im ,bụng hối hận vì mình đã cao hứng hứa bừa . Chú không tiếc công ,nhưng quả thực , chú chẳng biết phải dạy như thế nào . Ngó qua giường

bác Giáo, bác đã đi thổi kèn rồi . Trong nhà không còn ai, chỉ còn chú Lành đang ngủ say .

Chú Ngô gượng cười gãi đầu nói :

- Học hử ?

Út Đậu cười toe :

- Dạ, học chứ . Mình học ở đây chú Ngô há ?

Không thể trốn tránh được , chú Ngô nhìn quanh rồi đi về phía cái chông , miệng nói cứng :

- Ừ , học thì học , sợ quái gì . Đậu , vở đâu .. Mà chú nói trước nghe .. Chú chỉ dạy cái gì chú nhớ thôi á .

Út Đậu gật gật đầu . Trời đất , biết được bằng chú Ngô là sướng như lên tiên rồi .

Thằng Lũì ôm mớ rau giá ngồi xế xế đó một khoảng . Nó nhìn Út Đậu ø sung sướng muốn khóc . Giá như má thấy cảnh này chắc má mừng lắm . Nay mai, Út Đậu viết thư gửi về nhà .. để xem .. má không đọc được , sẽ nhờ bác Ba Lân .. Lúc đó cả xóm sẽ biết Út Đậu giỏi giang , có chữ nghĩa . Thế nào bác Ba Lân cũng chép miệng :

- Cái thằng Lũì vậy mà giỏi . Nuôi má bệnh , nuôi em học hành . Cái thằng giỏi .

Nghĩ vậy , lòng thằng Lũì sướng ran . Tay nó thoăn thoắt nhặt rau , lỗ tai thì nghe ngóng những vần chữ từ miệng Út Đậu phát ra .

- Khi nào Út Đậu đọc được sách mình sẽ đãi chú Ngô nửa chục hột vịt lộn . Nhứt định ..

Mới học được mấy chữ mà Út Đậu đã hớn hử và tự tin hẳn . Trước mặt Mi Mi, nó cứ cầm hết tập truyện này đến tập truyện khác cố nhận dạng được những chữ mới học . Kìa là chữ a . Đúng rồi chú Ngô nói nó giống con cua đồng mất hết một cái càng . Dễ ợt . Còn chữ kia là chữ â tựa con cua đôi mu ồ, chữ ồ ả là con cua đôi mủ ngược ... Cũng đâu có khó .

Mi Mi cầm củi ăn một hơi hết tô hoành thánh . Aên xong , nó chùi miệng bằng một cái khăn nhỏ , rồi bắt đầu nói tía lia . Út Đậu cũng kể chuyện , nhưng những gì nó kể đều là những chuyện ở quê nhà . Chuyện tát đìa bắt những con cá thia lia cho vào cái keo chao để thách nhau đá cá . Chuyện trèo lên cây ổi sẻ hái đầy vạt áo những trái ổi chín vàng lòng đỏ thơm lừng , ăn cho tới khi đau bụng mới thôi . Chuyện lang thang trên những đồi hoang , hái từng chùm trái mót tím rím , vị vừa chua, chát ngọt , hai ngày sau môi miệng vẫn còn tím như lưỡi ma .. le . Lạ thay , càng kể , Út Đậu càng cảm thấy vui vẻ phần chần hơn , chứ không giống như khi kể chuyện với anh Hai . Cũng những câu chuyện đó nhưng lúc kể xong , hai anh em đều thờ người , nặng lòng với nỗi nhớ nhà , nhớ quê , nhớ má .

Nhịp gỏ của Út Đậu nhờ vậy càng nhanh , càng mạnh .

Cơn mưa ngắn lúc chín giờ tối không làm cho xe mì ế khách . Lần đầu tiên từ khi mùa mưa đến , lão Phình khoan khoái nghiêng thùng nước lèo , vét sồn sột cho tô mì cuối cùng . Hết sớm , xe mì thông thả ra về . Ngang qua khu chợ nhỏ , lão Phình rộng rãi mua cho mỗi người một ổ bánh mì lớn tướng , nhồi đầy thịt . Út Đậu chưa ăn ngay , nó định bụng sẽ chia cho chú Ngô một nửa .

- Để khuya , chú Ngô về ăn . Chú nói thêm bánh mì thịt .

Thằng Lũì gật đầu :

- Thôi để phần nguyên ổ . Anh Hai với Út ăn một ổ cũng đủ rồi .

Hình như chú Ngô về quá sớm . Út Đậu thấy cái xe bánh giò của chú dựng bên cạnh giường . Nhưng chú đi đâu mất . Có lẽ chú ra ngoài hút thuốc . Út Đậu đoán như vậy . Nó từng nghe thằng Lũì kể chuyện , chú Ngô nằm trên giường hút thuốc suýt thiêu rụi căn nhà . Kể từ đó , mỗi khi thêm thuốc , chú thường ra ngoài đầu hẻm hoặc chỗ nào đó , hút xong điếu thuốc mới về .

Thằng Phiền vẫn chưa ngủ ngồi lúi húi đếm tiền . Giường chị Bê, chị Bé và Bác Giáo đã rũ mùng . Lão Phình dặn anh em thằng Lũì sau cái ngáp dài :

- Nhớ kéo cái sô đựng dĩa bỏ lên trên xe , không thôi gián bò tùm lum ..

Thằng Phiền lò dò bước ra ngoài đi tiểu . Lúc vô nhà , nó nói với anh em thằng Lũì :

- Thích coi phim không ?

Út Đậu lò mồm hỏi :

- Phim ở đâu mà coi .

Thằng Lũì gất nhẹ :

- Khuya rồi , còn dụ coi phim với ảnh ..

Thằng Phiền cười tinh quái :

- Út Đậu muốn coi phim không mất tiền không ? Lâm ly bi đát lắm ... Bước ra cửa thì thấy liền

Thằng Lũì định bảo Út Đậu chớ tin lời thằng Phiền . ,nhưng nó mắc lòi cái sô dừa mắc kẹt trong thùng xe mì nên làm thỉnh .Khi quay lại Út Đậu với thằng Phiền đã mất dạng .

- Cái thằng lớn đầu mà còn dụ con nít .

Thằng Lũì biết thằng Phiền là đứa thích đùa thôi ,chớ trong bọn trung trung cỡ nó ở xóm này thì thằng Phiền được coi như là đứa đàn hoàng tử tể nhất . Vì vậy nó không ngại khi Út Đậu đi theo thằng Phiền . Thế nào chút nữa lúc trở về ,Út Đậu cũng nhăn nhó vì bị lừa cho mà xem . Nghĩ vậy , nó trèo lên giường , thiếp ngủ lúc nào không biết .

Út Đậu đi theo thằng Phiền .Đêm sáng màu sương nhờ mảnh trăng non hình lưỡi liềm bén ngót lấp ló sau đám mây mỏng trên bầu trời .Nhưng khu xóm thì tối thẫm ,gắt dính vào nhau thành một khối lớn ,mà bên trong đó ,sức chuyển động vẫn còn bởi tiếng vang của cuộc sống chưa yên nghỉ . Người ta nói chuyện ,chửi mắng ,than vãn ,khóc lóc mặc cho những ngọn đèn đã tắt . Thỉnh thoảng một cái bóng mờ của ai đó tắt tả đi vào ca khuya .

Qua một con hẻm , giáp ranh khu đất quy hoạch còn bỏ hoang ,chưa đền bù xong ,thằng Phiền ấn Út Đậu ngồi xuống . Út Đậu ngạc nhiên . Chưa bao giờ nó bước ra chỗ này . Mà có gì ở đây để nhìn ngắm . Toàn là những khóm dừa nước hoang xen lẫn lau lách ,rác rưởi . Một cái hàng rào giây thép gai nhô cao ngăn cách khu nhà tạm cư với khu quy hoạch .

- Phim kìa ..

Út Đậu không kịp hỏi thì thằng Phiền đã cười rúc rích chỉ tay về phía mô đất sát hàng rào . Gió thổi xuôi mang tiếng hai người trò chuyện nhau vọng lại rõ mồn một . Tiếng của chú Ngô . Giọng Bắc chơn chất to khỏe rõ ràng . Còn tiếng người con gái thì không nghe rõ bởi toàn là những âm trộn lẫn với nước mắt và tiếng nấc .

- Chú Ngô với chị Lang .

Thằng Phiền gật đầu :

- Đúng rồi ..Họ đang tâm tình . Tao nghe chị Lang hẹn chú Ngô ra đây . Để xem họ nói chuyện gì .

- Uê mà sao chị Lang khóc dữ vậy ? Chuyện gì vậy cà ..?

Thằng Phiền và Út Đậu ngồi im . Thằng Phiền tưởng là chuyện vui ai dè rốt cuộc không vui tí nào . Chắc có chuyện gì rồi . Hèn chi chú Ngô về sớm .

Tiếng chú Ngô càng lúc càng cao giọng :

- Em không được đi . Bộ em không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho em hay sao ? Bao nhiêu người như vậy rồi .

- Nhưng em cùng đường rồi . Thôi thì thân em cũng là thân do cha mẹ tạo thành .

- Không được .

- Anh đừng lo lắm . Hư hay không cũng do mình mà thôi . Em sẽ cố . Mai đây chẳng biết có còn gặp được anh không ? Nhưng nếu gặp nhau ,anh đừng có làm ngơ là em sung sướng lắm rồi .

- Trời ơi . Ông trời sao không giúp kẻ nghèo .Giá như mà anh giàu có .

- Nếu anh giàu thì anh đâu có bán bánh giò ,đâu ở đây và mình đâu có gặp nhau . Anh là người tốt .Anh sẽ gặp điều tốt thôi .

Tiếng chú Ngô dịu xuống nghẹn ngào :

- Anh xin em đừng có đi . Đừng có đi mà ..Anh xin em ..

- Anh đừng cản em . Kể từ ngày mai ,anh cứ xem như là không có em ..

Không hiểu tại sao thằng Phiền kéo tay Út Đậu ra hiệu trở về . Út Đậu vừa đi vừa ngoái nhìn lại .Không hiểu hết mọi chuyện nhưng linh tính như báo trước cho nó có điều gì không tốt đang xảy đến cho chú Ngô và chị Lang . Út Đậu chờ thằng Phiền giải thích mọi chuyện ,nhưng thằng Phiền cứ lặng lẽ đi .Đến nhà , nó vô thẳng giường . Út Đậu đến gần cái xe bánh giò của chú Ngô . Xe bánh còn nguyên nửa giỏ . Nó trở về giường ,lấy bọc ny lông gói ổ bánh mì ,nhẹ nhàng đem đặt ở đầu giường chú Ngô .Thế nào chú Ngô cũng chia cho chị Lang nửa ổ , có thể ăn bánh mì xong ,cả hai người sẽ vui hơn . ..Út Đậu rón rén leo lên giường . Nó định bụng sẽ nằm chờ cho đến khi chú Ngô trở về .Nó đợi mãi,đợi mãi rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết .

Trời lại mưa . Những lúc thời tiết thế này thì buổi sáng dường như đến chậm hơn . Tiếng thở dài buồn bực của Bác Giáo vì không thể đi thổi kèn ngoài công viên nghe như tiếng than . Út Đậu thức dậy khi thằng Phiền và Bác Giáo đang ngồi kể nhau nhìn ra ngoài . Thằng Phiền đung đưa cái hộp gỗ để nghỉ : :

- Hay bác cháu mình tới tiệm cơm tấm Thanh Xuân làm việc . Ở đó người ta không đuổi ..

Bác Giáo cau mày :

- Quán ăn hả ? Chưa bao giờ bác vô một quán ăn thối kèn .Bác chỉ muốn thối cho những ai thích nghe ..Còn ở mấy chỗ đó tạp nhạp lắm . Người ta lo ăn uống ,bia bọt chớ nghe gì mình . Có cho tiền chẳng nữa cũng là cho theo kiểu bố thí .Bác không ăn xin ...

Thằng Phiên cười to :

- Chớ hông phải thấy người ta ăn ,mình chảy nước miếng thối kèn gì nổi . Hồi cháu ở quê , mỗi khi có đoàn văn công xuống phục vụ ,tụi cháu kiểm xoài non, ổi xanh chấm muối ớt đứng trước ban nhạc ăn . Trời ,trong đám có con Mẫn , mỗi khi ăn chua ,nó chắt lưỡi nhăn mặt thấy bắt dợn xương sống .Mấy cô ca sĩ hát không được ,mấy chú thối kèn toàn phát ra tiếng ọt ọt ,nổi dóa rượt tụi cháu chạy có cờ ...

Bác Giáo cũng cười :

- Uøa , con nít nào mà chẳng rần rắc .

Út Đậu nhìn qua giường chú Ngô . Chỉ có chú Lành ngủ li bì ,còn chú Ngô lẩn cái xe bánh giò chẳng thấy đâu . Gói bánh mì còn nguyên ở đầu giường . Có lẽ chú Ngô phải đi bán cho hết bánh giò . Nghĩ vậy , Út Đậu yên bụng ,nó chỉ tiếc là sáng nay không được học tiếp . Lão Phình đi chợ sớm về ,quảng bịch rau giá xuống nền nhà . Út Đậu định đi lấy cái rổ ,nhưng thằng Lũ đã lấy ra rồi .Nó nhắc em :

- Ôân bài chút nữa chú Ngô còn dạy chữ mới ..

Út Đậu nhìn thằng Phiên ,không biết có nên méc với thằng Lũ chuyện hồi hôm không ?

Nhưng thấy thằng Phiên vẫn tỉnh khô cầm hộp đồ nghề đi thẳng ra cửa ,nó quyết định sẽ không kể lại những điều nó nghe được . Tiện tay ,Út Đậu mở một quyển truyện tranh , tập nhận mặt chữ . Bác Giáo buồn miệng ,đưa kèn lên miệng thổi . Không ai chú ý đến chiếc giường trống của chị Lang .

Mãi đến quá trưa ,lúc xe mì chuẩn bị đẩy ra ngõ ,mọi người mới biết chuyện chị Lang đã trả chỗ ngủ đi làm ăn nơi khác . Bà chủ nhà trọ đưa một con nhỏ trạc tuổi thằng Lũ đến ở .Lúc mới thấy con nhỏ xách bọc quần áo vô ,lão Phình oang oang :

- Còn chỗ đâu mà bà chủ nhét thêm người vô . ?

Bà chủ háy dài lão Phình :

- Chỗ con Lang . Nó trả giường chẳng lẽ để không ? Ông trả tiền cái giường đó thì tui đưa con nhỏ qua nhà khác liền .

Lão Phình ngạc nhiên :

- Uũa mới hôm qua ..bà có lộn không ?

- Lộn cái gì ? Làm ăn ở đây không được thì đi chỗ khác . Con gái sắc nước thì ba bảy hăm một ngày là thành bà nọ ông kia liền ...

Lão Phình tắc lưỡi :

- Con nhỏ ngó vậy mà ...

Bà chủ nhà còn nói thêm mấy câu nữa . Thằng Lũ lờ mờ đoán ra là chị Lang đã kiếm được một việc gì đó và đi xa . Chuyện ấy đối với nó đã quá quen thuộc . Những người tạm trú ở đây đâu có ai gắn bó một chỗ lâu dài được . Nghèo khổ ,công việc không ổn định ,đẩy họ phiêu bạt từ quê ra thành phố ,loanh quanh ở quận này đến quận khác ,hoặc có thể trở về quê cũ ,hoặc sang tỉnh khác làm ăn .Giả tí nếu nó không làm cho lão Phình ,hoặc lão Phình kiếm được một khu vực bán hàng tốt hơn ,hắn anh em nó phải theo lão Phình đến một căn nhà trọ khác thuận tiện hơn .

Bác Giáo thở dài :

- Một công việc nhiều tiền ,chưa chắc là điều may mắn ..

Trên đường đi bán hàng , Út Đậu kể lại cho thằng Lũ nghe câu chuyện giữa chị Lang và chú Ngô . Nó thắc mắc :

- Anh Hai à , nếu có việc tốt kiếm nhiều tiền ,sao chị Lang khóc và chú Ngô buồn .

- A,té ra là hồi hôm thằng Phiên dẫn Út đi nghe lén chuyện người khác . Như vậy là xấu lắm đó .

- Út đâu có biết . Anh Phiên cũng không dè nữa .. Mà anh Hai ,tại sao chú Ngô không cho chị Lang đi ?

- Anh Hai đâu có biết ? Để về hỏi chú Ngô ..

Nào ngờ hôm sau, chú Lành báo cho mọi người biết chú Ngô không ở lại thành phố nữa mà về quê làm ruộng. Hồi khuya chú đã nhảy tàu về Bắc.

Chú Lành cầm gói bánh mì khô queo đưa cho thằng Lũì :

- Cửa Út Đậu đái chú Ngô phải không ? Chú ấy không kịp ăn ,gởi lời cảm ơn Út Đậu và nói Út Đậu chịu khó học . Hai anh em đem ổ bánh nướng lại ăn chớ để lâu quá thiu hết .

-Chú Lành,tại sao chú Ngô lại về quê ?

Chú Lành cười buồn :

- Chú ấy nhớ nhà .Thôi,để khi nào cháu lớn sẽ hiểu .

Có lẽ người lớn đã hiểu nên chẳng ai bàn tán gì thêm . Chỉ có anh em thằng Lũì là buồn . Út Đậu buồn vì không còn ai dạy chữ . Nó chẳng thể làm một tên lính sắp cùng hàng với Mi mi nữa . Rốt cuộc nó vẫn là một đứa bé dốt nát ,dối trá với bạn bè .Chưa gì nó bắt đầu cảm thấy lo lắng ,sợ hãi cái khung cửa sáng đèn kia . Còn thằng Lũì thì buồn khi nhìn thấy gương mặt ỉu xiu của Út Đậu . Thương em ,nhưng nó chẳng biết phải làm sao . Té ra cuộc sống đâu đơn giản và những điều sao dễ dàng với người này lại quá khó khăn với người kia . Nói như bác Giáo thường nói :Lực bất tòng tâm . Đúng là nó đã rất cố gắng rồi .

Út Đậu bỏ cơm trưa . Nó nằm co quắp và ngủ vùi . Đến giờ đi bán , lão Phình bước ra cửa nhìn trời . Thằng Lũì đánh thức Út Đậu dậy . Nhưng thằng bè chỉ hé mắt rồi quay đầu sang bên kia . Thằng Lũì lo lắng sờ đầu em . Nó yên bụng khi thấy trán út Đậu mát rượi . Nó nghĩ chắc Út Đậu hơi mệt vì hôm qua bán khuya , rồi lại buồn chuyện chú Ngô . Cứ để cho nó ở nhà một bữa . Ngày mai,mọi việc sẽ đâu vào đó thôi . Nghĩ vậy, thằng Lũì kéo cái chăn đắp cho Út Đậu rồi chạy ra gồng người đẩy xe . Lão Phình vô tình đi phía trước . Được một đoạn gặp phải mô đất ,thằng Lũì đẩy xe hoài không qua . Nghe tiếng rung của bát đĩa ,lão Phình quay lại ,ngạc nhiên hỏi :

- Thằng Út đâu ?

Thằng Lũì vừa thở vừa nói :

- Nó bình ,bị cảm ,đau bụng ...

Lão Phình cần nắn :

- Sao lúc nãy không nói . Tao thấy nó chơi không chớ đau ốm gì .

Thằng Lũì thấy tốt nhất là làm thỉnh . Vả lại ,lão Phình không thể trở vô nhà kiểm tra Út Đậu . Lão di đoán tin rằng mới ra ngõ mà quay trở vô là xui xẻo .

Mi mi không thấy Út Đậu đi bán buồn ra mặt . Nó nói với thằng Lũì :

- Bạn Đậu bệnh ra sao ? Có nặng không ? Có uống thuốc gì không ?

Thằng Lũì không dè con bé mền Út Đậu như vậy . Chẳng lẽ con bé chỉ có Út Đậu là bạn ? Chuyện vô lý ,bằng có là hôm sinh nhật nó , có rất đông bạn bè kia mà . Hay tại Út Đậu hạp chuyện . Lão Tư Tẩu có lần nói nếu gặp người hạp chuyện ,ngồi với nhau suốt ngày cũng không chán . Lão Phình bửu môi nói đó là lý luận của mấy bợm nhậu . Hạp ở đây là cùng uống như hủ chìm với nhau . Bác Giáo cười nói đùa . Cả hai người vừa sai vừa đúng . Giờ đây, thằng Lũì chiêm nghiệm và ngờ ngợ có khi lão tư Tẩu nói đúng cũng nên .

- Anh Lũì nè , anh đem mấy cuốn truyện này về nói bạn Đậu đọc cho đỡ buồn . Mai mốt còn kể cho Mi mi nghe . Bạn ấy có hứa với Mi mi là sẽ kể cho Mi mi nghe những gì đọc được lần trước . Nói Mi mi chờ đó .

Thằng Lũì ngỡ ngàng cầm chồng sách truyện mà Mi Mi đưa ra . Nó nhìn những cuốn sách dày hình,dầy chữ mà thấy hoa mắt . Nếu cách đây ,hắn thằng Lũì sẽ vui vẻ nhận vì hy vọng trong một thời gian học với chú Ngô, Út Đậu sẽ đọc được hết . Nhưng bây giờ , những cuốn sách như trời ngời .Út Đậu nhứt định chẳng còn cơ hội nào nữa , không biết đến bao giờ Út Đậu mới có thể đọc được . Và nếu Út Đậu mãi mãi ngu dốt thì chắc chắn Út Đậu chẳng dám đến gặp Mi mi . Lũ nói dối rồi ,Út Đậu làm sao có đủ can đảm để nói thật với Mi mi đây .

- Hay mình thay Út Đậu nói cho Mi Mi biết .Như vậy sẽ dễ dàng cho Út Đậu hơn . Nếu Mi Mi không nệ hà ,hai đứa vẫn là bạn tốt của nhau . Còn không thì .."Gối rơm thủ phận gối rơm ."....

Thằng Lũì nhủ thầm ..Nó cần nhắc mãi ,cuối cùng ,nó nhẹ nhàng đặt chồng sách lên mé thành cửa sổ rồi nói với Mi Mi :

- Mi Mi à . Từ nhỏ đến lớn ,vì nghèo nên anh em tui chưa bao giờ được đến trường . Một chữ còn không biết . Út Đậu thích học lắm ,thích đọc sách lắm ,nhưng ..lực ..lực..bất tòng tâm ... Nó có chút nói dối với Mi Mi vì tự ái ..Mi Mi bỏ qua cho nó ..Dù không biết chữ ,nhưng nó rất thích

...rất thích được hiểu trong cuốn sách đó nói gì ...Mi mi cứ cất mấy cuốn sách này đi ...Tui nói vậy là để Mi mi biết ..

Nói xong ,mặc cho Mi Mi há hốc mồm vì kinh ngạc , thằng Lũ chạy đi .Xuống khỏi dốc cầu thang ,nó dừng lại ,một nỗi buồn đau mơ hồ xâm lấn toàn thân nó . Thằng Lũ ngồi phịch xuống . Hai giò nước mắt trào ra . Chưa bao giờ nó ý thức được sự thua thiệt của thân phận kẻ nghèo như bây giờ . Đưa tay quệt nước mắt , nó đi dọc theo dãy hành lang ,qua những cánh cửa mở sáng tràn ngập tiếng cười nói ,tay phản xạ nhịp hai thanh tre . Tiếng gõ mì lốc cốc lại đều đặn vang lên thê thiết .

Chương 10

Thằng Lũ không thể ngờ được phản ứng của Út Đậu . Khi nghe thuật lại đầu đuôi , thoát đầu Út Đậu trợn mắt nhìn như không tin ,sau đó mặt nó chuyển sang đỏ bừng rồi tái xám . Nó lắp bắp :

-Sao anh Hai lạilại ..

Nó ngưng ngang và bùng mặt khóc nức nở . Thằng Lũ hoảng hồn . Chưa bao giờ nó thấy Út Đậu khóc dữ như vậy , ngay cả thời gian đầu từ quê vô đây ,nhớ má,nhớ nhà ,nó cũng khóc một chút rồi thôi ...

- Út , anh Hai tưởng nói vậy cho xong . Mi Mi khỏi hiểu lắm ...

Út Đậu hét lên :

- Nhưng Út không muốn nói như vậy . Mi Mi sẽ khinh em ,sẽ không thèm chơi với em nữa ..

Thằng Lũ hoang mang . Nó đã làm điều gì sai . Nó chỉ nói sự thực ,vì chuyện Út Đậu không biết chữ thế nào cũng có ngày lòi ra ,trừ phi Út Đậu được đi học ngay ngày hôm nay ,Nhưng điều đó thì quá sức của hai anh em .

- Út à , đâu có dấu lâu được ,thế nào Mi Mi cũng biết thôi .

- Không nói làm sao Mi Mi biết được ? Chỉ tại anh Hai ...

Thằng Lũ cũng vẫn thường nói dối vài chuyện vặt với người này người nọ để chống chế hoặc tự vệ .Nhưng nói dối theo kiểu Út Đậu với Mi Mi thì thằng Lũ cảm thấy có điều gì đó sai trái . Khi nghĩ đến những điều mà Mi Mi đã làm với Út Đậu,thằng Lũ càng thấy làm như em mình là sai . Nhưng vì Út Đậu khóc dữ quá , nó dậm bối rồi .

- Út à , theo anh Hai ,Mi Mi rất tốt với Út . Út nhớ không ? ngày nào Mi Mi cũng ủng hộ mình ,mua mì ăn . Mi Mi kể chuyện cho Út nghe mà không nề hà Út là người bán mì . Anh Hai bán mì mấy năm rồi ,đâu có thấy một con bé nào ăn mì mà đối xử như bạn bè với anh Hai đâu . Bác Phình ,bác Tư Tẩu cũng nói vậy . Thằng Nhẫn còn phải ghen tị với Út nữa . Rõ ràng Mi Mi đã coi Út là bạn ,thiệt tình với Út . Chẳng lẽ Út lại đem cái nói dối để trả lại cái tình thật của Mi Mi sao ?

- Tại anh Hai ...

- Với lại mắc chi mình thối phồng mình lên . Nghèo mình nói nghèo . Không biết chữ cứ nói mình không biết chữ . Vì đâu phải mình ngu dốt ,lười biếng ,mà do mình không có điều kiện để được đi học .

- Tại anh Hai ...

Út Đậu cứ vừa khóc vừa nhai lại cái điệp khúc tại anh Hai . Thằng Lũ buồn lắm , nó vừa thương em vừa trách mình sao mau miệng ,lẽ ra nên nói chuyện đó cho Út Đậu biết ,đôi khi Út Đậu sẽ tự nói cũng nên .

Khóc mãi rồi Út Đậu cũng nín khóc ,nhưng nó không chịu làm việc ,cứ ra chỗ ao rác ngồi ,mặc cho Út Đậu tìm gọi mấy lần . Thái độ của Út Đậu làm lão Phình nổi giận .

Lão quẳng cái rổ nhảm chỗ Út Đậu ngồi , to tiếng mắng :

- Làm biếng hả ? Ở đây đâu có chỗ cho đứa làm biếng . Giỏi thì đi đi ..đi bụi đi ..

Thằng Lũ hoảng hồn chạy ra lay vai em :

- Út à , vô lật rau đi ,nếu không ,bác Phình đuổi việc cả hai anh em đó .

Út Đậu vùng vằng đứng dậy hét lớn :

- Anh làm đi ,tui về với má ...

Vừa nói nó vừa bỏ chạy thực mạng . Thằng Lũ cuống quýt định đuổi theo nhưng lão Phình kéo áo nó lại :

- Kệ nó . Cho nó nhìn một ngày là mò về . Không đồng xu dính túi thì đi đâu .

Vừa nói lão vừa ẩn bịch rau giá vô tay thằng Lũ . Bóng Út Đậu biệt tăm . Bụng rối bời , nhưng sợ lão Phình nổi cơn ,thằng Lũ ngồi xuống ,tay nhặt rau mà mắt cứ ngoái trông ra ngoài cửa .

Quá trưa , Út Đậu về thiệt ,nhưng nó chẳng buồn nói năng . Hể thằng Lũ bắt đầu hỏi vài câu là mắt nó ngân ngấn nước .Buổi tối ,nó cũng lặng lẽ đi bán ,cũng gỏ mì ,nhưng tay gỏ nặng nề ròi rạc khiến lão Phình cứ trừng mắt đe . Nó không chịu đi về phía lô nhà Mi Mi ở .Còn thằng Lũ cũng tránh lên lầu một . Có một lần mẹ Mi Mi kêu mì ,thằng Lũ bung mì chỉ kịp đặt cái tô lên bàn là đi ngay ,khiến Mi Mi không kịp hỏi câu nào . Thấy anh hai không đá động gì đến chuyện Mi Mi hỏi thăm mình ,Út Đậu càng buồn . Như vậy là Mi Mi khi biết chuyện đã coi thường Út Đậu và không muốn làm bạn nữa . Điều đó khiến Út Đậu càng tủi thân và oán anh . Không còn niềm vui ở tình bạn với Mi Mi , lòng Út Đậu lại hướng về quê nhà ,về má ,về đám bạn chân chất ngày nào . Nhưng càng nhớ nhà ,Út Đậu càng cảm thấy cô đơn và lẻ loi vô kể . Tối tối ,ngang qua những khung cửa sáng , nhìn cảnh gia đình người ta sum họp ,cha mẹ con cái vui vầy,hoặc nhìn những đám trẻ tụ họp trò chuyện chơi đùa với nhau ,Út Đậu cúi đầu đi mà buồn ứa nước mắt . Thằng Lũ kín đáo theo dõi từng nét mặt của em . Lòng nó nặng trĩu ,vừa thương vừa giận em mà cũng có chút hối hận . Giá như nó cứ làm thỉnh dừng chen vào chuyện bạn bè của Út Đậu . Giá như nó có tài thần kiếm được nhiều tiền để Út Đậu có thể đi học . Nó ước chi có một ngôi trường ai vào học cũng dễ dàng mà không phải tốn một xu một cắc chi phí nào .

- Út à , để anh Hai đẩy một mình được rồi . Út đi không cho đỡ mệt .

Út Đậu làm thỉnh,tay vẫn không rời xe mì . Thằng Lũ chuyển sang câu chuyện khác

- Kỳ này Dì Tắm không ghé lấy tiền . Hể có thêm nhiều một chút ,anh Hai dẫn Út về thăm nhà .Út thích không ?

Nghe nói về thăm nhà , Út Đậu liếc nhìn qua anh . Nó lặng lẽ gật đầu . Cái gật đầu thỏa hiệp đó khiến lòng thằng Lũ nhẹ hơn đôi chút . Nó nói thêm :

- Có tiền xe rồi ,dư dư ít tiền ,mình mua cho má xấp vải ,mua cho Út đôi dép nhựa có quai hậu mà Út thích đó .

Mắt Út Đậu thoáng vui . Đứa trẻ vô tư trong lòng nó vẫn thẳng thắn hơn tính suy diễn đo đong do cuộc sống thực tế đem lại . Lòng nó dấy lên chút ước mơ ,niềm mơ ước mà nó ít ra còn có phần nào hy vọng sẽ thành hiện thực . Nó bắt đầu ăn miếng bánh mì ngọt của thằng Lũ đưa cho .

Thằng Phiên bắt gặp xe mì ở đầu ao rác . Nó đang đứng tiểu tiện ,miệng nói :

- Có bà Dì mầy chờ từ hồi hôm đến giờ .

- Dì Tắm ?

- Còn ai nữa ?

Thằng Phiên bước nhanh theo kịp xe mì . Tiện thể nó giúp thằng Lũ một tay . Cái xe đi bon bon qua những mô đất cao thấp ,gọn gàng chồm vô cánh cửa mở hướng vào phòng của lão Phình .

- Chào anh Phình .

Dì Tắm đứng dậy .Lão Phình mệt nhọc trả lời qua quýt :

- Ừa . Mới vô hả ? Bà con mạnh giỏi hết chớ ?

Dì Tắm than :

- Lũ lớn quá . Cầu sụp . Tui kẹt ở nhà hơn tháng chẳng làm ăn buôn bán chi được .

Lão Phình bỏ vô nhà trong .Thằng Lũ ,út Đậu đến bên Dì .

- Dì ..

- Trời đất ,sao thằng út ốm còn hơn lúc ở nhà . Bộ cực lắm hả ?

Thằng Lũ hỏi ngay điều mà nó vừa muốn biết ,vừa lo vừa sợ :

- Dì Tắm . Má con bị gì không ? Nghe lũ bên An Hậu làm trôi nhà trôi cửa ..

- Bên An Hậu bị sóng thần ,quét hết cả xã .Thôi ,không muốn nhắc tới nữa .Đau lòng lắm . May là xã mình ở sâu ,nhưng nước ngập .. gà heo vườn tược trôi tuốt . Má mầy gầy được đàn gà hơn hai chục con .Bã mừng nói Dì đừng vô lấy tiền nữa ,bã nói để thằng Lũ nuôi Út Đậu .Dì cũng

thấy phải . Ai dè ,lũ về ,đàn gà nữa chết nước ,nữa chết dịch . Heo bò vịt ngỗng cũng qua không khỏi . Lúa mới trổ đồng đồng nằm sấp lớp dưới bùn . Thấy mà xót , mà đau . Sao lũ lụt cứ kiếm mấy nơi nghèo để hành cho mặt kiếp ..

Thằng Lũì ngồi nghe mà bụng nóng xót . Nó có cảm giác như mình đang đứng ở giữa làng xóm tang thương . Nó tưởng tượng cảnh má nó xanh xao ,thất thần nhìn đàn gà nằm chết , nhìn mái nhà tróc nóc . Má nó một mình một thân ,trơ vợ ,thảm nảo ,đói nghèo .Rồi ai lợp giùm má nó mái nhà , ai giúp má nó chén gạo ,chén muối ? Ai an ủi má nó trong cơn hoạn nạn này . ?

Út Đậu dựa vào vai anh . Lời kể của Dì Tắm làm nó kinh hoàng . Nó sùi sụt khóc .

Thằng Lũì ghen ngào hỏi :

- Làm sao má còn đi hốt thuốc ?

Dì Tắm chắc lưỡi :

- Có cái lạ .Khi bị tan tành xí quách như vậy thì bã khoẻ ra , còn giúp hàng xóm gặt lúa , dọn vườn ,dựng sửa nhà cửa ..Chẳng hiểu ra làm sao nữa .À , má bây giờ cho hai đứa táng đường mía . Cất đi để dành ăn .

Thằng Lũì cầm táng đường còn dính vài cọng rơm nát . Táng đường màu nâu mật ,thơm mùi mía chín . Trước mắt nó hiện ra cánh đồng mía bạt ngàn . Má nó khuân những bó mía lớn chạy phẳng phẳng đến căn chòi nấu mật . Nơi đó ,mùi mật nấu , mùi mía tươi hòa trộn ,theo làn khói bốc lên lan tỏa khắp cánh đồng . Nó mặc độc cái quần cụt hở rốn ,miệng xước mía lia lia ,chân chạy theo má mót những cây mía nhỏ rơi rớt ,rồi bắt chước bó thành những bó nhỏ kéo về nhà .Hết một ngày làm việc , bao giờ má cũng mang về mấy táng đường còn nóng hổi ,những táng đường to bằng cái chén ,mặt trên láng bóng , mặt dưới tròn chén lấm tẩm tinh đường lẫn những cọng rơm lót . Nó háo hức cắn nhè nhè vào mép mỏng quanh tán đường tạo nên những dấu lõm nhỏ như chuột gặm . Cái mùi vị thơm ngon thuở đó nó chẳng bao giờ quên được .

- Đừng có lo . Trời cũng phải ngó lại chớ . Đã giáng thiên tai ,thì lấy đi bệnh tật . Sao cũng được miễn khoẻ là được rồi . Thôi ,Dì phải đi ..Có nhắn gì không ?

Thằng Lũì thở phào . Tán g đường báo cho nó biết là má nó đi ruộng mía trở lại ,có nghĩa đã khoẻ . Bác Giáo đã nói sức khoẻ quý hơn tất cả kia mà . Vậy là mừng . Nó đưa táng đường cho Út Đậu rồi cúi xuống gặm giường , cẩn thận moi cái gói ny lông đựng tiền ,đếm tới đếm lui, trao cho Dì Tắm .

- Dì đưa cái này cho má cháu . Nói má cháu đừng lo ,Út Đậu trong này cũng chịu khó làm việc lắm .

Dì Tắm xúc động nhìn hai anh em :

- Má tui bây vậy mà có phước . ..Út Đậu ráng ăn để mập ra . Hườn hườn Tết về thăm má mầy . Bã nhớ hai đứa lắm đó . Thằng Lũì mấy năm rồi chưa có về há ?

Hai anh em thằng Lũì vẫn ngồi im dù Dì Tắm đã ra đi từ lâu . Như vậy là hai anh em chẳng còn đồng nào .Lại bắt đầu dành dụm ,vừa gởi cho má , vừa cố sao dư chút tiền mua vé xe tàu về thăm nhà .Mãi một lúc sau ,thằng Lũì mới vỗ vai Út Đậu lập lại câu nói của Dì Tắm để an ủi em:

- Ba năm rồi anh Hai chưa ăn Tết ở nhà .Nhứt định , hể có tiền ,anh em mình về thăm má .

Út Đậu nhìn anh Hai . Nó chột bàng hoàng . Anh Hai nó đã ba năm chưa về nhà . Còn nó chỉ mới mấy tháng mà đã đòi hỏi . Nó nắm tay thằng Lũì lắc nhẹ :

- Anh Hai đừng lo nữa , Út chẳng đòi về đâu . Cứ để khi nào hườn hườn ...

Thằng Lũì cảm động nhìn em . Nó muốn nói với Út Đậu một điều gì đó ,đại khái như một câu hứa hẹn vui vẻ ,nhưng nó không mở lời được bởi cổ ngen cứng . Nó vò vò đầu Út Đậu một tay ,còn tay kia lén đưa lên chùi nhanh giòong nước mắt .

Chương 11

Những cơn mưa buổi sáng gội sạch đường xá và làm cho đất trời mát mẽ hơn một chút . Mảnh trăng non treo chênh chếch trên đỉnh trời trong vắt . Không biết có phải do thời tiết hay do chung cư bị cúp điện nên mọi người không muốn chôn mình trong bóng tối của căn phòng

mà đổ xô ra đường đông đảo . Các con đường nội bộ của chung cư tràn ngập người lớn ,trẻ con và ánh trắng . Lần đầu tiên sau ngàn ấy năm đi xa , thằng Lũ mới một lần nhìn thấy màu trắng sáng như trắng quê nhà .

Xe mì nằm giữa hai lô nhà chính có khoảng cách khá rộng và một khu vườn hoa nhỏ . Do đó toàn bộ xe mì như được soi bằng ánh đèn trời . Người ăn mì ngồi rải rác trên những bờ bao bồn hoa ,hoặc trên những chiếc ghế đẩu thấp vây quanh ba cái bàn gỗ đặt cạnh xe mì ,trên lề đường . Thằng Lũ và Út Đậu phải đi gõ rao mì như mọi ngày . Vì vậy thằng Lũ kiêm nhiệm luôn việc nấu mì ,còn lão Phình vui vẻ lai rai tán dóc với chủ xe cá viên hết hàng .

Tốp khách cuối cùng hình như ở đâu đến vì thằng Lũ không thấy quen mặt . Họ ăn vui vẻ rồi ồn ào kéo nhau đi . Thằng Lũ sai Út Đậu lấy nước đổ vào thùng nước lèo để đề phòng cháy thùng và thu dọn bát đũa . Trên bàn , có vật gì lấp lánh sáng dưới ánh trắng . Thằng Lũ nhặt lên . Một cái kính màu trắng .Có lẽ của người già trong bàn ăn hồi nãy . Một cái kính lão . Thằng Lũ nhìn quanh . Bóng tốp người ăn mì loáng thoáng đằng xa bên kia bồn hoa . Một cái kính lão . Tim thằng Lũ đập mạnh . “ Giá như bác mà sắm được cái kính lão thì đọc viết được ,lúc đó dạy cho thằng Út mấy hồi “ . Tay thằng Lũ run run ..Trong lòng nó xuất hiện một ước muốn .Và chính ước muốn ấy làm nó bối rối.Ngực nó như có hai dòng nước ,một nóng một lạnh thay nhau chạy khắp người . Phải trả lại cho họ thôi .Tiếng nói của giòng nước nóng .Nhưng họ đâu có biết và họ đã đi xa rồi .Tiếng nói lạnh lẽo khác chìm nó vào trong một khối mù mù ,u u ,làm tay chân nó cóng lại run rẩy . Nó nhìn quanh . Nhóm người ăn mì hồi nãy biến mất . Nó cố nhìn thật kỹ . Vẫn không thấy họ . Ngực nó dãn ra . Chỉ có đôi tay vẫn còn lạnh giá cầm chặt cái kính lão .

- Thôi dọn lên rồi về .

Tiếng lão Phình giục già . Thằng Lũ đút chiếc kính vào cái xô nhựa . Út Đậu chạy đến xếp mấy cái ghế . Từ lúc đó cho đến khi về đến nhà ,thằng Lũ không nói một tiếng nào .

Thằng Lũ gói cái kính trong một tờ giấy báo ,cất vào bọc đựng quần áo của nó . Hai ngày liên tục ,thằng Lũ vẫn chưa dám đem ra cho bác Giáo đeo thử .Cái cảm giác hồ thẹn và sợ bị phát hiện vì đã lấy của người chưa tan biến trong lòng nó . Nó cố gắng biện minh mình không lấy cắp và chỉ nhặt được tựa nhặt của rơi thôi . Nhưng hể đựng tới cái kính ,nó cảm thấy ray rức ,bất an khi nhớ lại ý định không tốt của mình lúc bắt gặp chiếc kính để quên trên cái bàn đêm hôm đó . Hơn ai hết nó biết nếu muốn ,nó có thể chạy tìm người chủ cái mắt kính ,nhưng nó đã không làm. ? Đến tận bây giờ ,lòng nó vẫn giằng co giữa hai ý nghĩ , chờ đợi người mất kính trở lại để trả cho họ hay đưa cho bác Giáo để bác có thể dạy chữ cho Út Đậu . Nhưng chừng nào nó chưa lấy chiếc kính ra khỏi cái bọc giấy, nỗi lo lắng , bức rức ,còn treo ở đâu đó và chưa quá lớn mạnh trong lòng nó.

Những người khách không trở lại . Thằng Lũ khi rảo qua các khung cửa sáng thường để ý xem có thấy dáng của những người khách ăn mì đêm hôm đó .Nhưng họ như ở xa đến . Độ hơn một tuần , nỗi lo âu xấu hổ của thằng Lũ tan biến dần . Lửa lúc sáng sớm ,nhà vắng ,chỉ còn chú Lành ngủ vùi ở giường bên kia ,thằng Lũ nói nhỏ với bác Giáo :

- Bác Giáo ơi ,bác đeo cái kính này thử .. coi có thấy chữ không ?

Út Đậu tròn mắt hỏi :

- Anh Hai mua kính hồi nào ? Tiền đâu anh Hai mua ?

Thằng Lũ làm như không nghe câu hỏi của Út Đậu . Nó nói với bác Giáo :

- Nếu bác đọc được . Bác dạy cho Út Đậu học nghe .

Út Đậu mừng đến nghẹn thở . Mắt nó mở to nhìn chăm chăm vào cái kính . Bác Giáo nắn nắn gọng kính rồi từ tốn đeo vào. Gương mặt bác rạng rỡ hẳn ra . Môi bác nở nụ cười . Út Đậu nóng ruột hỏi :

- Bác,bác có thấy không ?

Bác Giáo xoa bàn tay nhìn , gật đầu :

- Trời ơi ,rõ. Bao nhiêu năm bác mới thấy rõ chỉ tay của mình .Đâu,đưa cho bác cái gì để đọc thử ...

Út Đậu nhanh nhẩu lấy một cuốn truyện tranh đưa cho bác Giáo rồi chăm chú nhìn chờ đợi .Bác Giáo lật từng trang một ,chậm rãi ,từ tốn .

- Sao? Bác có thấy chữ ?

- Đây là cuốn truyện tranh tựa đề là “ Đường dẫn đến khung thành ...”

Thằng Lũì vỗ tay :

- Bác thấy chữ rồi . Bác dạy cho Út Đậu đọc sách đi bác . Dạy liền liền nhe bác .

Bác Giáo lấy cái kính ra rồi lại đeo vào .

- Ừ ,bác hứa .Nhứt định chừng một tháng là Út Đậu thuộc hết mặt chữ . Cha, đây là kính lão mà cũng là kính hai tròng .Xa cũng thấy mà gần cũng thấy . Không dè chỉ vì không có cái kính mà bác giống người mù . Nè ,kính này mắc tiền đó . Làm sao mà cháu có đủ tiền để mua? Làm sao mà cái kính này lại đúng y chang độ mắt của bác ?

Thằng Lũì làm thỉnh . Bác Giáo cau mày :

- Không làm bậy đó chứ ? Bộ trúng số hả ? Nếu là thằng Nhẫn thì bác nghi ,nhưng mày thì không . Trúng số phải không ?

Út Đậu chen vô :

- Anh Hai trúng số mà không nói . Xấu nghe..

Thằng Lũì ậm ừ nói cho qua :

- Đồ cũ mà .

Út Đậu vui hết xiết ,cười nói tía lía . Nó sốt sắng lấy quyển vở hồi học chú Ngô ,hỏi bác Giáo từng chữ .. Bác Giáo thì như người đờ đẫn vì lâu không được đọc ,nên lục lọi mấy tờ báo cũ gói quần áo ,kể cả mảnh báo gói kiếng ,vừa trả lời Út Đậu vừa chăm chú đọc say sưa .

Thằng Lũì rút ra ngạch cửa ngồi nhặt rau giá ngắt Út Đậu và bác Giáo . Cả hai đang hạnh phúc . Gương mặt một già một trẻ rạng rỡ như được tiếp thêm sức sống .Thằng Lũì cảm thấy nhẹ lòng .Dù sao Út Đậu cũng đã vui và hy vọng trở lại . Thằng Lũì bắt đầu nghĩ tới ngày mai ,tới những ước mơ nhỏ nhoi của hai anh em nó .

Sau buổi học đầu tiên ,bác Giáo gói cái kính vào trong một cái khăn nhỏ đưa cho thằng Lũì nói :

- Cái kính nầy là của cháu mua . Bác chỉ dùng nó để dạy cho Út Đậu . Hết giờ dạy,cái kính là của cháu . Cháu cất kỹ . Kính tốt lắm đó .

Thằng Lũì bối rối đẩy cái kính cho bác Giáo :

- Thôi ,cháu có đeo được đâu . Bác cứ giữ nó để đi ra ngoài ,thối kèn . Có cái kính bác bảnh lắm đó .

Bác Giáo cười :

- Bảnh thì làm sao thối kèn kiếm ăn được . Bác nói đùa đó . Của cháu cháu giữ như vậy là công bằng . Nếu không bác lại mang tiếng là dụ khị trẻ con .

- Thì coi như bác giữ dùm tụi cháu mà ...

Bác Giáo cương quyết :

- Cháu cứ cất .Mỗi ngày bác đọc được sách báo một lúc cũng hả bụng lắm rồi . Cứ cất đi . Khi nào bác có đủ tiền ,bác sẽ mua lại của cháu ...Không lâu đâu ..

Thằng Lũì đành đem cái kính cất ở đầu giường sau khi dặn dò Út Đậu .

Học được mấy buổi ,Út Đậu vui vẻ như xưa . Trên đường đẩy xe mì tới chỗ bán ,thằng Lũì cười hỏi em :

- Bữa ni Út rao mì lô nhà Mi Mi ở nhe .

Út Đậu bậm môi lắc đầu :

- Không . Khi nào Út đọc được sách ,Út mới tới . Anh hai chứ có mà biểu Út đi phía đó .Thằng Lũì nghĩ thầm :

- Cũng phải . Nếu là mình ,mình cũng vậy thôi .

Nghĩ thế nó vui vẻ nhip hai thanh sắt gỗ dồn dập . Quanh một vòng mấy lô ,nó quyết định lên lầu một . Có thể nó sẽ báo cho Mi mi biết Út Đậu đang học để Mimi khỏi thắc mắc và nhất là chứng tỏ cho cô bé biết Út Đậu đã cố gắng nhiều để không trở thành một người bạn khoác lác của Mi Mi .

Cánh cửa sổ nhà Mi mi vẫn mở rộng như mọi ngày . Nhưng không có cô bé ngồi bên chiếc bàn như mọi lần . Thằng Lũì nhip mạnh tay . Tiếng chân người tắt tã đi lên .Mẹ của Mi Mi neho mắt nhìn ra ngoài . Thấy thằng Lũì ,bà lau tay vào cái tạp dề nói :

- Bữa nay em nó đi vắng ,không kêu mì . Thôi để bữa khác nghe cháu .

Thằng Lũì tần ngần một giây rồi bước đi . Chợt có tiếng kêu của mẹ Mi Mi :

- Ở ,cháu .. cho bác hỏi thăm chút .

Thằng Lũì quay trở lui .

- Bác nhờ cháu chuyện này .. Cháu có thấy cái kính lão gong màu vàng , bỏ quên ở xe mì không ? Ông Nội của Mi Mi về chơi, đi loanh quanh hồng biết bỏ quên cái kính đâu mất . Hỏi nhiều nơi rồi nhưng chưa tìm được . Nhớ lại tuần trước ,mấy chú em dắt ông đi ăn mì gõ . Bữa đó cúp điện ,hồng biết có làm rơi không ?

Thằng Lũi sừng người .Trong cơn thần thốt nó ập ứng chối :

- Dạ ,không thấy ,đâu có thấy cái gì .

Trả lời xong ,nó lại càng luống cuống,mặt mày tái xanh như người phạm tội bị bắt quả tang . Nhưng sự xấu hổ , mặc cảm phạm tội chẳng nhằm nhò gì so với nỗi kinh hoàng khi nó quay người và bắt gặp một đôi mắt ở phía sau lưng mình . Út Đậu đang đứng ở đầu cầu thang, đã nghe hết câu nói của mẹ Mi Mi , và tất nhiên đã hiểu mọi chuyện .

Thằng Lũi chưa kịp lên tiếng Út Đậu đã quay ngoắt người chạy xuống . Tiếng chân thình thịch vang vang trong dãy hành lang như những lời ầm ức trách móc. Thằng Lũi bủn rủn hai chân , nó đi được mấy bậc thang là ngồi phịch xuống dưới gánh nặng của nỗi lo lắng , sợ hãi, hối hận ,xấu hổ lẫn lộn . Đến giây phút này nó mới thấy mình đã làm một việc đáng hổ thẹn . Tại sao cái kính đó lại là của người nhà Mi mi . Và tại sao nó lại nhẹ lòng nhẹ dạ nổi bưng tham lam như vậy . Những tưởng cái kính lão sẽ mang niềm vui cho Út Đậu ,không dè trái lại, đẩy nó và Út Đậu vào hoàn cảnh khó xử . Rồi nếu biết được ,Mi Mi sẽ khinh bỉ anh em nó đến chừng nào .Lần này sự việc còn tệ hơn chuyện Út Đậu nói dối là biết chữ . Nó phải làm gì đây để chuộc lại những lỗi lầm ấy ?

Nhưng thằng Lũi không có thời gian để suy nghĩ . Tiếng lão Phình kêu ong óng ở phía dưới . Nó đứng dậy ,thất thểu ,tay gõ nhịp hai thanh sắt nhỏ mà chẳng khác nào đang cầm hai cái búa tạ .

Chương 12

Ba ngày nay ,sáng nào cũng vậy . Út Đậu không học chữ mà bỏ đi đâu mất .Cho đến khi bác Giáo chống gậy cọc cọc ra khỏi nhà mới thấy Út Đậu quay về .Thằng Lũi vẫn đem cái kính ra đặt trên quyển tập . Bác Giáo cần nhần :

- Cái thằng ham chơi . Tự nhiên bỏ học . Thằng Lũi đi kiểm em thử xem . Bác còn phải đi công viên thối kèn sớm .Chút trưa ,người vắng ,đôi khi có mưa .

Thằng Lũi lòng khấp cũng chẳng tìm được em . Nó biết Út Đậu giận không muốn học .Tìm ra Út Đậu chưa chắc Út Đậu đã chịu về . Vì vậy qua ngày hôm sau nó chỉ buồn rầu ngồi vừa lật rau vừa ngóng nhìn vô vọng ra ngoài .

Đã vậy ,lúc về ,Út Đậu chẳng thềm nói với anh lời nào . Nó quẳng cái kính sang một bên , dúm quyển tập xuống chiếu và dẹp hết những cuốn truyện ,gói vào một bọc ny lông ,rồi cột giây thun chằng chịt . Nó làm việc đó với đôi môi bặm chặc , đôi tay lật bật như muốn đồ hết cơn giận tức lên gói sách .

Thằng Lũi muốn nói vài câu với em ,nhưng không tài nào mở miệng .Nó nhớ lại những lời mình thủ thủ răn dạy em ,nào là đừng bắt chước thằng Nhẫn , đừng như lão Tư Tẩu , đừng giống đám con nít nhà này nhà nọ . Nó không muốn Út Đậu thâm nhiễm những thói hư tật xấu của đám trẻ bụi đời . Nó nhớ tới lời căn dặn của má là đi học cách làm ăn chớ không phải đi học những điều xấu xa ...Vậy mà giờ đây nó không thể bảo ban được em nữa . Liệu nay mai , khi Út Đậu lớn thêm vài tuổi , quen thuộc các ngõ ngách trong thành phố , quen thuộc với cuộc sống mới , Út Đậu có bỏ anh Hai ,quên lời má dặn không ? Nếu xảy ra điều đó ,trước tiên lỗi là ở nó ,đúng là lỗi ở nó .

Lo lắng , sợ hãi trước viễn cảnh đó , thằng Lũi không nén nổi lòng . Nó khóc nức lên thành tiếng . Bác Giáo đang sửa soạn ra đi ,nghe tiếng khóc dừng lại . Mấy hôm nay ,không thấy Út Đậu học , bác đã sinh nghi . Thằng nhỏ đang siêng năng như vậy mà . Nhưng bác chưa thể đoán ra chuyện gì .

- Lũi khóc đó phải không ? Có chuyện chi vậy ? Vì út Đậu hả ?

Thằng Lũ không dần được nữa . Nó nức nở kể lại mọi chuyện cho bác Giáo .

- Bây chừ ,cháu thiệt chẳng biết làm gì . Bác giúp cháu với ..

Bác Giáo thở dài .Té ra là như vậy.Út Đậu còn nhỏ,làm sao hiểu hết mọi chuyện . Thằng Lũ cũng vậy ,ba năm phiêu bạt kiếm sống mà còn chân chất như thằng Lũ là điều may mắn . Có những đứa trẻ khi ra đời ,bị chà đạp ,bị đối xử thô bạo,bị hành hạ ,bị dạy toàn cái xấu xa ,thì chỉ cần một năm đã trở nên chai sạn trở lìa rồi . Vì vậy , bác rất thương hai anh em thằng Lũ . Bác hiểu ,nếu không qua khỏi cơn sốc này biết đâu vì thất vọng , hai anh em nó sẽ trở thành con người khác .

Bác Giáo thận trọng đặt cây kèn xuống giường chờ đợi . Bác đã thấy cái bóng nhỏ nhoi của Út Đậu trước cửa . Nó tưởng bác đã đi rồi .

- Út Đậu .

Không thể quay đi được ,Út Đậu lăm lè bước vô .Bác Giáo nói tiếp :

- Bác đã biết chuyện rồi .

Út Đậu cộc lốc :

- Cháu không học đâu .

Thằng Lũ lấp bắp :

- Út à , anh Hai vì muốn Út vui ,được học mà ..

Út Đậu ném lên người thằng Lũ cái nhìn oán hận . Nước mắt tức tối trào ra .

Bác Giáo nhẹ nhàng :

- Hai anh em ngồi xuống đó ,để bác nói lỗi phải cho mà nghe .Mà bác nói chuyện đời xưa thôi .”Có một gia đình gồm hai vợ chồng trẻ ,một đứa con 3 tuổi ở cùng với người cha già nua ,bệnh tật . Không bữa cơm nào mà người cha không làm bể chén đĩa đánh đổ cả cơm canh ra sàn nhà . Quá bức mình , người con trai cùng vợ đập một cái sọ dừa làm bát và để ông cụ ăn dưới đất . Một hôm ở đồng về ,người chồng thấy đứa con ba tuổi đang ráng sức đập bể cái sọ dừa . Vui miệng , anh ta ngồi xuống nựng con hỏi :

- Con đang làm gì đó .

Đứa con nói :

- Con làm cái bát để khi nào cha già như nội ,cha ăn .”

Đó , cái tật bắt chước làm cho con người khôn ra nhưng cũng làm cho con người hư đi . Bắt chước cái tốt thì sẽ thành người tốt . Bắt chước cái xấu sẽ trở thành người xấu . Vì vậy làm người ,nhứt là làm người lớn phải biết nhìn trước nhìn sau ,đừng làm gương xấu cho con trẻ ,cho em út ...

Thằng Lũ nghẹn ngào :

- Cháu hiểu rồi . Cháu thiệt bụng không muốn lấy cái kính đó ..Cháu thiệt bụng mà ...

- Nhưng cháu vẫn lấy ..

Út Đậu hậm hực hót ngang :

- Aùnh nè lấy cái kính của ông Nội Mi Mi ,bạn của cháu .

- Anh Hai đâu có dè ..

Bác Giáo chen vào :

- Út Đậu nè . Từ hồi con vô đây , có khi nào anh Hai bỏ con không ?

Út Đậu nói nhỏ :

- Dạ không .

- Anh Hai thương con lắm mà . Bác cũng biết vậy . Anh Hai con chịu cực và muốn cho con vui , biết chữ biết đọc cho bằng bạn bằng bè . Anh Hai con lấy cái kiềng như vậy là không phải ,nhưng suy cho cùng ,do quá thương con mà thôi .

Út Đậu làm thinh

- Cho nên út Đậu không được hỗn với anh . Vả lại chuyện chẳng đáng gì . Là do người ta bỏ quên . Mình biết ai mà trả .Giờ biết người mất , đem trả lại cho họ . Có vậy thôi mà hai anh em bày làm bác mệt,khô cả họng .

Thằng Lũ há miệng . Trời đất ,chuyện dễ ợt như vậy mà nó chẳng nghĩ ra . Thở cái phào , lòng nó nhẹ nhàng . Út Đậu cũng vậy ,nhưng lòng Út Đậu vẫn không vui được . Cái kính đem trả có nghĩa là từ nay ,việc học của nó cũng chấm hết . Tiếng bác Giáo nói khi ra đến cửa :

- Bác mà trúng số sẽ mua ngay một cái kính lão ..

Chương 13

Thằng Lũ cầm cái kính ,hồi hộp bước lên lầu một . Nó đã chuẩn bị những câu nói chống chế ra sao để mẹ của Mi mi không nghi ngờ . Tuy vậy cảm giác xấu hổ vẫn chưa hết . Không có mặt Út Đậu nó đã thú thiệt với Bác Giáo là lúc thấy cái kính bỏ quên ,nó đã có ý định muốn lấy . Bác Giáo chỉ nói :

- Thôi , không sợ trẻ biết lỗi sửa lỗi , chỉ sợ đứa có lỗi mà không dám nhận hoặc nhận mà không dám sửa . Cứ mạnh dạn trả trả cho người ta . Của mồ hôi nước mắt do chính mình làm ra mới quý cháu à .

Được giúp thêm sức mạnh thằng Lũ mạnh bạo lên cầu thang .Nhưng mới lưng chừng nó lại sợ hãi muốn thụt lùi .

Có tiếng gõ mì nhẹ nhàng sau lưng . Thằng Lũ quay lại . Út Đậu tay gõ mì mắt nhìn anh chờ đợi .Thấy Út Đậu , tự nhiên thằng Lũ không còn ý định tránh né nữa . Nó bước lên mạnh bạo .Chợt một ý nghĩ thoáng qua ,nó ngoắc Út Đậu .

- Út ,hai anh em mình cùng lên .. Mi Mi gặp Út chắc vui lắm .

Út Đậu chần chừ . Nửa muốn lên gặp lại bạn ,nửa ngại ngần mặc cảm . Thằng Lũ năn nỉ :

- Út , mình đưa cái rồi đi liền . Bữa hôm Mi mi hỏi thăm Út đó . Mà biết đâu Mi mi đi chơi chưa về .. Nghe .

Thằng Lũ trở ngược xuống kéo tay Út Đậu .

Hai anh em chậm chậm bước từng bậc cầu thang . Cánh cửa sổ không mở rộng như mọi lần ,nhưng bên trong đèn vẫn sáng ấm . Thằng Lũ đưa tay gõ nhẹ . Đến lần gõ thứ hai , mới có tiếng chân người bước ra . Cánh cửa chính mở toang .Làn ánh sáng quen thuộc tràn ra . Mẹ Mi Mi nhìn hai đứa dò hỏi .Thằng Lũ vội vàng đưa cái kính ra nói nhanh :

- Cô ơi , có phải cái kính này không ?

Người đàn bà chậm chạp đỡ lấy cái kính nhưng không mở ra ,chỉ gượng cười nói :

- Cám ơn hai cháu . Hai cháu tốt lắm . Để cô gửi cho ông cụ .Cụ sẽ mừng lắm đây . Có mua cặp kính mới rồi nhưng hình như ông cụ không thấy dễ chịu bằng .

Thấy Út Đậu và thằng Lũ còn tần ngần nhìn quanh quất ,như hiểu ra ,bà nói :

- À , Mi mi đi chữa bệnh .Đi theo ông nội và mấy cô . Bên nước ngoài có nhiều phương tiện hơn .

Út Đậu tròn mắt ấp úng :

- Mi mi bị bệnh . Cháu mới thấy bạn ấy còn khoẻ mà .

Mẹ Mi Mi cười buồn :

- Ừ Mi mi vẫn khoẻ ,nhưng nó bị sốt bại liệt lúc nhỏ đâu có đi được . Cháu không biết sao ? . Mi Mi đâu có rời cái bàn . Suốt ngày làm bạn với búp bê và mấy cuốn sách . Tội nghiệp,em nó thêm được chạy nhảy ,nô đùa và kết bạn bè ,nhưng đành chôn chân một chỗ . Vì vậy nó quý cháu Đậu lắm . Nó nói bạn Đậu kể chuyện ở quê hay ,như trong sách mà có điểm lạ hơn ,dễ tin hơn . Hôm nào cháu không ghé lại ,nó buồn lắm .Nó cố ăn mì bỏ cơm để có có cho cháu đứng lại nói chuyện với nó .Bác biết ăn mì hoài cũng không tốt ,nhưng hể việc gì làm Mi Mi vui là bác bằng lòng .

Út Đậu sụt sùi :

- Từ nay ,Mi mi khỏi phải ăn mì , cháu cũng đứng chơi .

Mẹ Mi mi vỗ nhẹ vào vai Út Đậu :

- Nghe nói Út cũng biết đọc biết viết rồi phải không ? Mi Mi gởi tặng cháu chồng truyện trên bàn đó . Cháu cầm về đọc ,giữ cho cẩn thận .

Út Đậu nhìn lên chồng sách truyện của Mi Mi ngẹn ngào :

- Bác ơi, cháu chưa được đi học . Cháu đã nói dối với Mi Mi . Nhưng thiệt bụng cháu rất muốn học ,muốn biết đọc như Mi Mi ..Cháu nhút nhát sẽ tìm cách học để khỏi mang tiếng nói láo ,nói xạo với Mi Mi...Bác nói với Mi Mi như vậy giùm cháu

- Ừ , vì tật bệnh nên Mi mi phải cố gắng rất nhiều mới học được . Đôi khi nó nản bỏ học ,bỏ ăn,bác phải khuyên mãi .Dạo sau này ,có Út Đậu trò chuyện , Mi Mi khoẻ ra , ăn được và vui vẻ

nên sức khoẻ tốt hơn ... Các cháu vậy mà có phước . Thân thể toàn vẹn . Cố gắng tìm cách học .. Khổ nghèo cũng phải học nghe các cháu .

Đưa tay chùi nước mắt ,bà nói tiếp :

- Thôi ,các cháu đi bán hàng nhé . Tối nay bác qua bên với Mi Mi . Khi nào lành bệnh , mẹ con bác lại về . Hy vọng lúc đó Út Đậu đọc trơn tru hết mấy cuốn truyện này .

Mẹ Mi Mi ấn vào tay Út Đậu chồng sách cao nghệu . Cánh cửa khép lại . Hai anh em chia nhau ôm chồng sách ,đi dọc theo khu hành lang tối mờ mờ . Thăng Lũi thăm thì

- Sao gặp hoài mà mình không biết Mi Mi bệnh hà ? Tội nghiệp ..

Không có tiếng trả lời ,chỉ nghe tiếng hít mũi sồn sột của Út Đậu . Tự dưng mắt nó cũng cay xè .

Chương 14

Mùa mưa đã chấm dứt từ lâu . Khu xóm khô ráo ,nhưng đổi lại ,bụi bặm ,rác rưởi cộng với cái nóng hừng hực khiến chẳng ai ngủ được lâu . Đêm do vậy càng ngắn ,người dân khu tạm cư lang thang ngoài đường nhiều hơn ở nhà trọ . Thăng Phiền khoe ngủ sáng đêm trong công viên mà không bị bảo vệ đuổi ,mát thiệt mát nhưng chỉ tội muỗi . Chú Bốn nói ngủ luôn trên chiếu dấm bóp ở bến xe ,gió lồng lộng ,có hôm được bác tài tốt bụng mắc cho cái võng ,ngủ say như chết . Chú Lành công nhận ngủ gà gật trên xe dựa gốc cây dọc đường còn mát hơn ở nhà ,chỉ tội sợ bọn trăn lột nên phải về nhà chịu nóng .

Rồi thời tiết đột ngột dịu lại .Trời vẫn khô ráo đầy nắng nhưng là cái nắng vàng tươi dịu dàng như mật non .Mọi người bắt đầu nói đến Tết ,đến quê nhà . Lạ lùng thật ,cả năm quần quật ,ít ai nói đến chuyện nhớ nhà ,nhớ quê ,vậy mà cứ đến những ngày tắt bật nhất ,nhiều công việc nhất thì bao nhiêu nỗi nhớ mong cứ nhắc đi nhắc lại hằng ngày . Hình như ai cũng nói về quê hương ,gia đình để lấy sức mà làm việc ,để cố gắng vớt vát những đồng tiền lãi ,tiền công hầu thực hiện điều mong ước của mình .

Cả lão Phình khi rảnh tay cũng bàn vài câu với thăng Lũi :

-Tết ni chịu khó bán kiếm tiền mua bánh mứt ,lạp xưởng gửi về nhà gọi là có Tết . Thời buổi chi mà làm ăn khó khăn quá,cái chi cũng mắc trong khi tiền kiếm không ra .

Thăng Lũi ngạc nhiên :

- Chú không về quê ?

- Aên nhờ ba ngày Tết . Về làm chi ,năm ngoái về rồi . Tao gửi tiền ra ngoái cúng ông bà .Nghĩ cũng buồn ,nhưng ăn Tết xa nhà riết rồi cũng quen .

Chỉ mấy câu mà anh em thăng Lũi chợt nhớ nhà quay quắt . Út Đậu nói nhỏ với anh :

- Tết ni ,má ở ngoái có một mình . Nếu má làm bánh ổ cúng ,chắc phải nhờ bên bác Năm xay bột ?.

Thăng Lũi nhói lòng . Bỗng dưng nó tha thiết được trở về nhà ,được ôm lưng má ,được má sai đi xay bột ,được ngồi cạnh nồi bánh ổ , được ăn chén cơm nóng và tô chè đậu ván nấu bằng đường mía ngọt lịm . ..Nó buột miệng :

- Tết ,mình về thăm má ..

Út Đậu reo lên :

- Được không anh Hai . ?

Thăng Lũi không dám gật đầu chỉ cười cười . Út Đậu lại nuôi hy vọng ,nhưng lần này nó dè dặt hơn:

- Đi về thăm nhà thì đâu đủ tiền mua kính lão ..?

Thăng Lũi lặng thinh .Té ra Út Đậu vẫn còn nhớ đến việc học . Bất giác thăng Lũi nhìn về phía căn nhà của Mi mi ở lầu một . Không một ánh đèn ở đó . Mà cũng phải thôi , đi xa chữa bệnh rất lâu lã . Thăng Lũi tìm cách yên lòng em :

- Về rồi ,vô làm để dành lại . Còn lâu Mi Mi mới về mà .

Út Đậu bâng khuâng nhìn quanh . Hương vị Tết đã lẫn quẩn trong mọi nhà qua mùi sơn ,mùi

vội và cả hương thơm của những hoa kiểng công viên .Trong thời gian này ,nổi nhớ nhà như lần át hết tất cả mọi thứ . Những hình ảnh nhỏ nhất nhất ,bình thường nhất như mót củi , lượm phân trâu , trèo cau ,hái ổi sao cứ hiển hiện trong đầu nó rõ mồn một . Rồi những hương vị nữa ,mùi mía ,mùi mật ,mùi khói phân hun ,rơm rạ ,đất đồng cứ thoảng qua ,thoảng qua , mơ hồ đâu đó . Tay gỏ mì mà lòng nó từng chấp nhớ ,từng chấp mong . Giả như được đánh đổi tất cả để được về nhà ,kể cả việc học hẳn nó cũng không do dự .

Thằng Lũi cứng cáp hơn . Đã ba năm rồi nó chưa được về quê . Năm đầu tiên nó háo hức cầm xấp tiền tưởng là mình sẽ ra xe bay về nhà .Nhưng khi Dì Tắm xuất hiện . Niềm hy vọng tiêu tán ,chỉ được nụ cười và lời khen an ủi của Dì :

- Có chút tiền này , má và em mầy có được chén cơm cúng ông bà . Chắc bã mừng lắm . Thôi ráng nghe cháu , nhà nghèo . Ba ngày Tết qua mau mà . Có hiếu trời Phật không nỡ quên đâu .

Những năm sau , nó biết là mình chưa thể về được nhà khi số tiền ít ỏi chỉ đủ để má nó đắp đổi và chữa bệnh . Nhớ thì có nhớ nhưng nỗi mong ngóng của nó không quá ray rức như Út Đậu . Nhìn đôi mắt đau đáu của Út Đậu dõi qua cảnh sửa soạn Tết của nhà người , thằng Lũi thương quá . Nó gỏ dồn dập đôi thanh sắt mỏng như muốn giục giã mình hãy cố lên ,cố lên ,bán nhiều ,có được nhiều tiền ,đủ để đưa hai anh em quay trở về quê .

Hình như trời Phật cũng thương sao đó mà xe mì dặt hàng bán không kịp . Hầu như bán suốt đêm ngày . Lão Phình nhận luôn hai thùng nước lèo bán hai ca ,. Mới 11 giờ trưa xe mì đã ra khỏi ngõ ,đến hai ba giờ đêm ,mới trở về nhà . Út Đậu phụ anh vừa đẩy xe vừa ngủ gà ngủ gật . Thằng Lũi động viên em :

- Mình ráng út há . Bác Phình hứa cho thêm tiền,chắc Tết ni về được nhà rồi .

- Có đủ tiền không anh Hai ?

- Anh Hai nghĩ là đủ . Tiền gửi má với tiền xe . Để anh hỏi kỹ tiền xe rồi mình tính ..

Chỉ có vậy thôi mà Út Đậu tỉnh như sáo sậu . Nó xoay quanh nhìn ngang nhìn ngửa ,nhìn những cửa hàng bánh mứt ngon ngọt ,những cửa hàng quần áo đẹp đẽ , nhìn bằng ánh mắt vui vẻ nhưng không thềm muốn ,bởi hiện tại , đầu nó chỉ ngóng về một nỗi ước ao duy nhất là được về nhà .

Trong nhà trọ chỉ một mình chú Lành là sửa soạn về quê . Về quê nhưng sao thấy chú không vui mà có vẻ buồn buồn . Buổi sáng , chú dậy thiệt sớm ,thu xếp đồ đạc . Cũng chẳng có gì ngoài gói quần áo và một gói lạp xưởng ,một gói mứt gừng . Thằng Phình rủ :

- Chú Lành về làm chi . Đây đâu có ai về . Mình cùng ăn giao thừa ..

Chú Lành cười buồn :

- Thì chú đâu muốn về . Về mà túi không tiền thì nhục lắm .Nhưng ở đây buôn bán gì được . Ai ăn bánh chưng bánh giò ngày tết . Vả lại , chú Ngô ngoài ấy nhắc chú giúp một tay sửa lại cái nhà nát cho bố mẹ ăn Tết đỡ rét .

Út Đậu hỏi :

- Chú Lành đi xe lửa ?

- Nhảy tàu . Tiền đâu mà mua vé .

- Dao này họ soát vé kỹ lắm .

- Liều thôi . Ngày Tết đông người ,mánh lới một chút cũng lọt . Bằng không thì đành vậy ..

Thằng Lũi le lưỡi không dám ,dù biết có rất nhiều người vào ra mà không tốn một xu nhỏ tiền tàu . Chú Lành đi rồi tự nhiên lòng nó cũng thấy nôn nao kỳ lạ . Đêm nào ,hai anh em cũng đếm đi đếm lại số tiền có được . Lão Phình chỉ phát cho chúng tiền cơm , tiền uống nước ,còn tiền lương ,tháng tết nào lão cũng giữ lại ,đợi khi Dì Tắm vô thì đưa .

-Để cho má mầy thấy tao không có kéo kiết xấu xa với người làm như thiên hạ . Với lại , đi suốt ngày ,tụi nó rình chôm hết tiền thì má bầy oán tao .

Lão Phình muốn khoe với người làng xóm món tiền thưởng tết lão dành cho “nhân viên “ của mình .Nhưng thằng Lũi thấy tiện lợi ,đỡ cấp cùm giữ . Vả lại ,chưa năm nào lão Phình thiếu nợ tiền công .

Út Đậu ngày nào cũng hỏi dò :

- Đủ tiền chưa anh Hai ?

Dì Tắm đến hẹn lại lên . Út Đậu hỏi tới tấp :

- Dì Tắm,má còn hết bệnh chưa ? Gần tết rồi,má con có nói gì không ? Dì nói với má Tết này tụi con về .

Dì Tấm rầu rĩ :

- Thiệt hông đó ? Má mày bình lại cả tháng nay. Hồi rằm tưởng bã chịu không thấu chớ .May mà qua được . Về ăn Tết hả ? Thôi , tiền tàu xe mắc lắm . Để tiền đó cho má tụi bây hết thuốc , sửa lại cái nhà . Lốc tốc mái tới giờ còn che tạm .

Út Đậu mắt đỏ hoe :

- Má bình lại . Có sao không Dì ? Má có nhắc con không ? Con nhớ nhà , nhớ má quá muốn về .

Dì Tấm bùi ngùi :

- Ừ thì nhớ . Nhưng mình nghèo , tính chuyện nghèo . Đợi đôi ba năm . Ráng dành dụm . Má mày không sao đâu . Còn bà con chòm xóm mà . Hể có tiền bốc thuốc là bã khỏe ra thôi .

- Nhưng anh Hai nói nếu đủ tiền ảnh dắt con về . Về một ngày cũng được .

Dì Tấm chắc lưỡi :

- Tết trống hơ trống hoác có chi mà về . Nghe lời Dì , nếu có tiền đưa thêm đây cho má mày mua mấy thang thuốc . Còn có nhớ nhà chịu khó để bụng , con à .

Dì Tấm thở dài đi ra sau khi cho hai đứa một đòn bánh tét . Út Đậu nước mắt chảy quanh nhìn theo . Thăng Lũ muốn nói gì đó với em nhưng miệng nó như nghẹn . Đúng là nó biết về nhà là một chuyện xa xỉ đối với hai anh em nó và cả với má nó . Nhưng vì thương em và cũng vì nỗi ước mơ cháy bỏng dồn nén bao năm nay khiến nó không thể nói không với Út Đậu .

Út Đậu mếu máo :

- Má có sao không anh Hai ? Em muốn về nhà ..

Thăng Lũ đáp chắc nịch :

- Đủ tiền xe là mình về mà . Đủ sớm về sớm ...

Chương 15

Út Đậu chưa kịp rửa mặt đã phải sà vào nhặt rau giá với anh . Bán đến hai suất nước lèo nên đồng rau giá cũng gấp đôi ngày thường . Chưa ngủ được bao nhiêu lão Phình đã gọi giật giọng . Mặc dù còn buồn ngủ nhưng Thăng Lũ phải choàng dậy , rửa qua quýt chút nước cho tỉnh ngủ là bắt tay vô làm việc liền . Thấy Út Đậu ngủ say quá , Thăng Lũ không nỡ đánh thức em . Nhưng lộp Phình đâu bỏ qua . Đi vô đi ra vài lần thấy Út Đậu còn nằm trên giường , lão nói to :

- Thăng Lũ thức Út Đậu dậy làm phụ chớ . Một mình mày đến tối cũng không xong đâu . Lẹ lên .

Tiếng nói oang oang của lão Phình không những đánh thức Út Đậu mà cả phòng . Thăng Phiên trở mình càu nhàu . Còn Út Đậu cả sợ , giật mình ngồi bật dậy , dụi mắt

- Lặt rau đi ..

Út Đậu sà người ngồi xuống cạnh anh lặng lẽ làm việc . Đợi lão Phình đi ra ngoài , Thăng Lũ mới nói nhỏ :

- Út còn muốn ngủ nữa thì dựa vô thành giường , nhắm mắt một chút . Khi mô tỉnh hẳn thì làm ..

Út Đậu dụi mắt nhe răng cười :

- Út tỉnh rồi , chỉ tiếc ...

- Tiếc cái gì ?

- Út đang nằm chiêm bao thấy má vô thăm anh hai với em . Má đưa cho em ổ bánh ổ thơm ơ là thơm , chưa kịp ăn thì chú Phình kêu dậy . Chậm một chút là Út được ăn bánh rồi ..

Thăng Lũ cười :

- Ừøa , bây chừ má mà vô thăm mình thì thiệt sướng hết biết ..

Câu nói đọng lại nửa chừng , miệng nó há hốc , nắm rau trên tay rút xuống hồi nào không hay . Út Đậu ngạc nhiên nhìn Thăng Lũ hỏi :

- Anh hai , anh hai , anh bình hả ?

Nhưng Thăng Lũ không thể trả lời , mắt nó nhìn dán vào bóng một người đàn bà mặc bộ đồ bà ba đen , tay xách cái túi lát , đội nón lá , đang đứng hỏi gì đó với chú Bốn .

Út Đậu nhìn theo ánh mắt thẳng Lũì . Nó thấy người đàn bà .liền vùng đứng dậy hét to lên sung sướng :

- Má ,má ,con đây .

Thẳng Lũì lúc bấy giờ như được mở miệng . Nó cũng nháo nhào đứng lên vừa kêu vừa chạy ra cửa :

- Má ,má ...

Người đàn bà ngơ ngàng quay lại . Út Đậu và thẳng Lũì đứng sững và những tiếng kêu chột tắt . Út Đậu dựa vào cánh cửa . Thẳng Lũì há hốc mồm ,ngượng ngịu nhìn người đàn bà mà nó lầm tưởng là má .

- Mẹ .

Một tiếng kêu to hơn ,khàn khàn đầy nước mắt vang lên sau lưng hai anh em thẳng Lũì . Người đàn bà miệng méo xệch ,mặt rần rụa nước mắt chạy bổ vào nhà :

- Phỉ ,Phỉ ..Con đó hả ...

Thằng Phiền đứng như trời trồng ,mặt nhợt nhạt tựa bị trúng gió sắp xỉu ,mặc cho người đàn bà ôm nó ,nắn tay nắn vai ,khóc kể .

- Mẹ tưởng tới chết cũng không gặp được con ..Hể nghe ai nói có gặp con chỗ nào là mẹ lặn lội tới chỗ đó . Mà sao con cứng lòng cứng dạ như vậy chớ ? Con không thương ba thương mẹ sao ? May mà phước đức ông bà giun rũi có người thấy con ở trong này ..Mẹ mất hết ba ngày mới tới đây .Lại nghe nói không có ai tên Phỉ hết ...

Thằng Phiền ôm tay mẹ trệu trạo :

- Con cũng nhớ ba nhớ mẹ lắm .Nhưng con không dám về ..

- Sao con khờ quá vậy . Nghèo đói mà sống với cha mẹ bao giờ cũng hơn chớ ..

Thằng Phiền dịu mẹ nó vào chỗ của mình . Người mẹ vừa hỏi vừa khóc ,thằng Phiền cũng khóc kể . Bao nỗi cay đắng tủi nhục của kiếp lang thang bụi bờ ,giờ đây có cơ hội rũ bỏ cho nhẹ lòng .

Thẳng Lũì quay trở lại với rổ rau giá . Công việc bình thường sao bây giờ trở nên nặng nề mệt mỏi lạ . Út Đậu vẫn còn đứng tựa cửa ,mắt dăm dăm nhìn hai mẹ con thẳng Phiền đang hàn huyên tâm sự . Một chập sau nó lò dò đến gần khe khẽ hỏi:

- Bộ đó là mẹ anh Phiền thiệt hở anh Hai ?

Thẳng Lũì gật đầu :

- Thì chẳng lẽ là mẹ giả .

- Giống má mình quá anh Hai hén . Ước chi má mình cũng vô đây như má anh Phiền .

Thẳng Lũì kéo tay em ngồi xuống giả lã :

- Trời đất . Má mình bình đầu có đi xa được . Thôi ,lặt rau đi không chú Phình lại la .

Út Đậu ngồi xuống cạnh thẳng Lũì nhưng mắt vẫn liếc chừng về phía thẳng Phiền . Được một chập ,thằng Phiền dắc má nó tới gần hai đứa ,mặt tươi hơn hớn ,giới thiệu :

- Mẹ , đây là thẳng Lũì ,còn đây là em nó ,bán mì gõ ,cũng ở quê ra ..Hai đứa thân với con nhưt . Còn mấy người kia đi ra ngoài hết rồi .

Má thẳng Phiền xoa đầu Út Đậu nói :

- Mới bây lớn đã ra khỏi nhà rồi sao ?

Rồi bà hướng về phía thẳng Lũì trách móc :

- Nè , sao cháu rủ em đi bụi làm chi cho nó cực khổ như vậy . Thôi, về quê đi . Cha mẹ các cháu chắc phải khóc hết nước mắt đó . Như bác đây nè . Aên mắm ăn muối cũng được miễn con cái gia đình đoàn tụ . Cha mẹ mà xa con thì đau lòng không thể tả được . Về nhà đi mấy cháu .Tết nhưt sắp tới rồi .

Út Đậu chột òa lên khóc . Thẳng Lũì hốt hoảng ôm lấy em .Nó cũng muốn khóc nhưng cố nuốt cục nghẹn vô bụng . Thằng Phiền thấy vậy đâm bối rối ,nó kéo tay mẹ nó nói nhỏ :

- Mẹ ,hai đứa nó không phải đi bụi đâu . Nhà nghèo ,tụi nó phải đi làm mướn để gửi tiền về cho cha mẹ nó đó .

- Vậy hả ? Tội nghiệp . Còn nhỏ quá mà .

Mẹ thẳng Phiền chắc lưỡi liên hồi . Thằng Phiền ngồi xuống cạnh Út Đậu . Giọng nói của nó dịu dàng khác hẳn ngày thường :

- Út à , đừng khóc nữa . Anh Phiền , à tên thiệt của anh là Phỉ . Anh Phỉ hồi mới đi bụi còn khổ hơn Út nhiều ,lại không dám nghĩ tới ngày về nhà . Cũng có khi anh có tiền mua vé xe mà cũng

không về . Còn Út , hể đủ tiền là Út về được liền hà .

Thằng Lũ nhìn thẳng Phiên hỏi nhỏ :

- Vậy là mày về nhà phải không ? Về là phải rồi . Sướng thiệt ...

Thằng Phiên bâng khuâng đưa mắt nhìn quanh ,giọng buồn buồn :

- Ừa ,tao theo mẹ tao về thôi . Bỏ nhà đi lâu quá rồi . Nhưng ở đây quen . Nói về cũng thấy buồn buồn .

- Mày về chắc chẳng khi nào vô đây nữa hả ?

- Ừa ,vô làm chi nữa ...trừ khi đi bụi lại .

- Khi nào mày về .

- Chút nữa thôi . Mẹ tao nói về liền chớ ở đây không có bà con quen .

- Ừ ,phải đó , về nhà chớ ở đây làm chi nữa .

Thằng Phiên thở ra một hơi dài . Nó nói nhẹ như không :

- Thiệt tình tao nhớ nhà muốn chết được . Nhứt là mấy bữa Tết .

Rồi nó day sang Út Đậu :

- Út Đậu rồi cũng được về nhà mà . Mới xa nhà mấy tháng nhằm nhò gì . Thằng Lũ giỏi lắm ,Út Đậu cũng giỏi lắm . Rồi cũng dành được tiền mua vé xe .. Anh Phiên cho Út Đậu hộp đồ nghề của anh . Mai mốt tập đánh giày .Biết thêm cái nghề ..

Nói xong ,thằng Phiên đứng dậy bê cái thùng đồ nghề đặt trước mặt Út Đậu . Giọng nó vui vẻ như mọi ngày :

- Thùng đồ nghề này hên lắm đó nghe Út . Sư phụ truyền cho Út . Mai mốt hành nghề đệ tử phải nhớ sư phụ đó .

Vừa nói vừa cười ,thằng Phiên nhéo tai Út Đậu ,vỗ vỗ vai nó rồi đứng dậy về chỗ của mình .Không ai nhìn thấy đôi mắt thằng Phiên đỏ hoe ,ngân ngấn nước .

Khi anh em thằng Lũ đẩy xe mì về đến nhà , thằng Phiên cùng mẹ nó đã ra đi . Không hẹn mà cả thằng Lũ lẫn Út Đậu đều nhìn vào cái giường trống ,chỗ ngủ của thằng Phiên .Lòng hai đứa bỗng trĩu nặng nỗi buồn bã xen lẫn với cảm giác cô đơn ,lạc lõng . Út Đậu không ăn bánh mì mà chỉ uống nước rồi lên giường ngủ .Thằng Lũ cố gắng không nhìn vào mắt Út Đậu . Suốt buổi hôm nay ,mắt Út Đậu cứ rung rung như chực khóc . Thằng Lũ biết Út Đậu nhớ má dữ lắm . Đôi lúc thằng Lũ dậm gịn em vì tức Út Đậu không biết suy nghĩ rằng mình nghèo ,má bệnh ,nên cái nhớ cái thương phải đẹp sang một bên đã . Nhưng khi nhìn cái dáng co ro ,ốm yếu bé bỏng của em ,nhớ Út Đậu chỉ mới 8 tuổi đầu , tình thương em lại tràn ngập lòng nó . Khi ấy, nó chỉ ước ao làm sao có thể đưa Út Đậu về với má ,để miệng Út Đậu lại cười tươi ,mắt Út Đậu lại long lanh như hồi hai anh em còn ở bên nhau .

Đêm khuya ,trong bóng tối ,trên tấm chiếu lạnh , thằng Lũ say ngủ mà vẫn cảm nhận được tiếng nấc nghen run rẩy trong lồng ngực của Út Đậu . Nửa đêm về sáng ,nó thức giấc sờ mặt em . Út Đậu trở mình ú ớ mấy tiếng gọi Má . Thằng Lũ thương em, thương thân , nước mắt trào ra ướt đầm một bên vai áo .

Sáng hôm sau , thằng Lũ hỏi Lão Phình :

- Chú Phình ,ra bến xe, đi xe buýt Thủ Đức hay Bình Thạnh ?

Lão Phình đưa mắt nghi ngờ nhìn thằng Lũ :

- Hỏi làm chi ? Chưa về được đâu há .Làm ăn có mấy ngày này thôi đó .

Thằng Lũ lắc đầu nguầy nguậy chối :

- Về đâu chú,hỏi cho biết mà .

Lão Phình dứt một câu :

-Tụi bây mà bỏ về ngang xương là khỏi trở lại .Tao nói trước ...

Nhưng thằng Lũ đã quyết . Nó đếm cẩn thận những tờ giấy một ngàn cất kỹ trong túi đựng áo quần . Nó muốn dắt em về quê . Ý tưởng về nhà, có má,có vườn cau, rẫy mía , có cái giếng nước trong veo ,có con đường làng um tùm bụi cỏ hai bờ , cứ rõ dần trong trí nó . Ý tưởng ấy, mỗi đêm càng sâu đậm hơn vì những tiếng nức nở ngen ngào trong giấc mơ của Út Đậu .

Rồi một buổi sáng sớm ,thiệt sớm của một ngày cuối năm . Thằng Lũ lặng lẽ đánh thức em dậy ,trèo lên chuyến xe buýt đầu tiên trong ngày . Chuyến xe trôi đi trên những con phố đèn hoa ,giữa hai dãy nhà cao ngất ,giữa những bóng người bóng xe lạnh lùng xa lạ .

Thằng Lũ ôm em sát vào mình thì thầm :

- Anh dẫn Út về nhà nghe ...

Cầm chặt nắm tiền trong tay ,thằng Lủi bước đến quầy bán vé rứt rứt nói :

- Bán cho hai vé ..

Cô bán vé vừa ngáp vừa lơ đễnh hỏi :

- Đi đâu ? Hả ? Đi đâu ?

Thằng Lủi ấp úng :

- Đi..đi Tam quan ..

- Bình Định hả ? Hết vé ..Đi xe dù bên ngoài họa may còn ...

- Không , em đi Tam ...

- Đã nói hết vé .

Một người đàn ông lực lưỡng ,đầu đội mũ lưỡi trai màu đen cũ mềm hất hàm nói :

- Đi Tam Quan ,sáu mươi ngàn một người ..

Có tiếng người than thở :

- Tết nhứt mua được cái vé xe tốn gấp hai ,gấp ba ..Toàn vé chợ đen ..Không đi cũng không được .

Thằng Lủi tái mặt . Như vậy phải một trăm hai mươi ngàn ..Nó nắm chặt nắm tiền trong tay ,quay lại thần thờ .

Út Đậu ôm cái túi áo quần chờ anh ở góc nhà đợi . Lủi đến ngồi sát cạnh em . Những hành khách ,người đi buôn tấp nập ,rồng rắn nối đuôi nhau . Bến xe ồn ào như cái chợ . Chuyển xe đầu tiên đang chuyển bánh .

- Mình có đi không anh Hai ?

Thằng Lủi nghẹn ngang ,khó khăn lắm nó mới nói được :

- Chưa đi được Út à .Không đủ tiền . Nhưng nhứt đình ,khi nào có đủ tiền anh Hai sẽ dẫn Út về thăm má ,thăm nhà . Anh Hai biết bến xe rồi ,biết giá vé rồi ..Út đợi nghe ..anh Hai sẽ ..

Út Đậu rơm rớm nước mắt . Nhưng nó đã biết cam chịu từ nhỏ . Chỉ đừng hết hy vọng thôi .

Nó rủ rỉ bên tai anh ,khi hai anh em ngược xe buýt trở về với xe mì của lão Phình :

- Không sao đâu anh Hai . Út chờ được mà .

Những ngày cuối năm , xe mì trở về bán ở chỗ chung cư cũ . Hai anh em thằng Lủi tay gỏ lắc cắc đi qua những khung cửa sáng đèn . Đôi mắt ngây thơ của Út Đậu vẫn chăm chăm vào khung cửa mở . Lòng thằng Lủi vẫn thỉnh thoảng quặn đau tận trong sâu . Nhưng tiếng gỏ mì gấp gấp hơn ,to và nhanh hơn . Tối về,trên manh chiếu nhỏ , thằng Lủi xoa bóp tay em và rầy nó gỏ mạnh quá . Út Đậu long lanh ánh mắt thì thầm :

- Anh Hai , dắt hàng ,mau đủ tiền, mình về nhà sớm ,anh Hai hén !Biết đâu chưa hết Tết ...

Thằng Lủi gật đầu,rưng rưng nhìn ra ngoài bóng đêm. Giờ này ,hắn những khung cửa đã ngủ yên ./.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>